

הפירות של אשכול

מרים
אשכול
תרוץ
לכנסת -
כותבת
ספר
על סודות
ראש
הממשלה -
ומתעתדת
למלא
את
מקומו.

קריאה יקרה

פרשה זו, דבר זה שמו חי חסידות.

★ ★ ★

ימים מעטים לפני שנועד להתחיל משפטו של סהר, על מנת עדות שקר, נכנס למערכת העולם הזה בחר ביישן ועדין. הוא הציג את עצמו בפני כפקיד בארכיון של משרד המשפטים, והיה ברור כי הגיע אלינו אחרי לבטים קשים ביותר. לבסוף החליט שמצפוננו אינו מרשה לו לשתוק.

הוא הביא עימו העתקים של מכתבים בין התביעה הכללית לבין המשרד, שהוכיחו שחור-על-גבילבן כי קציני המשטרה האחרים קשרו קשר כדי להכשיל את התביעה, כאשר זו תעמיד את סהר למשפט.

קצינים, שהיו צריכים להעיד נגד סהר, הבהירו שלא יעשו זאת. עד כדי כך, שבי אחד המכתבים התלונן איש הפרקליטות, כי אצל שני קצינים, זוהר וזלינגר, חלה "הסיידידות מתמיהה של הויכרון".

במכתב ששלח היועץ המשפטי, גדעון האונגר, אל שרי המשטרה, קבל: "התוצאה תהיה, כי התביעה לא תייחס למר סהר עדות שקר על פי המיבחן הפוזיטיבי שבי הלכה, אשר קבע בית המשפט העליון. נסי תפק באשמה לפי המיבחן השני, דהיינו, כי מר סהר לא וידיא במידה סבירה לפני תחילת עדותו אם אומנם דבריו אמת הם."

כלומר: קנונייה שתמנע מראש את הרישעו של סהר על העבירה שהוא ביצע.

★ ★ ★

מייד עם פירסום מיסמכים אלה ב"העולם הזה" (1967), נאלצו התביעה והמשטרה לבטל את הקנונייה, ולהעמיד את סהר

ערכ יום הכיפורים עשה נשיא הדינה מעשה נדיר: הוא העניק מחילה ליאורח יחזקאל סהר. בכוח מחילה זו — נמחקה כלא-הייתה הרשעתו בדין של סהר. שוב לא ייצא רבב משפטי על שמו. מי אינו יכול לשמוח עם אזרה, ביום שימחה כזה? עיני, על כל פנים, אינה צרה בו.

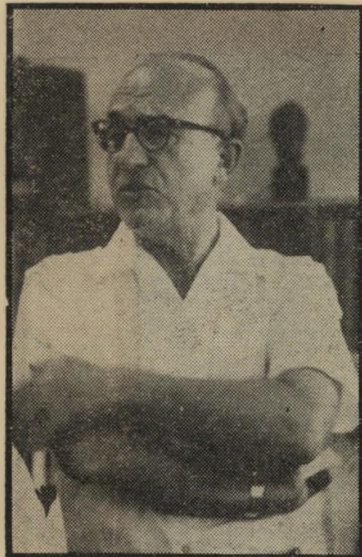
★ ★ ★

מאז נרון יחזקאל סהר, עברו כימיה עט שמונה שנים. הפשע שבשבילו נרון ברצו לפני למעלה מעשר שנים. אבל מכיוון שמיקרה לא היה מיקרה רגיל, קשה להניח שהוא נשכח.

שכן מר יחזקאל סהר היה המפקח הכללי של משטרת ישראל. בתור שכזה נקרא לי העיד במשפטו של סגנו דאז, עמוס בן גוריון. כדי להגן על סגנו, העיד עדות שקר — בשבועה.

זה מה ששופט בית המשפט העליון, משה לנדוי, קבע: "סהר שיקר בעדותו במתכוון, בנסותו להסתיר את העובדה, שהייתה ידועה לו, כי ירקוני חשוד... במשפט זה נעשה מאמץ נמרץ ועיקבי להסתיר מעיני בית המשפט את האמת על תוכן תיק אירס"ו. אלמלא נפתח תיק זה בחלקו, בסופו של דבר, היה מאמץ זה מצליח ובית המשפט היה פוסק את הדיון תוך אי ידיעת העובדות. עליתן מעיד אותו תיק."

"... גרוע מכל אלה: במלחמתה נעשתה התביעה על הטענה שהתיקים חסויים מטעמים של טובת-הציבור, או אף בסחון המדי"

סהר

נה. הגיעו הדברים לידי כך, שלפי טענת מר סהר אף מטירת תארין הייתה עלולה לסכן את שלום הציבור!

"... הכוונה האמיתית האחת הייתה לי השתמש בנשק החד והמסוכן של חיסוי ראיות בבית המשפט, המופקד בידי פקיד הציבור כנאמני הציבור, למטרה הנפסדת של הסתרת האמת, למטרותיה האנוכיות של התביעה."

בגילגול אחר של הפרשה, כתב שופט בית המשפט העליון, משה זילברג: "הוא היטעה או ניסה להטעות — בפועל ממש — את בית המשפט, ונתחייב במתן עדות שקר בודעין על פי סעיף 117(1) של הפקודה."

★ ★ ★

על כל אלה קיבל סהר את העונש שבית המשפט מצא לנכון להטיל עליו. אז כבר לא היה מפכ"ל, כי אם שגריר ישראל בווינה. ברור כי אחרי הרשעתו שוב לא יכול היה להמשיך ולכהן בתפקיד מלכתי. הוא ירד מן הבמה הציבורית, אחרי שנים ארוכות של פעילות בה, מכוסה בושח עמוקה.

ידידיו החשובים לא נטשוהו. הם טענו, כי לא שיקר לטובת עצמו — אלא הסתכן מתוך מניע נאצל: נאמנותו לידיו עמוס בן גוריון. רק כדי להגן עליו — שיקר.

בשבוע שעבר הגיע מטע-ההגנה של ידי דיו לשיאו. לפי בקשת סגן ראש המשטרה, העניק לו הנשיא חנינה מלאה. כאמור, אין עיני צרה בו. יבושם למר סהר הטיהור הגדול הזה. אותי מרגיז דבר אחר לגמרי, בקשר ל-

סיגרים "אגיו"

סיגרים הולנדיים באיכות מעולה!

נסה
לראות
אתה
ההוכחה
ביותר!

מבחר
מגוון
בגודל
ובטעם!

יבוא הסגה בלעדית בישראל: **מ.ב.ברגר**
חיפה, כיכר כיאט 2, ת.ד. 1967.
טל: 68551

לייל

לטיפוח היופי

חפפי את שערויך ב"שמפו", "לייל" והוסיפי לו גמישות וברק טבעי. שמפו "לייל" מחזק את שרשי השיער ומונע גרווי עור.

לבחירתך לשיער שמן ו"לשיער יבש. ולעור הידיים נסי את קרם "לייל" המעודן, החודר במהירות לעור ומעניק לך ידיים רכות ועדינות.

לייל-לך
מושג חדש
בטיפוח היופי

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134. ת.ד. 134. מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ. תל-אביב, רח' סיק 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

הסידוף

לדין, ברצינות. קרה דבר נוסף: חי חסידות נעצר, הואשם בגילוי סודות רשמיים (לפי חוק בסחון המדינה) ונשלח למאסר.

אגב, סהר עצמו לא נשלח למאסר. אבל על כך, כאמור, אין עיני צרה בו.

חי חסידות שילם את הוצאות המשפט מכיסו — ואילו המדינה השתתפה בכיסוי הוצאות המשפט של סהר. אבל אין עיני צרה בו גם בשל כך.

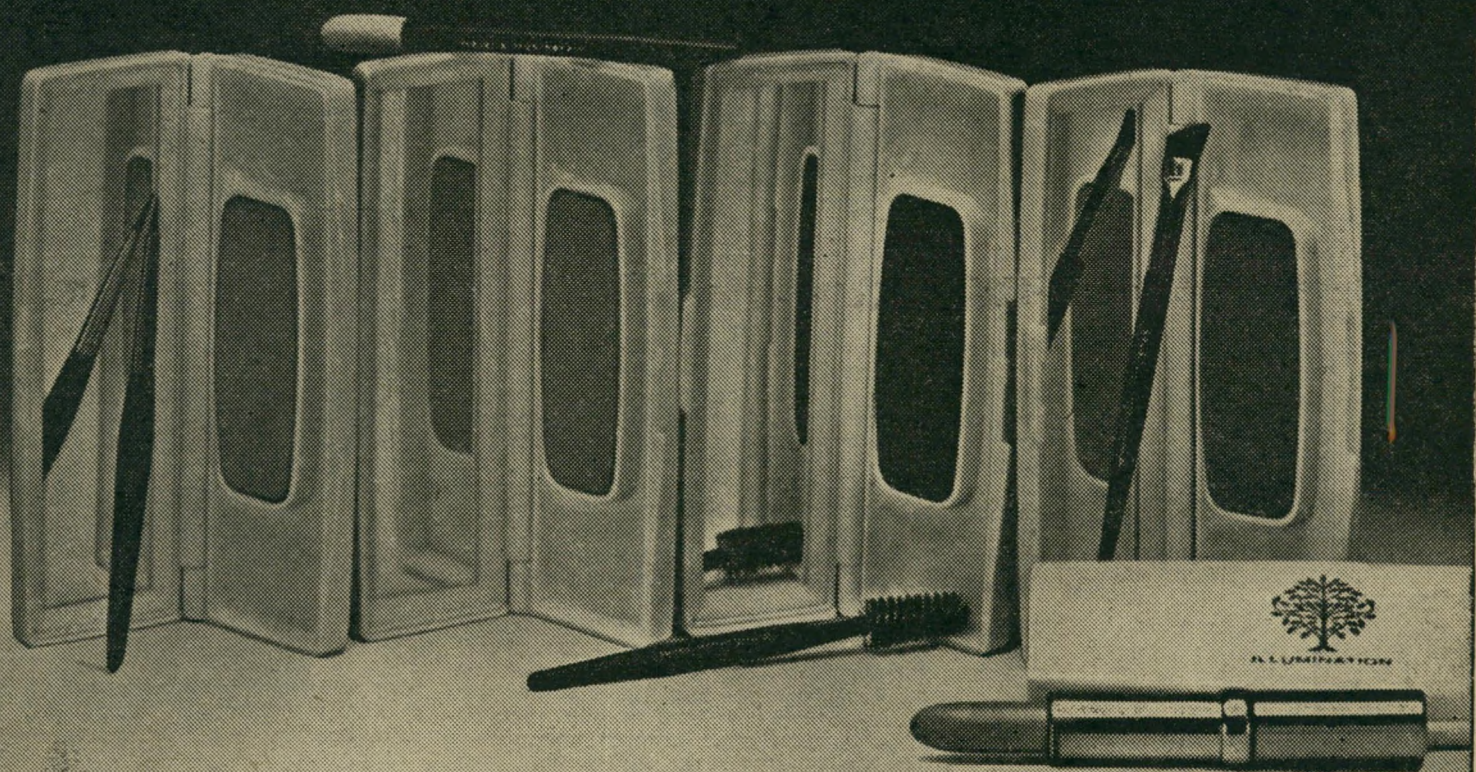
ועכשיו זכה בחסד הגדול, וחסאו נמחל לו. אבל, כאמור, אין עיני צרה בו. אני רק מרשה לעצמי לשאול את כבוד נשיא המדינה, ואת כל מליצי הישר שדאגו לחיזוקאל סהר:

האם אין חי חסידות ראוי לאותה מידת התחשבות? במישטר של טוהר ויושר, היה חי חסיי דוף זוכה לאותה הצינינות. במישטר הקיים, אני חושב שמגיעה לו, לפחות, חנינה, כמו זו שניתנה לחיזוקאל סהר. זה לא עניין של יושר. זה עניין של טעם טוב.

איש כפי

ILLUMINATION

לעינייך - משחקי אור וצל. ניצנוץ מסעיר וכובע. רק ומאופק.
 עם **ILLUMINATION** מבחר מושלם של גוונים חואמים
 במוצרי איפור העיניים: *Eye Liner Cake, Eyebrow Cake,*
Eye Shadow Cake, Mascara Cake
Eye Shadow Stick אור חדש לעינייך. כולו שלך
HELENA RUBINSTEIN מאת

שקולו נשמע כקול-גבוי. אך מעשה חלם, דחוקא אותו כימעט ואין משמיעים בראדיו!

חולון

הניגה למהר

עם מתן הניגה נשיא-המדינה ליחזקאל סהר, ראש-המטרה לשעבר, אשר הורשע בבית-המשפט בעדות-שקר, יורשו נא לי שאלות אלו:

(1) שר-המשפטים, מר י. ספירא פסל עצמו מלהעביר את בקשת-החנינה ואת חוות-דעתו עליה לנשיא הואיל והוא ייצג את מר סהר כפרק-ליט, במשפטו הפליג לי. התפקיד הועבר לשר אלוך, הידוע ל"כל כידיד קרוב מאד של משפחת סחרוב ושל מר יחזקאל ס"ה, האישיה.

העצני

האומנם לא ידעו על כך ראש-המשפטים? לה ושר-המשפטים? והשר אלוך — כיצד לא פסל את עצמו? והאם המליץ בנסיגות אלו לחון את...

(2) מר סהר נזון בשעתו לקנס כספי של חמשת אלפים לירות. האם יוחזר כעת כסום זה לידי עברייני שנתון, שעה שאורי-חיים שמריי-חוק נדרשים לתרום למלווה-הביטחון?

(3) עברייני שנתון, משול על-פי החוק למי שלא עבר כלל עבירה. האם חנינה זו מהווה אקדמה להתחרותו של סהר לראשות-המשטרה? או לתפקיד שגריר-ישראל בווינה? ושוא — למישרה רמת-מעלה אחרת?

(4) האם מוכן כעת נשיא-המדינה לחון את כל יתר העבריינים שנדונו במדינה על שבעות-שקר, גם כאלה ששימשו בתפקידים רמי-מעלה ואינם מיליונרים או ידידי-שרים? ואם כן, מדוע לא יחון הנשיא בערבי ימי-כיפורים עוברי עבירות חמורות פחות, כגון גניבה פשוטה?

צד לי ש"ש 13 שנה לאחר שפירסמתי את החוברת פרוסקציה ואפלייה, איפה ואיפה, אבן ואבן — אותה חוברת אשר כרי להכי-שיל את מחבריה נחלץ ראש-המשטרה להי-עיד עדות-שקר בבית-המשפט — ראו נשיא-המדינה ועימו שרים נכבדים בממשלה לי-נחוץ לתת להאשמה זו אישור ואימות בי-מקום הגבוה ביותר האפשרי — ובכך לה-טיל כתם על המדינה דווקא בימי זוהר ותקוה אלה.

אליקים העצני, עורדי-ת, תל-אביב
● על דעת המערכת בנושא זה — ראה איגרת העורך לקורא.

הנוסעים והאוטובוסים

ביום ראשון, 6.10.68, בשעה אחת בצהר-ריים, ניכנס אוטובוס אגד, מספר 213-39, לתחנה של ערד שבתחנה המרכזית בבאר-שבע. היינו הרבה נוסעים, יהודים וערבים, ועמדנו בתור. פית-אום הודיע הנהג שי-הוא לוקח נוסעים רק לערד — והתי-כחן לזה שהוא יקח את הנוסעים היהודיים ושאי-אם את ה-ערבים — כי אין תושבים ערביים בי-ערד.

אברהם עפאר

בין הנוסעים ערביים שבתור היו כאלה שלא שמעו, ונכנסו, כשהגיע תור-רם. אבל הנהג עצר-בעדם ולא רצה לתת להם להיכנס. הוא איים שלא יעצור להם בדרך — למרות שי-יש תחנות קבועות.

כשהגיע תורי, התווכחתי איתו ואמרתי שאני אלך להנהלת אגד. או ענה הנהג: "לך לאללה שיוציא לך אוטובוס!"

הלכתי למנהל. הוא בא ואמר לנהג שי-צריך לקחת את כולם. כשנכנסתי בפעם הי-שנייה, אמר לי הנהג: "אתה חושב שאם תביא לי עשרה מנהלים תבהיל אותי?" לי-תדהמתי, אף אחד מן הנוסעים היהודיים לא התערב. רק אחד מהם אמר ש"זה לא טוב". חוץ מזה, הנהג לא עצר לכמה נוסעים

שהמתינו בסיבוב חרוון. לכן אני מבקש מהנהלת אגד בבאר-שבע שתגנה את מע-שיו של הנהג הזה. ואני מקווה שלא נראה אותו שוב.

אבו ג'עפאר, שבט אל-עוקבי, הנגב

היקר של עזיקרי

מה כל ההתרגשות? אז זמרת ממדרגה שנייה ילדה ילד מחוץ לנשואין (העולם הזה 1623).

הייתי מציע לזוג הבדרנים, אריס סאן ור-עליזה עזיקרי, להתנהג קצת פחות כמו מוקיונים וקצת יותר כאמנים. ככלות הכל — אם הם עושים לעצמם פירסומת עם הי-סטירות והבגידות של עצמם, זוהי זכותם. תיגוקת רכה — מה חטאה שינצלוה לרעה? **אריבה שאר**, ירושלים

לא ממזר

ברצוני להסב את תשומת-ליבכם לעובדה שהתיגוקת של גברת עליזה עזיקרי אינה ממזרת (לא ממזרתה, אלא ממזרת, כתוב בשולחן-הערוך):

(א) ממזר או ממזרת הם, לפי ההלכה, ילדים שילדה אשה נשואה לגבר שאינו בע-לה.

(ב) ילד שנולד לאשה רווקה פגום — אך יבוא בקהל-ישראל ככל האדם. "לכל הי-יותר", אומרת הבדיחה היהודית, "לא יכ-תירוהו לרב ראשי".

(ג) יש הרבה מן המתקדם בהשקפה הי-יהודית, אף כלפי ממזר ממש: הוא יכול לשאת אשה — אם כי רק ממזרת. והנידוי אינו כה מוחלט כפי שטענו רבותינו.

(ד) לגבי התיגוקת של גברת עליזה עזיקרי, מכל מקום, כל הסוגייה אינה עור-מדת: הילדה שלה היא בסדר גמור, ותבוא בקהל-ישראל כדת וכדין.

יוסף שווייגער, בני-ברק

"סברה" בני-יורק

בהגיע מיכתב זה לידכם, יהיה זה שלוי-שה שבועות לעבודתי בקפה סברה, וחמי-שה שבועות לירידתי מכל נכסי — הווה אומר שבמשך שלושה שבועות הפסדתי את מסעדותי שנקראה קפה עזרא. הקונים שלי, המכונות שלי ודירתי וכל זאת — בגלל כמה אנשים, לצערי — ישראלים. הם חתרו תחתי וגרמו להפסדי.

זהבי

מדוע אין עינם של ישראלים אלה יכולה לראות בהצל-חתו של חברם, בין אם הוא אמן ובין אם הוא בעל-עסק? לאחר שנשארתי בי-חול, ללא כל וחי-סר-פרוטה, פניתי לי-מקום שממנו התי-חלתי, לפני חמש

שנים — לקפה סברה, שאותו מנהל אדם נהדר שעלה בסולם-ההורגות והגיע מתפקיד מארח לניהול הקפה. הוא דחוקא זכר לי "חסד נעורים" מתקופת ליאו פולד, ונתן לי עבודה כמלצר — דבר שלא הייתי זוכה לו אילו פניתי לישראלים.

ואולי לאותה התרפה. **עזרא זנון**, ניו-יורק, ארה"ב

מפיומזני "אבוקאדוריקור"

משה לוי המורד מאבוקאדוריקור / כבש הוועד הפועל, ערב יום כיפור / ברחו קצי-ני-הביטחון, חולי-הדברת / והפקירו את הי-מזכיר בחזר-הצמרת / אז קרה עוד נט והי-מזכיר זכה לברוח / ומשה בחדרו. ישוב ונינוח.

עכברושי-הביטחון זחלו מחזורים / אצו להודיע המתרחש לממוניהם / ואז באו שוטרים, וקצינים חמושים / וטר במיקצת פחדם של העכברושים.

אחרי שיכנוע יסודי ומקיף / השתכנע משה להפליג מהרצף / ועתה, הודות לי-אנשי המשטרה / מתעטפים עכברושים בי-איצטלה של גבורה.

שנה טובה!

מלח, חיפה

זכות קדימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתביהם.

תגע פעם!

ותראה... אין יותר פגמים ופצעים כן! אפשר לגעת סוף סוף ואין בכלל פגמים ופצעים. וכל זה בגלל עדורה. כי עדורה הורג חיידקים עמוק עמוק בתוך העור. עדורה ממריץ את מחזור הדם ומחטא ולכן יהיו לחיידך, מצחך וסנטרך ללא פגם ועורך בכללותו יחזור להיות חלק וזך. הלאה עצבות... הודות לעדורה. קרם ונוזל 3.65 ל"י. סבון 1.70 ל"י.

adora

קרם, נוזל וסבון אנטיספטיים

יבלות מחסלות ע"י

שמו קיה וחומצה סליצילית הלאה פלסטר בלתי מועיל! הלאה סכיני גלוח מסוכן! נוכסקורן — חומר נוזלי חדש מסלק הכאב תוך 60 שניות. יבלות ועור נוקשה "נובלים" עד השורש ע"י שמוש בנוכסקורן. נוכסקורן מכיל שמן קיק מזוכך, יוד ובנוזקאין המשתיק כאבים. בקבוק קטן של נוכסקורן, מרחיק היבלות האנטיספטי, חוסך הרבה צרות ב2.50 ל"י.

NOXACORN

כל ההבדל

בגיל מסוים קיימת סכנה של חפרעות בעיכול. עצירות גורמת להצטברות גזים והרגשת נפיחות. כל רופא יאמר לך כי עליך להזהר. עכשיו לרשותך עלמונה המשלשל הטבעי. עלמונה משחרר את גופך מפסולת מזיקה ומנוזלים עודפים. עלמונה ממריץ את פעולת המעינים בדרך טבעית ונעימה וכמו כל משלשל יוריד גם עלמונה ממשלך. כל ההבדל: תרגישי טוב יותר! עלמונה יעזור לך! 4.80 ל"י.

almona
המשלשל הטבעי

tiny

לאטן בריאות תינוק
תינוק בריא הוא תינוק מאושר: הוא נראה טוב, עורו רך, חלק וקורן רעננות, ריחו נעים, כפי צריך להיות ריחו של תינוק בריא. קל לך לעשות את תינוקך למאושר. תני לו את אהבתך ותיני, שמן תיני, קרם תיני, אבקת תיני. 2.85 ל"י.

הישיבה כואבת

הישיבה כואבת! והריצה גסי-כף! אם אתה סובל מטחורים (HAEMORRHOIDS) זה נורא! אבל כל זאת נחלת העבר. פרטין עוזר במהירות, מביא להקלה מיידית. הכאב קטן מיד והגרוד נפסק, התפחויות הבלתי נעימות מתכווצות — איזו רווחה!! נרות פרטין מורכבות מחומרי רפוי ומפסיקי כאב ונואלות אותך מיד מסבל הטחורים. פרטין — לרפוי טחורים. 4.50 ל"י.

PRATIN

דיסקו בע"מ חיפה

"ציפרוני"

סוכנות לאינפורמציה וחקירות פרטיות
טלפונים 757613, 623001 • רחוב החשמל 8, תל-אביב

✳ איתורי כתובות
✳ חקירות מסחריות

הבגידה החדשה

ההיסטוריה חורה השבוע על עצמה: ב-1962 הסגירה ממשלת קונגו לידו קלגסיו של מנהיג החבל הפורש קאטנגה, מואיו צ'ומבה, את המהפכן האפריקאי הגדול פאט-ריס לומומבה. אנשי צ'ומבה רצחו אותו מייד, קברו את גופתו בסודי-סודות, כדי למנוע פולחן גיבורים.

שש שנים לאחר אותו רצח שבה פרשת הבגידה לזירת הקונגו - בגירסה מודרנית יותר.

מורד פארטיוזאנים. הפעם היה ה-קורבן איש הרבה פחות ציורי וחשוב מ-לומומבה. או אולי התרגל העולם למוזימות הדמים של לביהיבשת השחורה, שוב אינו מוכן להתרגש על רצח עוד אפריקאי אחד שלחם לחירות עמו.

כי פייר מולהלה היה מהפכן ואידיאליסט. כשנרצח לומומבה, המשיך להיאבק, היה אחד מראשי המרד השמאלי שדוכא בקושי רב, ובעזרה בלגית ובריטית, עלידי ה-דיקטטורה הצבאית של קונגו בשנים 1964-63.

מולהלה (39), בן לשבט קיבו, ניהל את המרד במחווה. הוא נלחם בניגול, אירגן כוחות פאר-טיונים, סירב להיכ-נע ליחידות המאר-מנות היטב של ממ-שלת קינשאסה ה-מרכיית, שנעורה - ממש כמו ממשלת קאטנגה לפנייה - בשכירי-חרב לבנים, רובם אנשי-צבא מאומי-נים היטב.

אלא שנושאי קונגו, הגנרל ז'וזף מבוטו - שעבר הדרכה צבאית בישראל - אינו

אופנת המיקרו-הצאית של קורו' המת קס לתחייה

1966 - חודשים מועטים לפני שהחל מסע-הניצחון המסחרר של הקצרצאיות ויתר פר-פראות-המיני.

השבוע, בתצוגות-האופנה של קורו' שנערכו בפאריס ובבון. שמלות-סכתא. הגדול והמקורי שבי-אופנאי-צרפת, האיש המכונה "ז'ן-לוק גודאר של בגדי-הנשים", יצא, שוב, עם הצאיות-מיני קצרצרות, הלבושות על בגדי-סטרץ' וחליפות-סריגים הדוקות, הרבוקות לגוף ממש.

לא היה זה בגד המתאים לשמנות או לזקנות. אבל הגערה הצעירה, המודרנית,

1966 - חודשים מועטים לפני שהחל מסע-הניצחון המסחרר של הקצרצאיות ויתר פר-פראות-המיני.

המיני מת. יחי המאכסי! יחי המחצני! צווחו, שוב, כתיבה-האופנה לפני חודשיים - עת שורה שלימה של אופנאים בריטיים וצרפתיים יצאו לאוויר העולם עם דגמי-שמלות ארוכים-עד-כדי גיחוך.

אבל אם הקצרצאית מתה - היתה זו גחיה נימצת ומפרפרת ביותר שקיפצה,

אופנה

המת

המפרפר

"המחצאית מתה כמו אומצת בשר כבש!" הצהירו האופנאים הפאריסאים עוד בשנת

האיפור "הקורו" - MIRAGE

תוי-פנים קורנים על רקע פנים ענוגות ושקופות, עינים, "תמימות" ופה אדמי-דום - הוא המראה החדש לסתו/חורף 1968. כך יצר אותו אומן האיפור הבינ-לאומי של חברת, "רבלון" - גי נקולה, בתאום עם בית האופנה הפריזאי הנוודע PIERRE BALMAIN.

אופנת-הלבוש סתו/חורף 1968 קוראת דרוו לגוף האשה. בדיה העדינים וה-קופים מבליטים את טבעיותו וגמישותו. הגיז-רות גולשות, רכות, פעמוניות, ומדגישות את הגוף בכל נשיותו.

מראה "המיראז' איפור סתו/חורף 68 קורא דרוו לפני-האשה. בקלילותו, ברכותו ובשקיפותו הוא מבליט את יופיים הטבעי ובוהרו מעניק לאשה מראה נעורים מרנין ומשובב. להשגת איפור "מיראז' מושלם, פיתחה חברת, "רבלון" תכשירים חדשים ומהפכניים.

בשעתו, בשנת 1962, חוללה חברת, "רבלון" מהפכה בעולם הקוסמטי בהמציאה את ה-"BLUSH-ON" שהגווה דרך חדשה בטכניקת האיפור. ה-"BLUSH-ON" הפך לחלק בלתי נפרד מאיפורה של האשה והמכחול שלו יצר את ה-"BRUSH REVOLUTION" (ה"מהפכת המכחולים") בהחירו את השימוש במכחולים באפור היום-יומי, להשגת מראה קליל וטבעי. כאן, כן עתה, בשנת 1968, חברת, "רבלון" מחוללת שוב מהפכה בשיטת איפורה של האשה בהמציאה את ה-"FACE GLEAMER". ה-"FACE GLEAMER" עונה במלוואו לדרישו-תיה של האשה המודרנית אשר, בטעמה המעודן, דורשת איפור מושלם, אך נוח ומהיר לבצוע. ה-"FACE GLEAMER" - איפור הפנים "הקורו" - הוא הסנונית הראשונה המבשרת את המפנה החל עתה בשיטת האיפור המודר-נית. צורת ה-"FACE GLEAMER", הרכבו,

FACE GLEAMER מהפכה בעולם הקוסמטי

האפקט שהוא נותן ואופן השמוש בו חדשים ומהפכניים. ה-"FACE GLEAMER" בנוי בצורת גליל ענק (SWIVEL STICK) המסתובב סביב ציר ונותן במיכל נאה ואלגנטי. תרכובתו עשירת-לחות ונטמעת קל מהרה בבואה במגע עם עור הפנים. הסומק, "מתמזג" יפה בעור ומקנה לו קרינה זוהר נעורים. הוא אינו שמונני והוא מתאים, לכן, לכל סוגי העור ולאקלים ארצנו. אפשר להשתמש בו כסומק מעל לאיפור או כאיפור קל בפני עצמו ללא MAKEUP, הודות ללחות הרבה שבו.

ה-"FACE GLEAMER" גוונים המחמיאים גוונים החדשים מהפכניים. מרענן אותם ומקנה להם זוהר-רך. הוא יוצר מוקדי קרינה להבלטת תווי הפנים כגון עצמות הלחיים, המצח והסנטר. סוד משיכת קרני האור ויצירת מוקדי קרינה לצורך הבלטת תווי הפנים היה ידוע, עד כה, לדוגמניות צלום וצלמי-עולית בלבד. הם השתמשו, לצורך זה, במשחות שמונניות וכבדות. עתה, הסוד אינו סוד עוד... כל אשה יכולה ליצור, "מוקדי קרינה" בעזרת ה-"FACE GLEAMER" הלה והעדין. ב-"FACE GLEAMER" אפשר להשתמש בכל שעות היום,

הערב והלילה. דרך השמוש בו קלה, נוחה ומהירה. מושחים אותו ישירות על הלחיים, על הסנטר ועל המצח בתנועות רכות ועדינות. אין צורך בשום אמצעי-עזר. משיחה קלה - והאיפור מושלם. המיכל נוח לנשיאה בארנק ומאפשר, לכן, תקוני-איפור מחוץ לבית.

ה-"FACE GLEAMER" שהחל זרכו רק לפני חודשים מספר באירופה ובאר"ב, הצליח, תוך תקופה קצרה זו, לכבוש במסע-ניצחון מסחרר את עולם הנשים.

בארץ, כבכל יתר הארצות, הוא מוצע ב-4 גוונים בהקיים המותאמים לצבעי עור שונים:

- ROSE - הבהיר ביותר, מתאים לנשים בעלות עור פנים לבן כחרס.
- BLUSH - סומק טבעי המתאים לנשים בעלות עור פנים בגוון קרם.
- PEACH - לתוספת מימות וחיים לעור חום-צהבהב.
- TAWNY - סומק שחום-מוזהב המתאים במיוחד לעור שחום.

כיצד להשיג את מראה ה"מיראז'?"

יש למשוח את הפנים הרזניים כבר בלחות (UNDER MAKEUP BASE) באמצעות "TOUCH & GLOW MATTE MAKEUP" או ב-"MOON DROPS" DEMI FLOWING CREME בגוונים עמוקים בסתו, כשהפנים עדיין שזופים, ובגוונים בהירים יותר בתקופת החורף. את הסומק הבוהק היוצר את "מוקד" המראה משיגים בעזרת ה-"FACE GLEAMER" המתמזג להפ-ליא עם שני תכשירי ה-"MAKEUP הניל".

העיניים עדינות ותמימות מתמיד, מובלעות בבוקה הלחיים. ריסים ארוכים ועבותים עוטים אותן בעזרת PRIVATE LASHES או LIQUID, CAKE) EYE LINER על כל צורותיו (& LUSTRE WHISPER WHITE) "BRUSH-ON SHADOW" או WHISPER BEIGE.

הגוון הבהיר מעדן את המבע ונותן לו את צליל-לוחות ותמימותו. להעמקת העין יש למשוח פס רחב של "BRUSH-ON SHADOW" בגוונים פסטליים כגון: QUIET BLUE, HUSH TENDER TURQUOISE & GREEN בשקע בשבין העפעף לבין עצם הגבה. מתחת לגבה נח-זור ומשוח את הגוון הבהיר. את הריסים ה-"BRUSH-ON SHADOW" תחתונים מדגישים בעזרת קו של "BRUSH-ON SHADOW" בגוון הפסטל בו השתמשנו לצביעת שקע העין, שאנו מושחים מתחתם. מעל קו הפסטל מציינים, "ריסים" בודדים בעזרת EYE LINER את הריסים עצמם מבליטים בעזרת FABULASH - מאריך ריסים. את הגבות מאפרים בעדינות רבה בעזרת "BROW BEAUTIFUL" לתקון הקו הטבעי. העיניים המתקבלות הן עיני ילדה תמהוניות ותמימות.

הפה דורש מחדש את הזכויות, "שנגולו" ממנו לאחרונה. הוא משלים יפה את כל המראה. ה-שפתיים מבריקות וחושניות - מובלטות בגוו-נים אדומים עמוקים בעזרת לב מודגש. מראה, "המיראז'" עם "FACE GLEAMER" הוא המראה לעונת סתו/חורף הבאה עלינו לטובה. כל אשר נשאר לאשה הוא להעזי... ולקרן...

FACE GLEAMER ב-4 גוונים בהקים Rose, Blush, Peach, Tawny

...היא והוא!

היא מחליקה על-פני הים
הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

אדיסון

מיוצר בתהליך המשופר

TC7

חבש! 6

עתה בדיסקוסר עם 6 סכינים + סכין אחד חינם!
מתנת 'אדיסון' לחברך כדי שגם הוא יהנה.

על כל פנים אדיסון יותר נעים

המשתוללת בדיסקוסקים, יכלה למצוא כי בגרו החדשי-ניצחי של קורד נחמה וי הצלה מבגדי-האבל נוסח בוני-את-קלייד שי אימו להחניק את רגליהן הארוכות תחת חציית-סבתא.

קורד לא הסתפק בפצצות-האופנה שלו. הוא גם הסביל מחדש את הקצרצאית: הפעם יצאתי עם חציית הרבה יותר קצרה מתמיד, הסביר. "משום כך, שוב אין טעם לקרוא לזה מיני. לכל היותר זוהי חציית-מיקרו."

איטליה

תעלולי

השודר

הקטן

כימעט כל ילד חולם, לפעמים, להיות שודר. אבל פיליפו מוגדלו (10) זכה להגי שים את חלומות-הילדות שלו — הלכה למעשה. עוד לפני יום-הולדתו העשירי, זכה בנו של מטאטא-הרחובות אלברטו מן ה" עיירה הסיציליאנית סן-פיירו לעולל שורה של תעלולים:

● הוא שרף שורה ארוכה של אסמים וארוחת בסביבות הכפר.

● הוא פיזר רעל-עכברים בלול-התרנגור לות של כימעט כל משפחה סיציליאנית, בכפרו.

● הוא שדד נקניקים ובשר משומר מן האיטליז.

● הוא פרץ לחנות-הטבאק, גנב סיגריות — וגומי ללפיסה, אשר הסגיר את זהותו הילדותית, בין השאר.

● הוא אף שדד חנות-בגדים "כדי שיהיו לי חולצות-פאר לימות-החג".

● לבסוף, נהג פיליפו בן העשר להתגי נב למסבאה המקומית, לשתות יין ובריה עד אובדן-החושים.

השודר — גלדיה, ילדי-הכפר הערי- צו את הקטן. ראש-העירייה, המיואש, פירסם מיגשר בו נאמר, בין השאר:

"... אין לנו שליטה על הקטן הנפשע הזה... אין אנו יודעים כיצד למנוע את מעשיו... נעשה הכל כדי להחזירו למוטב לשווא."

הדבר השפיע על פיליפו הקטן ככתב-

שודר מוגדלו ואביו
אבא זרש בית-סוהר

אישור המתיר לו להתעולל עוד יותר בבני הכפר המיסכנים. כי בעוד סיציליאני מוכן לנקום בשליפת-סכין מיידית על כל עלכון קל — מי הגבר שיעז ללכלך את ידיו ב" פגעו בזאטוט כל-כך זעיר?

לבסוף, נמצאה פשרה: שוב ושוב שיחדו את השודר הקטן בגלילות, בין או בממת קים. כדי שיחול, ולו לימים ספורים, מי מבצעי-השוד.

נאנח אביו האומלל: "יש לי עוד ארבעה ילדים. אני חייב לשלם, שוב ושוב, פיצויים. הלואי והיו מכניסים את פיליפו לבית הסוהר ופוטרים אותי מן הצרה הנוראה ה" זאת!"

על מי שקל — מיקרוסקופית.

לאימוץ פי-יסופר!

מטרייה על הכובע

במקום המטריות שלנו, נוהגים בני קוריאא לחבוש לראשם בימי גשם כובעי-מטרייה מיוחדים רחבי-שוליים. כובעים אלה נוחים במיוחד כי הם משאירים את הידיים פנויות. ימי ה" גשם מתקרבים גם אצלנו, ואיתם עונת ההידור האלגנטי. קבלי את פני החורף, כמו תמיד, בגרבי "מרסי" המהודרים והשימושיים. גרבי "מר סי" נמכרים גם השנה בשישיות, בתוך הארנקון המהודר, הנמצא אתך תמיד. הם היחידים אשר אורכם מסומן על האריזה, להתאמה מוש" למת למידותייך. שישית "מרסי" משרתת אותך כמו חמישה זוגות גרביים, אך מחירה צנוע הרבה יר. תר. להשיג גם ברשת וגם בקריסטל, לפי טעמך, והשנה בצבע האופנה החדש "רומא".

נשים מאמינות בגרבי

Merici

רשמי קול-עלוויזיות-טרנזיסטורים

"אולפן גרג" (בר-קמא)

פוחח ביום א', 20 באוקטובר, בירושלים, תל-אביב וחיפה קורס ערב של חדשיים

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

הצלחה מובטחת! הרשמה: ת"א : גורדון 5, טלפון 236209 חיפה : בית-ספר "במעלה" ירושלים : הפקיד, רח' בצלאל 18

עלית אומרת "תודה" לחובבי הקפה

צפת. ביח"ר עלית לקפה נמס, אשר בשבועות אלה מלאו לו 10 שנים, מעניק לשותי הקפה תשורת יום הולדת מקורית — 100 טיסות חינם לאירופה — לוד-ציריך-לוד. זוהי תשורה אמיתית: אפילו מס ה" נסיעות משולם.

כל השולח 3 תוויות קפה נמס עלית וכותב בקצרה מדוע הינו מעדיף אותו, יכול לזכות בטיסת חינם לאירופה. בחירה חופשית של תאריכי הטיסה במשך שנה אחת.

אך הזמן דוחק — התאריך ה" אחרון למשלוח התוויות הוא ה" 31 באוקטובר.

חליכות הדיון

תמרורים

נחוג • יום הולדתו ה-80 של פילד-מארשל לורד ברנארד לו מונטגומרי, מצביא הניצחון הגדול של הצבא הבריטי באל-עלמיין, במלחמת העולם השנייה. לכבוד המאורע הודיע כי בקרוב יופיע ספר גוסף שלו — והבטיח שזה יהיה ספרו האחרון. — בו הוא מעניק ציונים למצביאים אחרים. לדוגמה: נאפוליון „עשה שגיאות, יוליוס קיסר „לא היה יציב, דהייט אייזנ-האר „מצויין בתור מסקד עליון אבל חלש בתור גנרל, ואילו ולינגטון ניצח בקרב ואטרלו „רק הודות למול העיור.”

הצהיר • מועמד הרפובליקאים לנשיאות ארצות-הברית, ריצ'ארד ניקסון, בהודעה רשמית על מצבו הכלכלי: רכוש בסך 858 אלף דולאר, חובות בסך 342 אלף דולאר. ערך נקי: 515 אלף דולאר. כאשר היה נשיא לינדון ג'ונסון מועמד לנשיאות, ופירסם הצהרה דומה, הסתכם רכושו ב-1.5 מיליון דולאר.

אושפז • הזמר הכושי-יהודי סאמי דייוויס, בשל סיבוכים במיתרי-הקול, במקום לצאת על ניתוח — דבר שהיה מאלץ אותו לשתוק במשך ששה חודשים — החליטו רופאיו לרפא אותו על-ידי הסלת שתיקה מוחלטת למשך שלושה שבועות.

התאבד • בגיל 56, הגנרל הרד רספ וונדלאנד, סגן מפקד שרות הריגול המערב-גרמני, מיריית אקדה. שום הודעה רשמית לא פורסמה, אך בני משפחתו מסרו, כי לאחרונה סבל מדיכאון נפשי עמוק „שלא היה לו כל קשר עם עבודת המודיעין הסודית שלו.”

נפטר • בגיל 56, שגריר ישראל ב-קנדה אריה אשל. הוא היה בדרכו חזרה מקבלת-פנים בשגרירות הגרמנית באוטוזה, כאשר צנח ומת בתוך מכוניתו, כנראה מהתקפת לב. יליד ברלין שעלה ארצה בגיל צעיר, היה חבר קיבוץ גיבעתי-ברנר ו-לאחר-מכן מוזכרו הפרטי של משה שרת, או מנהל המחלקה המדינית של הסוכנות. הצטרף לשירות החוץ, כיהן כקונסול כללי בניו-יורק, שגריר בכרואיל ובאורוגוואי. לפני מינויו לקנדה, בדצמבר שעבר, כיהן כסגן מנכ"ל משרד החוץ.

נפטר • בגיל 68, אלימ אהרן זאב, יו"ר הועד הארצי למען החייל, ומי שהיה קצין חינוך ראשי של צה"ל מיום היווסדו ועד לפני שלוש שנים. הוא למד הוראה בפולין מולדתו, עלה ארצה בגיל 25 ועבד כ-מורה בדגניה א', לפני שעבר לבית-החינוך בתל-אביב. בשל פעילותו בהגנה, התמנה כראש שרות ההסברה שלה.

נפטר • בגיל 79, פרופסור יוסף אשרמן, אחד מגדולי הגניקולוגים בישראל ובעולם. יליד צ'כוסלובקיה, שסיים את לימודי הרפואה באוניברסיטת פראג לפני עלותו ארצה ב-1920, היה סמל חי של התקופה החלוצית ההירואית של הרפואה העברית בארץ. הוא היה רופא בעמק יזרעאל, ביבנאל ובגליל, היה יוצא על גב סוס לספל בחולים בישובים המרוחקים. הוזמן לתל-אביב, כדי להקים את מחלקת היולדות בבית-החולים העירוני, וב-עבודתו יצאו לו מוניטין עולמי, במיוחד לאחר גילוי „תסמונת אשרמן”, שקבעה את הקשר בין עקרות והפלות לבין ביצוע גרידות. לקליניקה שלו ב-תל-אביב באו נשואי תיהם של גדולי ה-מרחב, ורק בשנה שעברה — אחרי

זאב

אשרמן

צאתו לפנסיה — כאשר השתתף בקונגרס גינקולוגים בטהראן, התנסה שוב בהערכת המוגי עמיתיו, ובתורים אינסופיים של נשים אשר ביקשו כי ירפא אותן מעקרות. בתו, נינה דינור, יוזמת החוג להבנה יהודית ערבית, נשואה לסופר חיאל „קצטניק” דינור.

בשבילי
ק
הטובה
ביותר

רובת אמריקאית, קינג סייז פילטר

פילטר ד"ר יוסף אשרמן

אהבת המולדת

ארץ — המואסת בכל הקיים בה — אינה יכולה להיות ארכיטקטורה טובה.

היא נושאת בחובה את זרע כישלונה. היא יכלה לייצר רק כיעור.

לכן אני חושש כל-כך מפני העומד להתרחש בירושלים.

העולה לירושלים מיריחו רואה לפניו עיר שהיא כלילת-היופי, עיר מושלמת, הארמון ניה, מרהיב-עין ומרוממת-לב. העולה לירושלים מן השפלה רואה לפי גיו משמאל — מפלצות של בטון, שיכונים; ומימין — בניינים חסרי כל הדר ארכיטקטוני, כמו בנייני-האומה ומשרדי-הממשלה ומישכן הכנסת.

עתה כאים הנביאים של ירושלים לירושלמיה, ובהסוואה של תאית וותיכניין לאומית הם זורעים את זרע החורבן האסתטי.

לכסות את העיר המזרחית בשיכונים מהרמה. שיכונים מול כיפת-הסלע. שיכור נים לפני החומה. שיכונים ואסבסטונים בגיבעת-המזרחית. שיכונים בכל סירצה שנות רה בין בנייני האבן השונים את העין. כדי להשכיח מהר, בקרחת של פעלתנות, את אלפי שנותיה של ירושלים האמיתית — זו שהיתה גם יהודית וגם מוסלמית, גם ישי ראלית וגם ערבית, גם צלבנית וגם ממלוכית.

כדי להסתיר, במסך של כיעור, את ירושלים-של-מטה, שאינה תואמת את התמונה של ירושלים-של-מעלה.

ואם אנו, אוהבי ירושלים הקיימת, פנינת-החמד של הארץ והי אנושות כולה, לא נקום ונזדעק להגן על העיר, בהתפרצות של אהבה שתעצור את הדחפור ומי ערבליהכטון של הקנאות, יקרה בירושלים אסון שלא יהיה ניתן לתיקון.

לאהוב את הארץ על כל תקופתיה — אין זו בגידה בויקתנו לפרקים הקשורים לעד בהותנו הלאומית.

אין זו בגידה לאומית. להיפך, זוהי הלאומיות האמיתית.

רק מי שבטח מאוד בויקתו לארץ, מי שבטח מאוד בעתידו הלאומי, יכול להרשות לעצמו לאהוב את הארץ כולה, על כל שיכי-בות-עברה, על כל גוני ההווה שלה.

אני חושד בכל נביאי ציונותי הדחפורים.

אני חושד בהם שקוחת-המחיקה שלהם — מקורה באי-ביטחון מחרדי, בהרגשה שאם לא ימחקו מהר את כל אשר אינו יהודי, ולא יטביעו מהר חותם של שיכון יהודי על כל גיבעה וגיא, עלולה ההיסטוריה של ארץ-ישראל להתנער להם ולעבור על פניהם.

אנו כותחים בעצמנו, במקומנו בארץ זו, ביכולתנו להטביע עליה חותם מקורי משלנו, תוך נכונות להשתלב ברציפותה ההיסטורית.

כי ארצנו — אינה מושג מופשט, ולא מילה בתלמוד, ולא מונח של תפילה.

ארצנו היא המציאות של הנוף המולדתי — של אתמונה, של היום, של מחר.

הארץ האחת — אף ששמות רבים לה בפי האומות, ארץ-ישראל, ופלסטינה, ופלש-תינה, וארץ-הקדוש, וטרה-סאנטה. מולדתנו.

זהו הרצון המשגר דחפורים למחיקת כפ רים ערביים נטושים — אפילו אם הוא מסווה את עצמו בטעמים ביטחוניים או כלי-כליים או היגיוניים.

זהו הרצון המצמיח שיכונים נזיראים — קטניות לבנות של מדט וסיר — בכל מקום, כדי להטביע חותם חדש, אנטיתומי, על נזיר פים כמו הריכנען.

פעם נסעתי בחברת זר ברחבי הארץ. הוא הביט בכפרים הערביים וביישובים הישראליים, ואמר: „הערבים התאימו את עצמם לנוף. אתם משתלטים על הנוף. הי ערבים משתעבדים לארץ, אתם כופים את עצמכם עליה. הערבים אומרים: אנו שייכים. אתם אומרים: זה שייך לנו.“

בכל שבוע, כשאני עולה לירושלים, אני מוזין את עיני בבניין היפהפה של מינזר לאטרון. זהו בניין חדיש. בניין תועל-תי. בניין שאפשר למצוא בו פגמים ארכיטקטוניים לרוב. בניין שנוספו לו אנפים

ישראל של מטה.

ישנה ארץ הקיימת באידאולוגיה, בעור למם הרוחני של יהודים רבים.

הארץ של כתבי-הקודש. הארץ שרוצים בה, שחונים בה בעיניה-הרוח, ארץ מופשטת. וארץ זו — כולה יהודית היא.

לא רק מבחינה פוליטית, אלא גם מבחינה גיאוגרפית ומבחינה היסטורית.

מה שאינו יהודי אינו קיים בה. ואם קיים — הוא קיים שלא כחוק.

ויש ארץ-ישראל האמיתית, זו שישנה. ארץ שההיסטוריה שלה צומחת שיכבה על גבי שיכבה, כמו חפירה ארכיאולוגית.

שהיו בה שיכבות לפני שקמה בה התרבות הישראלית הקדומה, ושנוספו בה שיכבות אחרי מרד ברכוכבא. שהיא גם יהודית וגם לא-יהודית.

הארץ שבה יצר הגאון הישראלי לי את יצירתו בת-האלמוות, כשי הוא יונק מקורמו ומוריש לבאים אחריו.

ארץ שפניה הן ראי להיסטוריה זו, שיש

אני טס מעל לענני האוקיינוס, ואני חושב על הארץ, על זיקתנו אליה.

„אהבת המולדת“ הן מילים שדופות, מקול-קלות מרוב שימוש וניצול בידי פוליטיקאים ועיתונאים חסורי-רגש. מי מאיתנו מסר גל עור להגיה, ללא סומק של בושנה, כי הוא „אוהב את המולדת“?

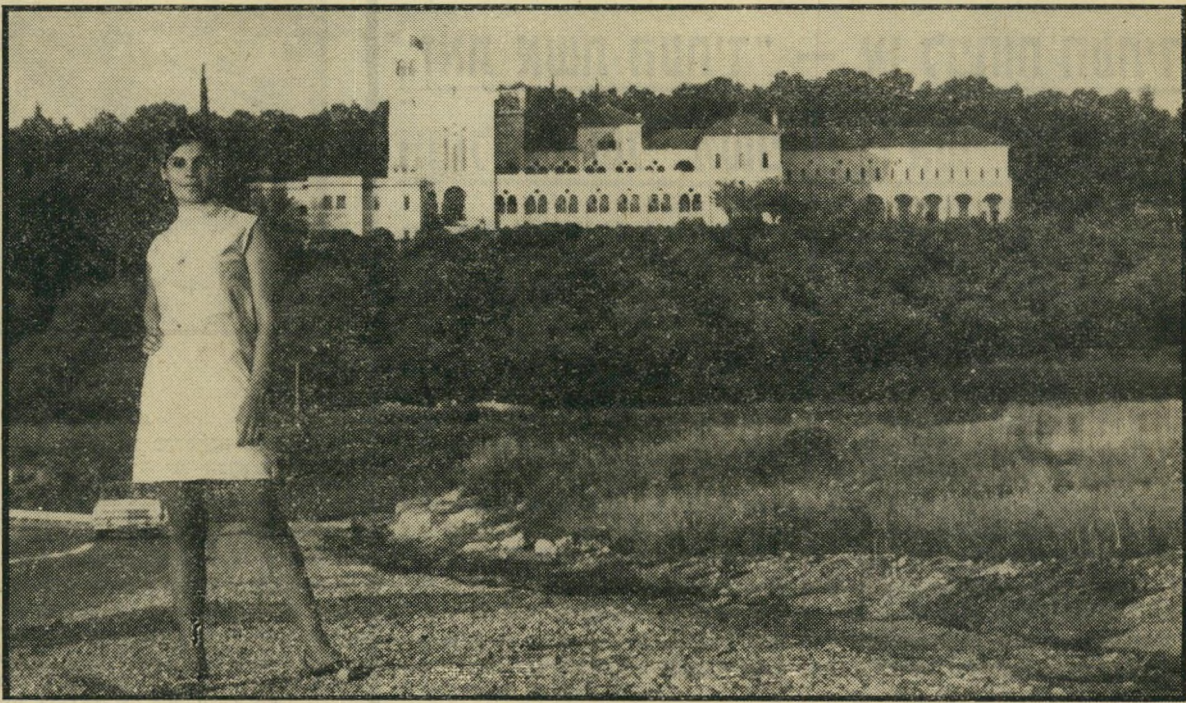
וככל זאת — כולדנו מרגישים את הזיקה הזאת — לעיתים קרובות או רחוקות — כהסתכלנו על ירושלים מההרי-הזיתים, בהכיטנו בי גיבעת השופה, בצערנו בננו.

מדוע אנחנו אוהבים אותה? מה מקור הרגש הזה?

ארצנו אינה היפה ביותר בעולם. אילו הייתה וערכת תחרותי-יופי לארצות, מסופי קני אם הייתה זוכה בה, בעיניהם של שופי-טים אוביקטיביים.

אך אנו אוהבים את הארץ הזאת — מפני שהיא ארצנו.

„ארצנו“ — לא מפני שאלוהים

מינזר לטרון: חדש — אבל חזק מהנוף

בה שרידי-צלבנים וכיפת-הסלע, כפרים ערי-ביים וקיבוצים ישראליים, מיבצרי-טיגארט של הבריטים, והחורבות-אכזיב והזומות עכו, היופי של ירושלים והכיעור של תל-אביב.

ארץ-ישראל של מטה — נדמה כי אינן יכיר לוח לדור בכפיפה אחת. האהבה לזו יכולה להוליד את השינאה לזו — בידועין או בי לא-ידועין.

כי מי שרואה את הארץ המופי שטת — זו שאינה קיימת אלא כראי היהודים — אינו רואה, ואי נו רוצה לראות, את הארץ כפי שהיא.

יש בו הרצון — לרוב בלתי-מודע, אך לפעמים מודע לגמרי — למחוק מעל פני הארץ את כל שרידי בעליה שבתקופות הלא-יהודיות.

הכטיח אותה למישהו. ארא פשוט — מפני שבה מועגונים זיכרונותי ילדותנו, מפני שהאקלים שלה הטביע את חותמו על אורחותי חיינו, מפני שהפרקים הנחררים ביותר של ספרותנו — התנ"ך — התרחשו בעמקיה ועל גבעותיה.

לכן פועם ליבנו כשאנו רואים מרחוק את חופה המחקרב, בחזונו מניכר. ארצנו.

ארץ זו שאנו אוהבים אותה — מהי? לכאורה — שאלה חסרת-טעם. הארץ היא ארץ-ישראל. הגבולות אינם חשובים, בממלכת הרגש.

ובכל זאת — זוהי שאלה ממשית מאוד, הנוגעת לברירה מכרעת. כי יש שתי ארץ-ישראל.

ארץ-ישראל של מעלה — וארץ-

העם

הספורט ורוח הזמן

ממשלת-מכסיקו לא חשבה שכך ייראו פני הדברים, כאשר קיבלה על עצמה לארח את האולימפיאדה ה-19. שכן אין דבר רחוק יותר מרוח-הספורט, מאשר היילים חמושים וחובשי-קסדות השומרים על מיגרשיה-מישחקים ומגורי-המשתתפים.

אבל אם תמונה זו אינה מתאימה למושגים האולימפיים, הרי שהיא נאמנה למציאות בעולם כולו. סין העממית ודרום-אפריקה מוחרמות — כל אחת מסיבה אחרת. זהו שושים של ארצות-הברית חשבו תחילה להחרים את המישחקים — ולבסוף החליטו להשתתף, כהפגנה אנטי-גיועונית. ישראל, ששיגרה 12 ספורטאים, הגיעה להישג כלשהו רק מפני שיריבותיה בבית האזורי בכדורגל החרים אותה מסיבות פוליטיות ועליכן הוכרזו כמנוצחות.

ייתכן שמדינאי-העולם היו צריכים להתכונן, ולעשות מאמץ עליון לשנות את המצב. אולי המדינית, כדי שתתאים יותר לרוח התחרות הספורטיבית. אבל ההיפך הוא שעומד לקרות. ההנהלה העולמית של ה-מישחקים האולימפיים עומדת להתכנס, כדי

היתה צמיחתה של מחתרת שמאלנית. לוחמי השמאל התבססו באזורי-הביצות שליד בצרה, והיתה דרושה מערכה צבאית של ממש כדי למגרם. אחד ממנהיגיהם היה חאלד זקי, לשעבר מזכירו של הפילוסוף הברטי ברטראנד ראסל, שחזר למולדתו באופן בלתי-חוקי. הוא נלכד, נורה למות. וגלגל המלחמת-ששת-הימים, הם נדחפו לפעולה ברצף שבעיית-הנפט התעוררה בצורה חריפה. היה זה אחרי שממשלת עארף כרתה הסכם עם חברות-הנפט הצרפתיות.

לדברי רולו, משוכנעים בבגדאד, כי ג'אסר עזר עזר ניתן האות לקושרים לבצע את ההפיכה שלהם. מי נתן את האות? סוכנות הביון האמריקאית, וחברת הנפט העיראקית (בבעלות אנגלית-אמריקאית-הולנדית). אך בוצעה ההפיכה — הוקפאו ההסכמים עם צרפת בדבר נפט וקניית 52 מיליון.

ברזאני וישראל. בעיית-הכורדים קשורה עוד יותר לישראל. כתב רולו: "השמועות שלפיהן מקבל המנהיג הכורדי, הגנרל מוללה מוסטאפה ברזאני, סיוע טכני וצבאי מישראל, זוכות לאימוץ בחוגים מסוימים בעיראק.

כדי לברר מה אמת בשמועות אלה, נסע רולו צפונה, אל מעונו של ברזאני. הוא

מנהיג כורדיסטאן ברזאני "סייטרוו — לבדו"

מתאר את נסיעתו זו כהרפתקה ממש, כש-משוריון ויחידת חי"ר של הצבא העיראקי מלחמים אותו בשטח ההררי.

"שלושה ימים לפני המלחמה בין ישראל לערבים", סיפר הכורדי האגדי, בפגישה בלב-היערות, "שיגרה בגדאד אלי שלישים. ביקשו ממני להביע סולידאריות עם ה-ערבים. עניתי, כי הדרך הטובה ביותר למנוע מלחמה היא, שנאצר יחזיר את כוחו-תיו מהגבול ויפתחו את מיסרף-עקבה לשייטת ישראל. הוספתי, אם לא יעשו כך, הרי כל הצבאות הערביים גם יחד ינחלו מפלה.

העיראקים צחקו לו בפנים. גם כאשר ביקשו ממני שישלח לפחות יחידה כורדית סימלית לבגדאד — סירב. אחרי המלחמה פוררה עמדתו של ברזאני תמיהה רבה עוד יותר בבגדאד: הוא פשוט שתק. לא גינה את התוקפנות הישראלית, לא דרש נסיגה. ישב בהרים שלו ולא התערב. לרולו אמר: "אין לי דעה בעניין זה. הרי איש לא שמע בעצתי לפני שנוצר מצב זה. כי עיניהם — אני שודד-דרכים גדול. אז שי ידאגו בעצמם לצאת מן הסכך."

אבל "שרה-החץ" של ברזאני, רופא צעיר בשם סלאח יוסף, ביטא את עמדתה הרשית מית של הלישכה המדינית של המחפגה הכורדית הדמוקרטית: "אנו נגד כל ה-תוקפנות. איננו תומכים בכיבוש השטחים הערביים בידי ישראל. אבל באותה שעה אנו תומכים בזכותם של כל העמים להתקיים ולשמור על ריבונותם."

מילים, שחורגו-מ בבגדאד כהכרזה פרו-צינית מוחלטת — וכהקדמה לחידוש ה-קרבות בין הצבא העיראקי לבין הכורדים. מה עוד, שאיש אינו יכול לשכוח, שהיה זה נשיא-הנוכחי של עיראק, הגנרל אהמד חסן אל-בכר, אשר פיקד על המיתקפה הרצחנית של 1963, בה הופצצו והועלו ב-אש 3000 כפרים כורדים.

לשנות את כללי המישחקים ולהתאים אותם יותר למציאות של ימינו.

יחסים מרחביים

ישראל

מקור ההנאות

הודות לישראל, הוראה כהונתו של נשיא-עיראק הקודם, עבדאל-סלאם עארף, ב-13 חודש. לפי התיכנון, היתה "המהפיכה הלבנה" של אנשי הבעת צריכה לשים קץ לשלטונו של עארף במאי 1967. בגלל מלחמת-ששת-הימים — נדחתה המהפיכה.

זהו אחד הגילויים שהביא שבוע עורך לה מונדו לענייני המרחב. בסידרה בת ארבעה מאמרים, חשף אריק רולו את בעייתיה הגדולות של עיראק: הנפט והכור-דיום. עד כמה שהדבר ייראה מוזר לקורא הישראלי, אין ישראל מהווה בעייה בשביל ממשלת עיראק. להיפך: היא מקור להנאות, כמו זו בה זכה עארף שלא-במתכון.

ההנאה העיקרית היא כספית. לדברי רולו, הולכים 90 אחוז מהכנסות-הנפט העצומות ישר לתקציב הצבאי העיראקי. "צבא זה", הוא דוחה, "מנופח מעל-למידה בקצינים ה-מקבלים משכורות שמונות, ושהם, לרוב, מושחתים. הוא בולע יותר משיש תקציב המדינה... לפני מלחמת-ששת-הימים עוד יכלו אזרחיה העשוקים של עיראק לנחם את עצמם, שאם צבאם לא ישחרר את פלסטין, הרי לפחות יע להרוץ פלישה ישראלית. והנה, כאשר באה המלחמה, שידרו ראשי-המדינה סקסים תעמולתיים כל אימת ש-יחידה צבאית יצאה לחזית — ואיפשרו לי-ישראלים לחטל את היחידה בדרכה ליעד."

ההפיכה והנפט. תוצאה אחרת של אותה מלחמה, שלא היתה ידועה עד כה,

תמונה כימעט נבואית: היד כאילו אומרת

..זאת אשת העתיד" — או לפחות העתיד

הפוליטי של משכחת ראש המשלה

ל מרים אשכול לא די במעמדה. לא מספיק לה שהיא משמשת כגברת ראשונה של מדינת-ישראל, אחרי רעיית-הנשיא. אין היא מרוצה מן הכבוד לו זוכה ספרנית-הכנסת-לשעבר, בתוקף היותה רעייתו של ראש-ממשלת-ישראל. ואף לא די לה בהשפעתה הכבירה, שאינה עומדת ב-שום יחס למעמדה הרשמי.

לכן החליטה מרים אשכול לחדול מל-שמש אך ורק ככוח מאחורי הקלעים, כחור-תכת גולות אלמוניות. היא החליטה לצאת לבמה הציבורית.

ומטרתה: ליהפך, קודם כל, חברת-כנסת מן המניין, נציגת-מע"י בכנסת השביעית שבחירותיה ממשמות ובאות. מרים (41) שוב אינה רוצה להיות רק הצל האסור — והכל-קובע — של ראש-הממשלה הקשיש. לא על כל שאיפותיה הבלתי-מרוסנות מדברת מרים אשכול בגלוי. על חלק מהן היא מרמזת בשיחות פרטיות, אך ורק ב-אוזני ידידיה הטובים ומקורביה. אך אלה יודעים לספר: מרים עושה הכל, כבר עתה, כדי להיבחר ולהכין לעצמה מקום-מנהיגות, וההכל של מרים הוא הרבה. כי האשה השאפתנית כבשה לעצמה, בזכות נשואיה, מקום בצמרת, זוכה לגיבוי מלא מצד בע-רם-המעמד.

כי לוי אשכול אינו מתייחס אל מרים רק כאשת-חיקו או כאב הגאה בהתקדמות והשיגיו בתו הבכירה. היא האוריס והתור-מים שלו. היא האוראקל שלו. הוא מאמין בה, וביכולת-שימוטה האובייקטיבית, אמונה עיוורת. הוא סבור שהיא חכמה ונבונה ובע-לת תחושה פוליטית חדה הרבה יותר מו-של כמה מיועציו ומכמה משרי ממשלתו.

בגיל 73 יודע לוי אשכול כי לא לעולם חוסן. הוא יוכל להמשיך לעמוד בראש המ-דינה, אולי, למשך עוד קאדנציה נוספת אחת — אך רק במיקרה הטוב ביותר. לאחר-מכן, הוא יודע, יצטרך לפנות את המקום ליורשיו. אולי יהיה זה יגאל אלון. אולי משה דיין. אולי פינחס ספיר. אלה ה-מועמדים הבאים בחשבון ביחסי הכוחות הנוכחיים, במציאות הפוליטית של המדינה.

אבל לו היו שואלים לדעתו הפרטית של לוי אשכול, אם יש לו מועמד לראשות-הממשלה אחריו היה עונה: מרים, אשתי. אילו היתה ישראל מלוכה, אין ספק ש-לוי אשכול היה מוריש את הכתר למרים. כאיש חשון-הים, שבורך רק בבנות, מקי-ננת בו שאיפה ביולוגית טיבעית — בלתי-

מודעת בוודאי — להמשך השושלת של בית-אשכול. אבל בהכרח מליאה, כמו שהוא מאמין שהוא ראש-המשלה הטוב ביותר שיכול להיות למדינה כיום — כך גם מא-מין אשכול שהיה זה רק לטובת-המדינה לו מרים אשתו היתה מנהלת אותה אחריו. כשהיא נעזרת בעצותיו, כמובן.

הבלוק של מרים

שתי המטרות המיידיות של מרים אשכול, בדרך להשגת מאחייה, הן פיר-סום והכללת שמה ברשימת-המועמדים של מע"י לבחירות לכנסת השביעית. הספר אינו חלום חדש. מרים לא נסתפה באופנת הספרים שצמחו לאחר המלחמה. היא תיכננה את יצירתה מזה זמן רב. מיום הפיכתה לרעיית ראש-הממשלה, ה-חלה ללוח אותו מפגישותיו עם מנהיגי-העולם ועד לחיכוכיו עם עסקני מפלגות. וכל אותה עת, אין מרים אשכול שומטת מידה את בלוק-הכתיבה. תמיד היא יושבת לצידו של אשכול, או מאחריו — ורושמת. לפעמים היא ממשיכה לרשום משך שעות רצופות. היו שטענו, כי כשהשמע אשכול את אימרתו המפורסמת, "הנפסק פתוח וה-יד רושמת" התחנן אליה. אחרים שהעזו להציץ פעם ברישומותיה גילו, כי היא ממלאת דף שלם במשפט: "מרים וליקוביץ, מרים וליקוביץ, מרים זלי-קוביץ...". למעשה רושמת מרים מנה אר-בע שנים את זיכרונות חייה במחיצתו של לוי אשכול.

עוד במרץ 1967 הודיעה כי בכחונה לפרסם ספר, המבוסס על רשימות אלו. אבל דחקה אז פרצה המלחמה — שהוסיפה למרים זיכרונות חשיבים. היא דחתה את רעיון הספר למשך זמן-מה. לפני זמן קצר נודע, כי פרשנו המדיני של היומון דבר, אלי ניסן, עומד להוציא

לאור ספר על תקופת הכוננות. ניסן, שהיה דובר משרד הביטחון בתקופת כהונתו של אשכול כשר הביטחון, פוטר בזמנו על ידי משה דיין. הסיפור המהלך על כך הוא כזה: כאשר התמנה דיין לשר הביטחון, ערב מלחמת ששת הימים, הוא נכנס ללישכת שר הביטחון. על המדרגות פגש את ניסן. "מה אתה עושה כאן בחורציק?" שאל דיין. "אני דובר משרד הביטחון!" השיב ניסן. "סע הביתה, בחורציק", אמר לו דיין, "כאן הולכת להיות מלחמה!" בתום המלחמה, כאשר התחילו להתפרסם גירסות שונות בקשר למאורעות הפוליטיים שקדמו למלחמה, עסק ניסן בעבודת מחקר על המלחמה. היתה זו עבודה עניינית, בה העסיק ניסן

חינת פרסונה נון-גראטה במפלגת העבודה. והיא זו שהזהירה עתה את אשכול מפני פינתו ספיר, אותו היא מכנה "גרובער יונג", ברומזה, כי אינה מוכנה לראות בו את יורשו. בתקופת המתיחות הביטחונית, ששררה עם היכנסו של יצחק רבין לתפקיד הרמטכ"ל, הירבה רבין להזהיר הצהרות, בעיקר בות כל תקרית. מרים אשכול הפסיקה זאת. היא אמרה ללוי: "מה זה רבין מדבר כל הזמן? אתה שר הביטחון או לא?" לאחר מכן שוב לא פירסמו אלא הצהרות תיו הביטחוניות של אשכול. נכון שלא פעם היתה התנהגותה והתבלטותה בניגוד לכללי הטקס. כך למשל, בעת שסיירה מרים עם אשכול באפריקה, ערך לכבודם נשיא ליבריה, טבמן, ערב של

התערבותה הבלתי-רצויה של מרים בעניינים פוליטיים שאינם נוגעים לה. מרים אומנם קיבלה את הביקורת, השתתקה והציטעה. נדמה היה כאילו החליטה להיעלם מעל הבמה הפוליטית. אולם מקורביה ידעו שהיא נפגעה מהביקורת עד עומק נשמתה. היא החליטה או כנראה להוכיח למקטרגים עליה — שלא חסכו ממנה כינויי-ביקורת מ"מרים אחיתופל" דרך "זאן דארק של המערך" ו"מרים הקדושה" ועד ל"דלילה" — מי היא ומה כוחה. מאז החלה מחשבת את דרכה, בקרירות וביסודיות. היא החליטה להגיע למעמד בו לא יעז עוד איש לטעון נגד התערבותה בעניינים טוליטיים. כך התחילה את דרכה מלמטה, מעסקנות פוליטית אסורה במפלגת העבודה.

בהערכותיה האישיות רואה מרים את עצמה כשייכת לאותו חוג של צעירי-מפא"י שלא פרשו בזמנו לרפ"י — החוג של אשר ידלין, אברהם עופר וליובה אליאב. היא סבורה שזה החוג ממנו תצמח מנהיגות העתיד של המפלגה והמדינה. את יגאל אלון היא פוסלת כיושר לבעלה — מאחר והיא רואה בו בובה של גולדה מאיר. את משה דיין היא מחבבת אישית — אך היא רואה בו סכנה למדינה. את ספיר, כאמור, היא פוסלת מטעמים של אופי אישי.

כיום היא עושה כמיטבי יכולתה לחזק את מעמדו של אשכול בראשות הממשלה, לא רק בתוך המפלגה אלא גם בעיני-הציבור. היא נפגשת בקביעות עם עיתונאים משני עיתוני-הערב, מוסרת להם הערכות ופרשנות לטובתו של אשכול. אולם יחד עם זה היא מכינה את עצמה לרגע בו תיקרא לשירות האומה — במקום בעלה שיפוש.

בזמנו, כשהועלתה האפשרות שמרים תיבחר כחברת-כנסת, טען אשכול: "כך, אבל לא בקאדנציה שלי". נראה שלאחרונה שינה את דעתו והוא יפעיל את מלוא-השפעתו להכללת אשתו ברשימת המועמדים של מפ"י לכנסת הבאה.

אם תיבחר מרים אשכול לכנסת — היא תוכל להופיע כפוליטיקאית וכעסקנית עצמאית. היא תוכל או לפלס לעצמה דרך למנהיגות; ואולי, כפי שהיא חולמת בחלומותיה, תיה הכמוסים ביותר — לראשות הממשלה. אמר אחד מקורביה של מרים: "מה ה'פלא' היא חיה ארבע שנים במחיצתו של ראש-הממשלה ורואה מה הם התכונות וה'כישורים' הדרושים לכך. אם הוא יכול להיות ראש-ממשלה — למה שלא תוכל היא להיות?"

לוי אשכול: "אחרי-מרים!"

מספר איסטנטים המאוניברסיטה העברית בירושלים. כשהתקרבו לסיים מחקרו, בא ניסן אל לוי אשכול וביקש ממנו רשות להשתמש בחומר אותו אסף — לפירסום ספר. אשכול נתן לו את האופציה על כך, אבל יעץ לו: "גש אל מרים, יש לה חומר ש-יכול לעזור לך". בכך התחנן ראש-הממשלה ליומניה של אשתו. ניסן פנה אל מרים. תחילה נראתה כמי שמסכימה להצעה. אולם לאחר זמן השיבה לפנייתו בסירוב: "אני מתכוונת להשתמש בחומר בעצמי", אמרה. בעיקבות תשובתה זו ביטל אשכול גם את האופציה שנתן ל-ניסן להשתמש במחקרו לפירסום ספר בהרצאה פרטית.

לא היה ספק כי ידה של מרים בכך. היא סילקה בזמנו את מרבית יועציו של אשכול ממשרד ראש-הממשלה: את הדובר יוסי שריר, את סיד אפלבוים, את תדי קולק, ארי אבנר, אורי לובראני, ואת אהרון כידן. עתה לא היתה זו בעייה עבורה להרחיק את ניסן מעל דרכה. כי מרים אשכול עומדת לפרסם בקרוב ספר על המהלכים המדיניים הפנימיים והבינלאומיים בתקופת הכוננות. יהיה זה ספר שנועד להעלות את קרנו של לוי אשכול כמציא והממציא שקול, נבון ואחראי. כל המעוניין יוכל להבין על פיו גם מדוע אשכול הוא כזה: משום ש-הוא חי בהשפעת אשתו, הסופרת מרים אשכול. ומאחר ורבים היו יועציו של אשכול ש-יודעים עד כמה גירסה זו מוגזמת — סול-קו כל היועצים, בוהאחרי-זה.

ספיר? "גרובער יונג!"

יש אינו יכול להכחיש, כי תוך זמן קצר-יחסית תפסה לה מרים אשכול — בעזרת עמדתה כרעיית ראש-הממשלה — עמדת-כוח עצומה, בה יש לה השפעה אב-סולוטית כימעט על ראש-הממשלה. מיום שהתגברה על ההלם הראשוני ש-בהפיכתה לגברת הראשונה, התחילה מרים לעצב את דמיותו של אשכול ולהציג את האיש ההססן כאדם תקיף ונחוש בדעתו. היא קבעה מי רצוי במחיצתו ומי לא. היא הרחיקה אותו מגולדה מאיר. היא ידעה להזהירו, כי שמעון פרס מסוכן לו יותר ממשלה דיין. היא גם קבעה ששולמית אלוני היא ב-

ריקודי-פולקלור. באמצע המופע קמה מרים, פלטה: "די, נמאס לי!" ויצאה מהאולם, כשאשכול בעיקבותיה. טאבמן נפגע מכך עד עומק-נשמתו, הזכיר את התקרית לאשכול לפני שנפרד ממנו בנמלה-תעופה באומרו: "אתה יודע, מר אשכול, אני לא בן-גוריון."

אשכול והמקרר האסור

ב פעם אחרת עוררה תמיהה כאשר נענתה להזמנתו של איל-העסקים מאיר הלוי, בעל חברת-הספנות סומרפין — והוטסה על-השכוננו ללונדון, להשקת אונייה חדשה שלו. גם בביקורה האחרון בארצות-הברית, ה' כיחה כי כללי הטקס עדיין אינם נהירים לה דיים. היא אירחה את נשות השגרירים במאשינגטון לארוחת-ערב. למרות זאת, לא טרחה לבדוק את התפריט לפני הארוחה. כשהתחילו המלצרים להגיש דגים, קראה מרים: "אני לא רוצה דגים! אני לא אוהבת דגים!" לעיני כל נשות-השגרירים דר-שה מרים "במקום" שיגישו לה עין, העשר-ייה משתי ביצים. בבירתם בירושלים מחזיקה מרים שני מקררים. באחד מהם היא מחזיקה מיצרכים לצורכי-הבית ובשני מיצרכים למיקרה שיבר או אורחים נכבדים, באופן בלתי-צפוי. ואוי לאיש — כולל לוי עצמו — שיעז לפתוח את המקרר לנכבדים, ללא רשות! פעם עשה אשכול את הטעות המרה — ומרים לא היססה לזנוף בו על כך בפומבי. אולם חיספוס זה הולך ונעלם. אט-אט מסתגלת מרים וליקובין למעמדה, לומדת את כללי-הטקס. מה שהיא לא יודעת בתחום זה לא יפריע לה לעמדה שהיא מתכוננת לתפוס בחיים המדיניים של ישראל.

כינוי: "מרים אחיתופל"

תכן וההחלטה גמלה בה בתחילת שנת 1967. אז נשמעו קולות רבים — במישורים שונים, כולל בעיתונות — נגד

הכוח מאחרי הכסא מרים ולוי אשכול, ביתם — בתמונה המ' אפינת את כוחה והשפעתה של מרים אש-כול הניצבת מאחרי כיסאו. עתה שואפת מרים לפקד בחזית עצמה, ולא מאחרי הקלעים.

במדינה

תחבורה

הטיול

היומי

אגד היא חברה חרוצה מאוד. ברגע בו נפתחה הגדה לביקורי ישראלים, ביקש ה"קואופרטיב לתחבורה רשיון לפתיחת קווים משלו ברחביהשטחים.

התשובה שנתקבלה היתה שלילית. מחוגי המישל הצבאי היתה נטייה להתחשב ב"פניותיהם של נציגי קהילהאוטובוסים הי ערביים, שצבאו על פתיחהם של המושלים הצבאיים, התלוננו על קיטוח סרנסתם הי מסורתית.

כך נחסם דישו של השור הענק ששמו אגד — ליד שולחנות לובשיהחאקי. **תחנות סדירות.** אגד לא נואש הי קואופרטיב מורגל באובסטרקציות. מנהליו מצאו דרך מקורית לעקוף את הסירוב של שילטונותהמימשל.

משום כך, יכול כל המצוננין להיווכח שאם כי אין לאגד, עד עצם היום הזה, אף קו סדיר אחת בגדה — יש לו כמה וכמה טיולים קבועים ומאורגנים. קויהטיול יוצאים לדרך במועדים קבועים, מתחנות סדירות. והאוטובוסים הנוסעים לטיוליקבע מעין אלה הם רגילים, לא מן הסוג המיועד לתורים וטיילים.

גם הנגנים בקויהטיולים אינם שמים לב מי הם נוסעיהם. אלה יורדים ועולים ב"תחנות, כמו בסתם קו סדיר. **טיולזוטא.** אולם קיימים, כמובן, הבדלים מסוייכים.

הנוסע, למשל, לטיול יומימי מנתניה ל-שכם, קונה כל פעם כרטיס. בעצם — לא כרטיס כי אם תלוש השתתפות רטיול, הנבדל מכרטיס נורמאלי בעיקר — במחירו. אולם העולים בתחנות שבדרך — טיבה, טולכרם, קלאנסחה — שוב אינם טיילים אלא נוסעים רגילים. להם מותר לקנות סתם כרטיס רגיל. כנראה שלגביהם התעייפה החברה, ואינה מקפידה על דקדוקיעניות.

הישראלי או הפלסטיני המצוי יכול לבחור בין כמה וכמה קויהטיול שכאלה. מנתניה לשכם ובחורה, למשל: בקויהטיולים זה יש שלוש הסעותיקבע, ב"6.45 בבוקר; ב"10.00 לפני הצהריים וב"15.00 אחר הי צהריים.

הוא יכול גם לטייל מתלאביב ליס-המלח דרך ירושלים המיזרחית ויריחו — ואיש לא יכעס אם יפרוש באחת התחנות שבדרך. אבל זה לנועוים. האיש העיף או הסרה"ה סנאי יכול להסתפק בטיולזוטא: מכפרסבא לקלקליה הסמוכה.

כל הטיולים הללו עולים, כמובן, קצת ביוקר. ישראלי הנוסע מנתניה באגד עד ל"קו הירוקי, שהפריד בין ירדן לישראל — ממשיך משם לשכם באוטובוס ערבי — ישלם לירה וחצי. אותו נוסע העושה אותה דרך בקויהטיולים המוויף — ישלם שתי לירות עגלגלות.

מנגנון

טיפול

מיוחד

הסיפור התחיל לפני שמונה שנים, ב"מיכתב לראש עיריית פתח-תקוה:

"אנו, בעלי הקוטג'ים שבקריית מטלון, מפנים את תשומת ליבך לדרך החולית וה"כונחת, המובילה מהכניסה הראשית של הקרייה ועד לבית-הספר שבמקום, שבו נמצאים בתינו... דרך זו היא הגרוצה ביותר בכל הסביבה."

לכן, ביקשו התושבים כי העירייה תסלול כביש, תקבע שם לרחוב ותחקין מספרים לבתים — הכל על חשבון המבקשים. הם סיימו את המיכתב בהבעת התקווה, "ש"בקשתנו תזכה לטיפול מיוחד ומהיר."

הטיפול היה אומנם מיוחד — אם כי כוודאי לא מהיר.

פס ירוק. יוזם הפנייה, משה זיתונה, הוא פקיד ותיק של משרד הפנים בפתח-תקוה, שנחון במידת עקשנות ואורך-רוח שלא נפלה ממידת הסחבת של ראשהיעיר ועורויו. לולא כן היה מתיאש בזמן, ו"ההתכתבות היתה נפסקת אחרי שנתיים שלוש לכל היותר.

ההתחלה נראתה מבטיחה. לתושבים, ש"רובם גרו בשכונתהגנים מזה שנים, נודע אומנם כי לפי התוכנית אין לסלול כביש

Of course...
כמובן אני מעשנת
מַרְלְבֹּרֹו
פילטר וארומה
בחפיסה או בקופסה מכסובבת

ל מ ד
הנהלת
חשבונות
 במכון
לביא
 בעזרת ספרי
לביא

- ✦ קורס בוקר מזורז ג'
- ✦ קורס ערב יסודי ג'
- ✦ קורס למתקדמים ד'
- ✦ קורס למדופלמים

הפתיחה 23/10
 תלאביב, רחוב סמולנסקין 7,
 מפנת בן-יהודה 90,
 רמת-גן, שדרת הילד 21, עליד
 קולנוע "אורדעי".

...מבחר גדול של תנורים וכיריים מודרניים...
 ...תנאים מיוחדים לזוגות נישאים ולכוחות הבטחון...
 ...אספקה מהירה ושירות יעיל

בזגז **PAZGAS**
 על **יכולים לסמוך**

שינוי כתובת —
 מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש להודיע על-ידי שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

עבדאללה שלייפר דוהר שוב * היהודי

שהתאסלם ריאין את מפקד ה"כח"

ראם רואיין מספק הפתח, יאסר ער-
 וסאט, בלב-ליבה של ירושלים המזרחית,
 תחת שילטון-ישראל?
 זה, לפחות, מה שניתן להבין ממאמר
 תמוה, שהופיע בגליון יולי 1968 של
 כתבי-העת אברג'ון האמריקאי — בחתימתו
 של כתב-הירחון עבדאללה («מארק») שלי-
 פר, יהודי אמריקאי שהתאסלם, נשא כושית
 לאשה, והתיישב בירושלים המזרחית, שם
 עברו עליו הכיבוש ומלחמת-ששת-הימים.
 לדברי שליפר, באותו מאמר, הוא ריא-
 יין את יאסר ערפאת ושמע מפיו שורה
 שלמה של הצהרות מפורצות.

וזאת — למרות שעבר הפעת הגליון
 ישב שליפר בישראל ובירושלים, ומספק
 הפתח וריא שלא ביקר, באותם ימים, אצל
 הכתב המומר.

★ ★ ★

העתיק מחברתו

בדיקה קצת יותר יסודית של ה-
 מאמר התמוה והסנסציוני, שהיכה גלי-
 תעמולה ערבים בכתבי ארצות-הברית, מר-
 כיו שעצם הראיין עם «אבו עאמר» אינו,
 כפי הנראה, אלא בדוטה עיתונאית או כ-
 מילים פחות אלגאנטיות — סיברוק.
 הראיין-כביכול מורכב משורה שלמה של
 הצהרות ודיחחים, שנמסרו כביכול לשליפר
 עצמו על-ידי המפקד-הטרוריסט.
 אלא שעיון מדוקדק יותר באותן הצהרות

הדרג "פתח" בהדסה

מוכיה, כי הן זהות לחלוטין — בלשונן,
 בניסוחן ובסדר-אמירתן — עם הצהרות ש-
 נמסרו לפניכן על-ידי אבר-עאמר לעיתון
 גאית ז'וזט עלייה.

ז'וזט, שפירסמה לאחרונה ספר על מא-
 בקם של הפלסטינים בישראל, היא ככתב
 בלתי-תלויה ממוצא יהודי-אלזירי. היא
 נמנית עם חוגי השמאל החדש הצרפתי,
 כותבת בעיקר בשני שבועונים: פראנט
 אובזרבאטר, בעריכתו של העיתונאי היהודי
 ז'ן דניאל, המשמש כביטאונם של החוגים
 המקורבים למייר מנדס-פראנס; וז'ן אפריק.
 שבעון תוניסאי-צרפתי המופיע בפאריס,
 המשמש את יבשת אפריקה ואת ארצות-
 ערב — ואשר פירסם את סידרת ראיונותיה
 עם אנשי-הצמרת של הפתח.

ואומנם, בדיוק כמו העיתונאית עלייה,
 משמש עבדאללה שלייפר כתב של ז'אן אפ-
 ריק, נוסף על עבודתו הפחות-סדירה בש-
 ביל אברג'ון רבי, אחד מכתבי-העת הנועי-
 זים ביותר של אמריקה.

יתירה מזאת: ז'ן אפריק הוא העיתון
 שבגללו קיבל עבדאללה שלייפר, בזמנו,

לאורך בתיהם. לעומת זאת מסומן פס
 ירק ברוחב ששה-שבעה מטרים, ונטיעתו
 תעלה להם 30-25 ל"י למטר.
 להבהרת הפרטים האלה היו דרושים 15
 חודשי-התכתבות, והתושבים האמינו,
 לתומם, כי אחרי סחבת כזו — תבוא יר-
 גאולה במהרה.

גם לא בשנת בחירות. עברו שלוש
 שנים תמימות, וכלום לא קרה. הגשם
 המשיך לסחוף חול, הצינורות החשופים
 המשיכו להתפוצץ, והטיטול עבר מידי ראש-
 העיר לידי סגנו, ישראל פינברג, בנובמבר

הסמכה ככתב זר בירושלים העברית.

★ ★ ★

למה נדחמו בכראמה ?

לפני כחודש עבר עבדאללה שלייפר,
 לצמיתות, לגור ולחיות בירדן.

בהקדמה לראיון המועתק, מכנה שלי-
 פר את מפקד הפתח, צ'יה גאזרה המוס-
 למי, קביעות נוספות:

● פעולת-כראמה, ממארס 1968, היתה
 «נקודת-מיפנה»... «נצחון ערבי מוחץ»
 על הכוחות הישראלים.

● ישראל הודתה שאיבדה 26 איש ו-76
 פצועים, אבל אל-פתח מעריך שאבידותיהם
 של הישראלים מוגזות, בסך הכל, יותר מ-
 אלף איש.

● «הערכה זו מבוססת על הערכות-מצב
 של אל-פתח בשוה-הקר, הערכותיהם של
 אנשי הגליון הערבי הירדני, וסוכנים ער-
 ביים שהיו נוכחים בבית-החולים הדסה ב-
 ירושלים היהודית, ביום הקרב — ונשארו
 בבית-החולים כדי לספור את הגוויות ש-
 הוטסו למקום בהליקופטרים... הם ספרו
 יותר מאלף נפגעים».

„פלסמין - שיחרור וחופש!“

שרים הפידאיון של אל-פתח,
 שעה שהם מתאמנים בנשק.
 עצם הנהגתו של יאסר ערפאת, המתציב בראש אנשי, הפוכת את הסיסמה למציאות!

„כמו במכסיהו!“

אביעאמר אמר לשליפר, ל-
 זבריו, שמאבקם של הפידא-
 יון בישראל מזכיר את מאבקו של הגנרל-השוודד סאפאטה במכ-

● עצם העובדה שאירגון-הטרור נמצע
 מלוקט בשיטות-המתחרת המקובלות, ונש-
 אר בכראמה כדי „להתנגש עם כוח עויף
 ומכריע במקום לברוח להרים" — בא משום
 שהערבים רצו לכפר על עשרים שנות תבר-
 סה ערביות, שהביאו לספקנות-עצמית בק-
 רב הטלסטינאים. „הפלסטינאים היו צריכים
 להיחשב שערבי יכול למיתקפה ישראלית.”
 מצד אחר, מעלה שלייפר שורה שלמה
 של טענות והאשמות חמורות מאד נגד
 ישראל. הוא שם אותן, ברובן, בפיו של
 אבר-עאמר וייתכן אף שנלקטו מדבריו של
 מפקד פתח שפורסמו במקומות אחרים.

כך, למשל, מאשים שלייפר דרך מפקד-
 הפתח את ישראל ברצח שני מפקדי-חבלנים,
 הקאסיטן עומאר אבר-ליילה והקאסיטן מוח-
 מד סמארה, אשר ישראל טענה, לדבריו,
 „שהתאבדו בתאיהסוהר שלהם — שעה

שלמעשה סתם נרצחו.”

כן מנסה שלייפר להכחיש את ההודאות,
 שמוסרים החבלנים הנתפסים:

„ישראל מאשימה צעירים פלסטינאיים
 רבים, שהם שייכים לאי-ג'ון שלנו”, אמר
 אבר-עאמר, לדברי שליפר. „הם התרגלו
 לעצור ולהתעלל בסתם אנשים, על-סמך הני-
 חה זו. בעיקבות מעצרים אלה הם מביאים
 הודאות מזורות ביותר, המשמשות את מס-
 עות-התעמולה העיתונאיים של ישראל. זהו
 אחד מאמצעי-הלוחמה הפסיכולוגיים הבסי-
 סיים שלהם, במאבקם באל-פתח.”

★ ★ ★

הכריגאדה המוסלמית

טענה אחרת, בפיו של אבר-עאמר,
 היא, שהעולם המוסלמי — הלא-ערבי —

עתיד להתח מאגר-עתודות לכריגאדה בני-
 לאומית למחמה בישראל.
 אומר אבר-עאמר, במאמרו של שליפר:
 „אנו חשים במיוחד את התמיכה ההמונית
 במאבקנו, מצד העולם המוסלמי הבלתי-
 ערבי. עולם זה זועם על איבדן ירושלים
 ועל נסיונותיהם הבלתי-נמנעים של הישרא-
 לים להשמיד את מהותה האיסלאמית של
 העיר הקדושה.”

„תמיכתם של הלא-ערבים חשובה לא רק
 מבחינה מוסרית וכלכלית ומוראלית —
 אלא גם כדי לספק, בבוא העת, מוגיאהדין
 — בריגאדות בינלאומיות של מתנדבים
 מוסלמים, שיצטרפו למאבק בשלב מאוחר
 יותר.”

בינתיים נושא בעול זה המוגיאהד הרא-
 שון, עבדאללה («מארק») שלייפר.

העיר, אבל יעילותו וערך-הבטחותו לא
 השתנו.
 זיתונה קיבל מיכתב ממחלקת הנטיעות
 של העירייה, בו נאמר לו כי „אנו בודקים
 אפשרות בצוץ מעשי של פס הירק ברחוב”
 כס, ומקוים שחוך מספר שבועות נענה לך
 תשובה בנוון.”

מיובן, ששום תשובה כזו לא הגיעה.
 הקיץ עם האבק שלו חלק, והחורף שוב
 התקרר. זיתונה — קצת יותר עייף יותר
 מאוכזב אבל לא פחות עקשן — התיישב
 השבוע לכתוב מיכתב נוסף לראש-העיר.

כעבור שנה בדיוק — תמיד התעורר
 זיתונה לפעילות מחודשת לקראת עונת-
 הגשמים — נשלח עוד מיכתב לפיינברג.
 „במשך תקופה זו פותחו ערים רבות, ובנו
 מספר רב של מגרדי-שחקים, ואלפים רבים
 של קילומטרים של כבישים נסללו. ואילו
 פס הירק שלנו, שאורכו אינו מגיע ל-100
 מטרים, טרם צמח.”

למיכתב הזה אפילו לא הגיעה תשובה.
 כך חלפה שנה נוספת, והתקרבה עונת-
 הגשמים 1967. זיתונה הריץ מיכתב נוסף.
 פיינברג הספיק בינתיים לספס למעמד ראש-
 זה למיכרו.”

תשקיף

האם לישראל

„כושר גרעיני“?

הסבר מקורי להצהרותיה המחודשות של ישראל על הירע שלה בייצור נשק גרעיני העלו, השבוע, משקיפים זרים בירושלים. לדעת משקיפים אלה הצהיר לוי אשכול על אפשרות זו ועימו — אבא אבן, בעת הרצאה באוניברסיטה אמריקאית — כדי לתמרן בעת חתימת האמנה על אי-הפצת נשק גרעיני.

האמנה מבדילה בין מדינות בעלות כושר גרעיני לבין מדינות שאין להן כושר כזה, מפלה את הראשונות לטובה. ישראל תתבע, לדעת המשקיפים, מעמד של מדינה בעלת כושר גרעיני — למרות שאין בכוננתה לייצר נשק גרעיני.

רוב מוחץ

למעמד עם מפ"ם

צפה לכך כי מרכזי-מפ"י יחליטו על הקמת מערך עם מפ"ם ברוב גדול מזה אותו הצליחו זקני-מפ"י לגייס בשאלת רחיקת הוועידה הנבחרת.

לפי הערכתם של פניחס ספיר ואנשיו, צפוי רוב של למעלה ממאה קולות למצדדי המערך עם מפ"ם.

פרס עלול לעוף

מעמדו של שמעון פרס, תת-מזכיר מע"י, עורער עוד יותר.

לוחיקי מפ"אי התברר כי פרס עוסק ממש, תחת חוטמם, בבירור האפשרות להחיות את הרשבי"ם (רשימת בלתי-מפלגתיים) לצירת חזית של אנשי-רפ"י, בעליהן ויסודות המקורבים לגח"ל — שתתייצב נגד מע"י בבחירות.

בישיבת הנהלת-המפלגה, הגיבה גולדה מאיר על אחת מהערותיו במילים: „מדוע אתה מטריד אותנו כל הזמן, אנחנו לא ילדים!“ פרס הנעלב, קם ממקומו ופנה לכיוון הדלת. לוי אשכול ליווה את הליכתו בצעקה: „אתה יכול ללכת!“ ה"ב סורקים מיהר לפשר ולהחזירו לשולחן.

נראה כי רבים מאנשי רפ"י לשעבר, סבורים כי פרס מייק לעניינם יותר משהוא מועיל — והם עלולים לדרוש את התפטרותו.

גח"ל תישאר

בממשלת-הליכוד

אין לצפות, בשלב זה, לפרישת-גח"ל מן הממשלת-הליכודי-הלאומי — למרות הצהרתי תיו של מנחם בגין, במועצת תנועת-החיי רות, בהן העמיד בספק את המשך-השתתפות הגוש בממשלה.

עסקי-חרות, שנבחרו מהצהרותיו של בגין, פתחו במערכת-הכחשות, השבוע, הדליפו לעיתונות שאין לקחת את האיום ברצינות.

לדבריהם: מטרתה של בגין היתה להפיץ על לחץ על חבריה-הממשלה, לכל יוותרו יתר-עליה-המדינה לגונאר יארינג. יחד עם זאת התכוון בגין להכין את הרקע לפרישת-גח"ל אפשרית — זמן קצר לפני הבחירות.

רות — כדי לתת לגוש ידיים חופשיות במסע-התעמולה שלו לכנסת השביעית.

פראגר

למשטרת תל-אביב

שמועות עקשניות סובבות בחוגי המשטרה וחוגים רשמיים אחרים, בדבר חילופי-גברא בצמרת הפיקוד של משטרת מחוז תל-אביב.

על-פי שמועות אלו עומד מפקד המחוז הנוכחי, ניצב יעקב קנר, לפרוש בקרוב לגימלאות. במקומו יקבל את הפיקוד על המחוז — המאוכלס והפרובלמטי ביותר בארץ — ניצב יהודה פראגר, כיום ראש האגף לשיטור והדרכה במטה הארצי.

אגף זה נקרא בזמנו אגף האירגון, וגם עמוס בן גוריון עמד בראשו בטרם קיבל את הפיקוד על מחוז תל-אביב.

מנוע הפועל

על מי-מלח

מנוע הפועל על מי-מלח שוכלל במכון וייצמן על-ידי צוות-מדענים, בראשותו של הפרופסור אהרון קציר.

המנוע — הבנוי מיחידה העשויה מתורמ פלאסטי מיוחד אשר מתחמק במי-מלח ומתרחב במים מתוקים — זכה בכינוי השריר המלאכותי, מחכה את פעולת השריר, ואינו זקוק לפעולת השריטה הפנימית.

ההמצאה — אשר שוכללה לאחרונה בעזרתו של מרדכי אמריקאי-אורח השוהה במכון וייצמן — תגרום כנראה למהפיכה בתחום ההנעה.

תוכנית-המיליונרים

תידון בארץ

המיליונר הבריטי-יהודי צ'ארלס קלור יגיע בקרוב לישראל, כדי לסכם את פרטי „תוכנית-המיליונרים“ עליה סוכם בינו, והר מיליונר אייזיק וולפסון, מצד אחד, לבין פניחס ספיר — בזמן שהותו של זה בלונדון.

מטרת-התוכנית: להשיק בישראל בעזרת מניות, ולא בכסף, לאחרונה, נערמו קשיים בדרגם של שני המיליונרים, עת ביקשו להשקיע בישראל בדרך זו.

אך השניים מביטחים לא להיר-תע, להמשיך בימיתם המסועפת כלכלת-המדינה דינה.

טלפונים

גם

למכוניות

בקרוב תוכלו לטלפן ישר מן המכונית שלכם.

כעשר מכוניות מיוחדות, שמטרתן לקשר באמצעות קשר רדיו-טלפוני בין המכוניות הרגילות למכשירי-טלפון המותקנים במכוניות נמצאות בשלבי תכנון, ברחבי-המדינה. מידת הדחיפות של הקמת-המרכזיות תלויה במיידת-הביקוש אחר „קווים נודדים“ — במכוניות זכויות.

יתכן גם שהשירות החדש יוגש רק לשירותים אדריכליים חיוניים, כגון רופאים באיזורי-ספר, מדריכי טיולים בנגב ועוד.

„דן“ שוב

תובע העלאת-מחירים

כמו בכל שנה, יתבע גם השנה דן העלאת מחירי-הכרטיסים בקהילת-האוטובוסים העירוניים — לכיסוי גירעון נותו הקיימים או המדומים, בתוספת ההטבות הניתנות לחברי-הקואופרטיבים.

„דן“ יעמיד את הממשלה בפני הבחירה: סובסידיות או העלאת מחירים בשיעור 15-20 אחוז ממחירי-הכרטיסים.

דייגים יתבעו

פיצויים מחברת-החשמל

התקלה שאירעה למיכלית דלק אשר סרקה דלק לתחנת-הכוח רדינג בצפון תל-אביב, וגרמה לניהום חרף ים תל-אביב בשכבות עבות של זפת, עלולה לעלות לחברת-החשמל בסכומים גדולים מאוד.

לדייגים רבים באיזור תל-אביב נגרמו נזקים חמורים — אחרי שפירותי-המנוע שלי הם הוצפו בזפת והוצאו מכלל שימוש.

דייגים אחרים עומדים להגיש תביעות נגד חברת החשמל, על השחתת-רכושם וחסול מקור-פרנסתם למי שך חודשים רבים.

כתבי-תיירות

נסעו ב„צים“

למרות הצהרותיה של חברת „צים“, שי הודיעה כי נסיעות-התעמולה לעיתונאים יצומצמו „עד למינימום“, יצאו השבוע כעשרה כתבי-תיירות, כתבית-חמורה ועיתוני נאים מיוחסים למסעות-ענוגות ברחבי הים-התיכון, על השבוע „צים“.

מטרת-המסע: פיקוד תוכנית-החורף החדשה של החברה.

מסתבר שהמינימום האפשרי גבוה מאוד: לעשרת העיתונאים הנוסעים עליה-שבוע ה"ב בארון הצטרפו — גם כן עליה-שבוע „צים“ — נשותיהם ואף החברות של כמה מהם.

גם הוא מען פאנטוס,
פאנטוס טעים יותר —
טוב יותר!

152

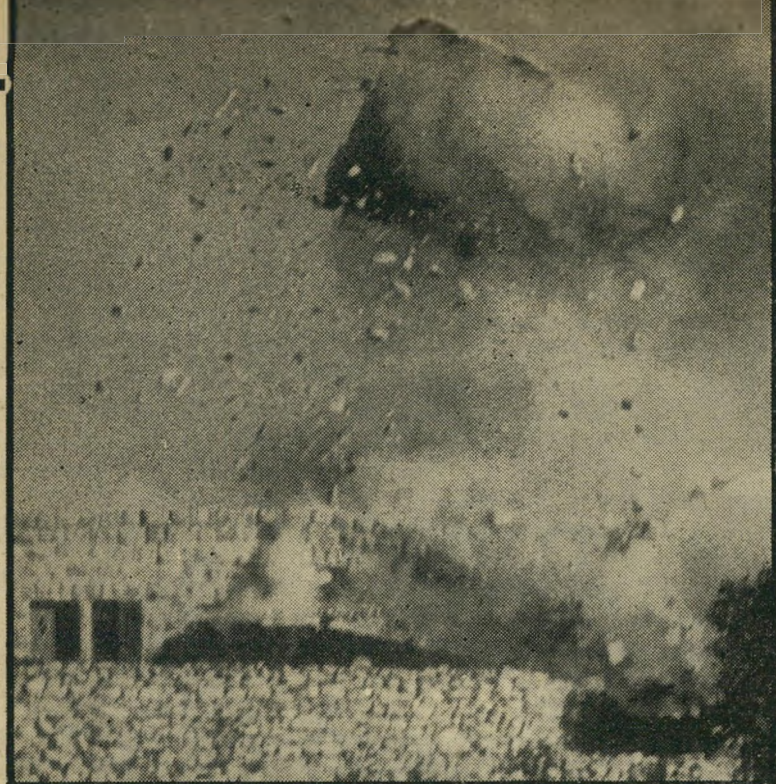
חברון - העיר השקטה ביותר מאז הכיבוש -

נכנסה למעגל השירור ופעולות העונשין

בשך זמן ממושך, נדמה היה שר חברון מהדה אי של שקט ושיתוף פעולה ישראלי-ערבי, ביס הגועש של השטר חים המוחזקים, התוססים בין השפעתם של אירגוני-הטרור לבין פעילותו של המימשל הצבאי, תקיף-המישמעתי.

היה גם מי שהישלה עצמו, כי אפשר להפסי את דעתם של נכבדים ומנהיגי-גדה, מסוגם של השייך אל-ג'עאברי, להנהיג ב- חברון חיים-בצחתי בין אורחים ערביים לאומנים לבין מתחלים יהודיים פאנאטיים. אבל המשלים עצמם — ובראשם משה דיין עצמו — התעוררו, לפני שבוע, כאשר רימון שהושלך עליידי עז אל-דין סלהאם, בן ה-17, על היהודים במדרגות המובילות לתוך מיסגד איבראהים שבחברון, בו שוכנת מערת-המכפלה, שם קץ לירח-הדבש ובישר מלחמת-קיצוניים חדשה ועקובה בדם וב- אלימות בעיר השקטה של הגדה המערבית.

להתפוצצות גרמו, בעקיפין, המת- נחלים השוביניסטיים-דתיים, אנשי ארץ- ישראל השלימה, שכפו על המימשל הצבאי — ועל שר-הביטחון משה דיין — את נוכ- חותם, לאחר שהתגנבו לעיר במרמה, ב- איצטלה של מבקרים-לרגע.

חמא ועונשו מימין: כך נראו המדרגות המובילות לאשנב מערת-המכפלה לאחר ההתנקשות: על הארזים, כיפה סרוגה, כיפה שחורה, וכתמידם מרובים. למעלה: ביתו של הצעיר בן ה-17, שנשלח להטיל את הרימון, פוצץ בפעולת-עונשין נמרצת. יחד עם בית זה פוצץ, בטעות, ביתו של בן-דודו של המתנקש.

ברית ההקיצונים

ודחק אלה שדגלו בשיתוף-פעולה במצב רוח הגובל עם פאניקה. "הדחפור שהרס את השער המזרחי הוא כמו הטראקטור שהרס את שכונת-המוג'ר- ביים ליד הכותל", אמר השייך מוחמד אל- ג'עאברי, השבוע. "ידענו שבבואם של ה- מתיישבים באו אלינו צרות."

לדעת אד-ג'עאברי מברשת הריסת- השער, ממש כהריסת שכונת-הכותל, את הפקעת השטח שלידו. "שם הפקיעו את השטח

הלכה הדתית המוסלמית, להיכנס למקום קדוש לדת זו — ועוד בשעות-התפילה. וכל עוד לא נפתרה בעייה זו לשביעות- רצונם של הקיצונים שבשני הצדדים — יש לחשוש שמעגלי-הדמים של טרור, טרור נגדי, פעולות-עונשין ותגובות על פעולות- עונשין יימשך, ללא הפוגה.

כי גם בלי הפרובוקאציות של המת- נחלים, שהפגינו בחגים היהודיים את זילזולם למאמינים המוסלמים, היה בא, ב- הכרה, יום-ההתפוצצות.

עצם מהותו של כיבוש צבאי היא — שהוא גורר דיכוי; ודיכוי גורר טרור; וטרור גורר פעולות-עונשין, כגון פיצוצים. אלא שגם כאן אירעו דברים בלתי-צפוי- יים שאם לא היו טראגיים כל-כך היו ממש קומדיה של טעויות.

כמו פיצוצם של שישה בתים — שחלקם לא היו שייכים כלל לאנשים המעורבים במעשי-טרור, סיפר עדי-איה מחברון: "באו החבלנים, שמו חומר-נפץ ליד ביתו של עז אל-דין סלהאב. אמרנו להם: 'וא רבותי, רגע!' אמרו: 'תגידו אחר-כך!' ופר- צצו. או שאלו — מה יש?' אמרנו להם: 'זה לא אותו סלהאב, זה ביתו של בן-דודו שפיצצתם.' אה, ואיפה הבית?' שם! הלכו גם לבית השני ופיצצו אותו."

סיפור עוד יותר טראגי היה בפיו של אבי העצור, רושני סלהאב (70) העיזר בשתי עיניו והמתפרנס מהובלת פחיימים על המורה, לבתי-הקפה שבסביבה. "בני אידים עזב את חברון לפני כשמו- נה חודשים", סיפר. "הוא עשה זאת ברש- יון המימשל. נסע לעמאן והתחיל לעבוד שם כסולדג, אצל רג'אב חדאייב, בכירת-ירדן. "שילטונות-המימשל התחילו לחפש את- ריו, אני לא יודע מדוע. לא בא — עצרו את בני השני, מוחמד עז אל-דין, שעבד קודם כנוטר במחלקה לעבודות ציבוריות. אחרי תשעה ימים שיתררו אותו וביקשו ממני שאביא את בני השני מעמאן.

"אמרתי להם: לא יכול. התחתנתי עם אשה אחרת, גר איתה בדידה בת שני החוד- רים — ולכן שני הבנים שלי בכלל כבר לא באים אלי. אין לי עליהם שום השפעה. אבל הם התעקשו.

"לפני יומיים, יומיים לפני שהטילו את הרימון, עצרו אותו שוב, את עז אל-דין. באו ואיימו שפיצצו לי את הבית. "אחר-כך נודע לי על הרימון. בינתיים באו ופיצצו את הבית שלי. בלי חוכמות.

זה השער ליהודים הפקודת המימשל הצבאי הרס טראקטור את השער המזרחי ההיסטורי של מיסגד-המערה. הכותל ו" חוששים רבים מבין נכבדי-חברון.

שמשביב לכותל. כאן בטח רוצים להפקיע את מערת-המכפלה והשטח שמסביבה. המפוקחים שבנכבדי-העיר יודעים ששמו- עות אלו, בתוספת העובדות המרות של מעשי-העונשין, יביאו לידי פעילות-חבלנית. על-כן גם החליטו, עת התכנסו הנכבדים בראשותו של אל-ג'עאברי, השבוע, לשגר מישלחת-חברונים לעמאן. "נתבע מאירגוני החבלנים לא לפעול בחברון ובגדה, אמ- רו, השבוע. "כדי למנוע אייבנות עם ה- ישראלים!"

אך ספק רב אם הקיצוניים שמשני הצד- דים יטו אוון לפניות מעין אלו.

ונכוחתם, התנהגותם היהירה והשחצנית, וביום הכיפורים — נוכחותם הכפויה ב- מיסגד, ליד המערה, בשעות-התפילה המוס- למיות כשנעלמים מסומרות לגליהם, הוא שקרעה את הניצרה מעל לרימון וכיתנה את ידם של הלאומנים של הצד שכנגד, ה- ערבים הלא-פחות קנאים הרואים בעצם נוכחותם של יהודים בחברון עלבון ופגיעה. וכך תחב מישהו בידיו של הצעיר בן- ה-17 את הרימון שפצע עשרות אנשים.

תגובת המימשל הצבאי היתה מהירה — ימערורת דאגה.

כי מיפקדת יהודה והשומרון, בהוראתו הישירה של דיין, לא הסתפקה בכיצוע עש- רות מעצרים. היא גם לא הסתפקה בפיצוץ הפגנתי נוסף של בתי-עצורים — ביניהם כאלה שלא היו קשורים כלל בתקרית. המימשל החריף את היחסים כלפי כל חושבי-חברון. הוא הציב שומרים על גגות של בתים הסמוכים למיסגד — שפוגו ב- כוח מתושביהם ומבעליהם החוקיים, לשם כך; הוא הקים את מישמר המערה, שבהכרח ייהפך לכת צבאית-דתית למחצה, לשמל של שליטה-בכוח היהודית על העיר חברון.

והוא הרס — שוב בפקודתו הישירה של דיין — את השער המזרחי המוביל למי- גד-איבראהים, שער היסטורי שנבנה כימי הסולטאן מנצור כן-לאון, יחד עם המד- רגות שנבנו לידו על-ידי הסולטאן סולי- מאן בן-עבד-אלי-מלק.

מדוע הורה דיין על הריסת השערים? פשוט מאוד: "כדי שתהיה כניסה מיוחדת ליהודים", כפי שהתבטא אחד המתנחלים.

שעור לא? זו היתה השאלה המרכזית בפרשת-ההריסת החדשה.

כי למערת-המכפלה עצמה אין כניסה ל- אף אחד. המערה דמוסת-אחירי וחסר כני- חמצן. כל הנכנס למערה בה מצויים, כב- יכול, קיבורת-האבות, ללא מסיכת-גז — נחנק.

אפשר לגשת רק לרחבה שבתוך מיסגד מוסלמי. שם, בקיר, קיים אשנב גדול דרכו ניתן להציץ לעבר חשכת-המערה. עד כה, נהגו לזרום מתפללים יהודים ומאמינים מוסלמים, אלתוך המיסגד, דרך המדרגות עליהן הושלך הרימון העקובי-בדם. עתה הרוסו אנשי-דיין אתר היסטורי כדי לאפשר ליהודים להיכנס, דרך כניסה נפרדת — אל אותו מיסגד מוסלמי ממש. כך נשאר שאלת-השאלות פתוחה: האם מותר ליהודים, הנועלים נעליים בניגוד ל-

סיור מודרך לאורך חוף תל-אביב מזויית שמעולם לא ראית

העלמה קלרים גיליס פרמה את כפתור חויית הביקיני המינימאלי שלה. חלקו העליון של בגדיהים המוכסף נשאר עדיין תולה. העלמה קלרים נשמה נשימה עמוקה וסיסתה בד נשרה מעל חלק גופה הקיזמי. עתה היה עורה הצהור-חלבי מופקר לקרני שמש-הכתיו, המחממות אך לא צורח בוח, שגשלו אל חוף-הים.

השתרעה העלמה קלרים על סיפון החסקה, כשרק חלקו התחתון של הביקיני לגופה, ורעמת השיער האדמוני שלה התחרהה ב" כדור-השמש האדום שעמד לשקוע אל הים. וכך, כשגליפו שלווים מגענעים את סירתה השטוחה, כאילו היתה עריסת-תינוק, יכלה העלמה קלרים להאנק בסיפוק: "איזה עולם! איזה חייב!"

★ ★ ★

חוף

שדיו

כיותר

כדי לזכות בחחייה נודיסטית שליוה ובלתי-מופרעת זו, לא היתה קלרים צריכה להדחיק עד לחוף נודיסטי אכסקלרי סיבי באיים הקאריביים, או להצטרף לאוני דון חברתי סגור, אישם ליד סאן-טרופה. היא יכלה לעשות זאת בנחת. בחוף-ימה של תל-אביב — מול מיגדלי בחייהמלון עמוסי התירי, מול הטיילת ההומה, מול הכיפת צים המצוטפפים בברכת-השחיה החופית של רחוב גורדון, מול עשרות הדייגים המשליכים חכותיהם מעל רציפי-האבן ה" מודקפים מהחוף, אליהם הים. שעה ארוכה שטה לה קלרים העירומה

חוף גורדון קטע החוף הפופולארי ביותר של תל-אביב, בו משתזפים בדרך-כלל אנשי הבורמה והחברה של תל-אביב. בתמונה נראות המדרגות המזליכות מרחוב הירקון אל החוף ושדיו המיבינים של שכונת מחלול לשטבר.

פ ל י ש ת

הגני ההחדש

הילטון וביח הקברות המ

לאורך חוף תל-אביב — כאילו היתה אנדרומדה שניתקה מעל סילעה, שבכניסה לים יפו. כמה שחיינים תל-אביביים חתרו אליה, נעצו בה מבטים חמדניים וחזרו אל החוף מבלי להסרידה.

שייט-חסקה חג מסביב לה, פעם ופעמיים, וכשנוכח כי אין הגברת האדמונית חשופת-החזה זקוקה לעזרתו — התמסר במלוא-המרץ לספורט-החתייה.

אפילו מסוק צבאי, שהיה בדרכו לשה"ד, גילה התעניינות. טייסו הנמך לרגע טוס — כאילו אין הוא מאמין למראה עיניו, אחר, המשיך ליערו.

אולי הביט בה מישהו מהחוף במשקפת — אך העלמה קלרים לא התרגשה במיוחד: "זהו החוף הנוודיסטי השליו ביותר בעולם," אמרה. "באמצע העיר — ולאיש לא איכ-פת."

★ ★ ★

ים

כמו

כביש

אלו יכלה, אולי היתה העלמה קלרים אוספת את קרניהשמש אל עורה ה" חשוף על החול הרך שבחוף-הים. אלא, מעשה-שטן, חוף-ימה של תל-אביב נראה בעונה זו כאילו היה כביש אספלט לוהט. זפת ושכבות-דלק שומני שהור נסחפו אל החוף, והניכנס למים עלול לצאת מהם מזופת עד תנוכיה-אניו. כיוון יסכך, גילתה העלמה קלרים האדמו-

בתמונה כמיבינים הבאים: בניין האופרה הישראלית, מלון סמואל, בניין השגרירות האמריקאית, בניין אל-על, מלון גתרימון, מלון דן ובניין השגרירות הצרפתית, הניצב בקצה הצפוני של הטיילת.

הטיילת הטיילת הישנה של תל-אביב לבשה צורה חדשה. מכיוון הים נראית העיר בקטע זה כעיר של גורדי שחקים. מדרום לצפון (מימין לשמאל) אפשר להבחין

ז'ורני זהו החלק הצפוני-תיכוני של חוף תל-אביב. בים נראה האזרח התל-אביבי אריה רודיקי, כשהוא חותר להנאתו על

נבי חסקה — ספורט מקובל על אזרחי תל-אביב. מאחוריו נראה הקיר הדרומי של בריכת תל-אביב ושובר הגלים שלה. בקצה הקומה מיתמר בניין המידות של מלון הילטון המפואר. בינו לבין הבריכה משתרע בית-הקברות המוסלמי הישן.

גית — בת 22 אומנם אך בעלת חוזה זקוף כשל כושית בת 14 — תגלית העשוייה להיות מאומצת על-ידי בנות תל-אביב הי- אחרות: די להרחיק כמה מטרים מהחוף, על גבי חסקה, כדי לזכות באינטימיות ובי פרטיות בעדוים. לשם לא יגיעו גם משגי- חיהכשרות-המוסר של המועצה הדתית של תל-אביב—יפו.

לאילו החוששות מההרפתקה — בשורה מרגיעה: העלמה קלריס לא יודעת כלל לשחות. לו סחפיה הגלים אל המים, היה המציל צריך להתלבט ודאי היכן לאחוז בה כדי למשוחה מהמים. אביה של קלריס, ילידת הוליבורי, היה אומנם, מלח בצי האמריקאי — אך הוא לא שיער איוה שימוש עשוייה בתו להוציא מהים.

ואם נראית העלמה קלריס מוכרת לכמה מכני תל-אביב — אין חברותיהם צריכות לקנא ולחשוש פן פגשו בה על החוף: היא נראתה לא מכבר על מסך קולנוע אלנבי, שם שיחקה מלצרית אדמונית קטנה בסרט רופא הנשיא, לצידו של ג'יימס קובורן.

מלבד זאת, היא עומדת להצטרף, בקרוב לבנות-ברית: ידידה, עורר-הדין ההוליבורי היהודי הרב סטייניק, הבטיח לשאתה; וכש- ייעשה זאת — היא מבטיחה להתגיר. עד או מקצת העלמה קלריס בבגדים, כשאינה על החוף, אפשר לראות אותה השופה לא פחות במועדון-הלילה צברה ב' רחוב אלנבי, שם היא מופיעה כחשפנית.

אבל בכל יממה יש גם שעות בהן היא לבושה: כשהיא ישנה, למשל. כוחנות-הלילה שלה היא, ללא ספק, פריט הלבוש בו היא משתמשת יותר מכל.

חוף פרישמן זהו חוף פרישמן. כאן מסתיימת הטיילת הסלולה ומתחילות גבעות הכורכר. המיבנה הנראה על החוף הוא הצריף בו מאכי- סנים את כיסאות הנוח. בכונת עיריית תל-אביב לסלול את הטיילת עד לנמל תל-אביב הישן.

תן ורידינג הקטע הצפוני של חוף תל-אביב. בתמונה נראה מלון שרתון. על- בונה עתה העירייה רציפים כדי ליצור חוף-רחצה שקט.

במדינה

טורונטים

המצוקה

הגדולה

מודעה שפורסמה, ערכי החג, עליידי ה-אוניברסיטה העברית בירושלים סימלה, יותר מכל, את מצוקתו של הסטודנט ה-עברי. היא פנתה לאורחיה העיר להוריד את מחירי החדרים השכורים, לספק לתלמידי-האוניברסיטה דיור, ולהקל להם בדרך זו על לימודיהם.

כי ירושלים היא אחת הערים בהן דיורי-לסטודנטים עולה ביוקר רב. אולי יקר יותר מאשר בכל מקום אחר בעולם, כולל פאריס.

5 מטר בשלג. זיחה ברגר, (21), תלמידה בחוג לסוציולוגיה ולמדעי-המדינה, היא אחת מרבים מאוד. היא מחפשת חדר בירושלים.

זיחה עומדת על-סף היאוש. שבוע שלם הפקירה לימודיה לקראת התחלת שנת-ה-לימודים, חיפשה ללא לאות. לבסוף, מצאה מודעה המבשרת על דירה בת שני חדרים, כניסה נפרדת, 60 ל"י לחדר הקטן, 100 לגדול.

"הדירה מצוייה ברחוב חייאדם, בשכונת נחלת-אחים", סיפרה זיחה. "המראה מוצע: שני כוכים עלובים בקיר, ריח חריף של טחב. הרוצה לגשת לבית-שימוש חייב לחצות את החצר, חמישה מטר ברוח הרים וכגשם. אולי אף בשלג. אם יהיה חורף-קשה".

סיכמה זיחה: "זוהי, כמובן, נחשבת דירה זולה. מציאה".

2 חדרים — 450 ל"י. בבית-הכרם מצאה זיחה ברגר דירה נורמלית. אבל בעלת-המקום לא נקבה במחיר. מי שישלם יותר — יקבל את הדירה, הצהירה.

שיטת-המכירה-הפומבית לא מצאה זון בעיני-הסטודנטית. היא המשיכה לרחובות. שם הוצעה לה דירה נאה אך צנועה, בת שני חדרים, תמורת — 450 לירות לחודש. פעולת-חירום מבוצעת להקלת המצב. אך מתוך שלושת אלפי מקומות לסטודנטים, במעונות אוניברסיטאים, מוקדשים כ-850 ל-סטודנטים זרים. והשנה ילמדו הרבה יותר מ-12 אלף תלמידים בירושלים.

עד כדי-כך הגיעו העניינים, שחברי תא-הסטודנטים של מע"י תבעו, בפגישתם עם ממלא-מקום ראש-העיר, מרדכי איש-שלום, להגדיל את מעברת-הסטודנטים משש מאות מקומות קצת — לאלף.

"מעברה" זו קיימת בהר-הצופים. היא מחנה מחירי ונבדא. תשמש, לכל היותר, פיתרון זמני לבעייה המחריפה והולכת.

אורחים

תערוכה

לשיקום

נכי צה"ל

צייד-לחייטנים לשעבר הציג, החודש, ב-בית-השלום שבכני-בו שלום — תערוכה של 160 תצלומים, פרי-עיטו של האדריכל הדני-האורח אוגוסט פרום כריסטיאנסן.

התערוכה — שהכנסותיה קודש להקמת בית-הלוחם, ביתם של חברי אירגון נכי-המלחמה, משקפת — סבל של ילדים, אותם מרבה לצלם האדריכל בן ה-40, סבל של גברים ונשים. אפילו סבל אנושי-כימעט על פני החיות שהוא הנציח במצלמתו.

"את הסבל למדתי על בשרי", מספר כריסטיאנסן. "ב-1951 לקיתי בשיתוק, כי תוצאה מחאונת-עבודה. חודשים רבים ראיתי רק סבל. בי, מסביבי, במיטות בתי-החולים ובכיסאות-הגלגלים. לכן הקדשתי את ה-תערוכה לנכי-צה"ל".

"לא דורכים עליך!" מול יחסו הנרגש למין האנושי — ולנכי-המלחמה ה-ישראלים — נתקל האמן-האדריכל בחומה אטומה של אדישות, מצד השלטונות. לא נתנו לי לשתף ילדים בהסברה, עזרו לי, בקושי, בהכנת פלאקאטים מטעם העירייה, הוא מסביר.

אינני רוצה בפירסומת אישית! טוען האמן בתוקף. גם לכסף איני זקוק. אך התאכזבתי מרות מכך שלא תרמו די הצורך למטרה שכזאת, לשיקום נכים... (המשך בעמוד 22)

זהו הקטנוע שלך!

"וספה"

- אם אתה מחפש קטנוע בעל תאוצה, חזק, יציב, בטוח ובעל אורך חיים רב, השומר על ערכו יותר מכל קטנוע אחר;
- אם אתה מחפש קטנוע שאין לו כלל בעיות מיכניות;
- אם אתה מחפש קטנוע שישרת אותך בנאמנות;

אז, "וספה" הוא הקטנוע שלך!!!

מיליונים ברחבי העולם הרוכבים על "וספה" — מהוים עדות נאמנה ש"וספה" הוא הקטנוע הטוב והמוצלח מכל הקטנועים בעולם.

המכירה בתנאים נוחים ובתשלומים
בכל סוכנויות "וספה" בארץ.

הסוכנים הראשיים לישראל: "עופר" — חב' לרכב בע"מ, רח' הסדנה 6 תל-אביב, טל' 821865.

ארץ בלתי אפשרית

עם המשורר דוד אבירון
המאפשר והפותר: **מונחם בראון**
ביום ו' 18.10, שעה 20.30, במועדון
"בוסתן", רח' פרוג 1, ת"א.
כרטיסים בקופת "בוסתן"

שיעורים פרטיים

ל ע ר ב י ת

גם לתלמידי תיכון.
המעוניינים יפנו לת.ד. 136
ת"א, עבור מורה לערבית.

החזק עבד בביתך

שיענה לטלפון

אנו מספקים ציוד אלקטרוני אוטו-מטי שיענה על קריאות לטלפון אליך בזמן העדרך.

וכן הקלטות של שיחות טלפון אליך.

★ מגבירי טלפון.
★ מכשירי הקלטה מקצועיים BRENELL.

★ שרות הקלטה על סרטים ותקליטים בסטודיו ובחוצץ.

★ שרות השכרה ותיקונים של כל סוגי מכשירי ההקלטה.

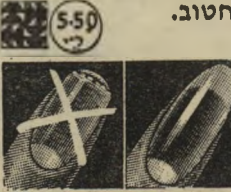
שרות ישראלי להקלטה / רדיו דוקטור, ת"א רח' שלום עליכם 18, טלפון 244118.

צברניים יפות וחזקות

סוד הידים החטובות: כה קל: טפלי בצפר-נייך ובמקום גדילתן פעמים אחדות בשבוע (או כשאת מורידה את הלכה) ב-נונייל. ראי כיצד שברים וסדקים נפסקים מיד וכיצד יגדלו צפורנייך במהירות ושהיינה שלמות וחזקות.

סוד ה-נונייל: נונייל מכיל חומרי בנין חד-רושים לגדול ולהשלמת שומן הצפרן, המגן עליה מפני חומרי רחיצה מודרניים או כל גורם אחר.

סודך: שמרי על צפר-נייך עם נונייל בקביעות, וצפרניים דקות ושבריות יהיו ממך ו-הלאה ובמקומן צפר-ניים יפות וחזקות אשר ישוו לידך מ-אה נאה, אלגנטי ו-חטוב.

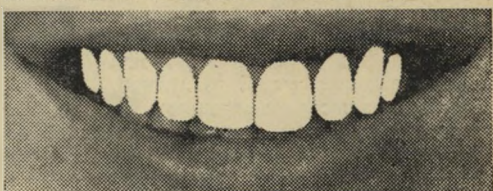

NuNale

מחזק צפרניים שבירות מוצר דיסקו בעים חיפה

תוך 7 ימים יהיו שינייך לבנות כפי שלא היו מעולם

שיניים מזהמות עיי אבן שן וניקוטין לאחר הברשה עם טילאק במשך 7 ימים

לאחר 7 ימי שמוש בטילאק

טילאק אינו סתם משחת שיניים: טילאק הוא "מלבין שיניים"

טילאק הוא תכשיר מדעי חדש, אשר מרחיק את אבן השן הצהובה והמסוכנת וכתמי טבק חומים. עד עתה לא היו שינייך לבנות כפי שהיו יכולות להיות. טילאק יהפוך את צבע שינייך ללבן טהור. אם ברצונך להיות נאה יום יום, עבור לטיפול פה ושיניים מודרני, מדעי ובטוח, עבור לשימוש בטילאק.

תראה(י) את ההבדל לאחר שמוש בשפופרת אחת.

teelak

שפופרת אחת — מספיקה לחודש ימים מוצר דיסקו בעים חיפה

„אני מוכן לתת חצי מיליון ל"י למי שיביא לי אותה!"

האם נרצחה נעימה אערידי (22)? האם את ביצע בעלה, פתחי רג'אח אערידי (26) את הפשע? האם נרצחה, כטענת הבעל, עלי ידי הוריה?

אלה שלוש השאלות המטרידות ללא הפסק את חוקרי הנפה הדרומית של משטרת-תל-אביב, החוקרים ללא ליאות את פרשת היעלמה של האשה הצעירה מביתה שביפו — לאחר שהלכה לבקר בקולנוע אילת. ולא נראתה יותר.

האם נעימה נרצחה והושלכה לים? האם נקברה, כחשד המשטרה, במקום-סתר? על-כך אין איש יכול לענות. ואם מישוהו יכול — אין הוא עושה זאת.

בין השאר שותק הבעל, פתחי, היושב מאחורי סורג ובריח בתא מבודד שבפרוודור ג', בבית-המעצר המשטרתי שבאבו-כביר. הוא טוען שמעלילים עליו.

החודש שבר פתחי את שתיקתו, מסר — בכלא — ראיון לשליח העולם הזה.

★ ★ ★ „אני לא נוסע!"

אנשייה-משטרה, שהרכיבו טרסט-מוחות בראשותו של פקד משה כץ, ראש לשכת-החקירות, משוכנעים שפתחי יחד עם חברו, מוחמד שניר, רצחו את נעימה וקברו אותה במקום-סתר. אולם לפי שעה אין הם יכולים לגלות את המקום. פתחי ושניר אינם משתפים פעולה עם החוקרים, משקרים להם.

בינתיים גילו החוקרים כי פתחי בא בגיפ מושאל לקולנוע אילת, מקום בו נראתה נעימה בפעם האחרונה בחיים — והוא אשר הסיע אותה משם.

פתחי הכחיש כל שייכות לגיפ זה, טען: „אני כבר שבעה חודשים לא נוסע בגיפ או בכל אוטו אחר.“

גם חברו, מוחמד שניר, אשר הגיפ שלו היה ברשותו כלילה הגורלי, מסר בהודעתו: „אני אף-פעם לא נתתי את הגיפ לפתחי. מה פיתאום שאתן לו את הגיפ?“

אולם ברשות החוקרים עדויות אחרות.

★ ★ ★ „לא מרגישה טוב!"

בחיית-אללה שהמשטרה סתם הת' לבשה עלי בעסק הזה ועצרה אותי! אני לא יודע מכל זה שום-דבר," סיפר פתחי החודש והוסיף: „מהרגע שאשתי נעלמה — התחילו לי כל הצרות.“

מה שנוון נכון: לפני שלושה שבועות, מתי שחזרתי מהעבודה שלי בגיבעת-הרצל, והגעתי הביתה, אמרתי לאשתי נעימה שאני רוצה ללכת איתה להצגה שנייה. אשתי הסכימה. אחרי סידרה לילד שלה את המיטה, התלבשה, ויחד הלכנו.

„מתי שהסרט נגמר, הלכנו הביתה ואני הלכתי לישון.“

למחרת, מתי שקמתי מן המטה, הערתי את נעימה וביקשתי ממנה שתכין בשבילי ארוחת-בוקר. אבל נעימה אמרה לי שהיא לא מרגישה טוב. ויתרתי לה ועשיתי לבדי את האוכל. אחר-כך יצאתי לעבודה.

בערב, מתי שחזרתי הביתה, ראיתי שאין אף אחד בבית. אפילו הילד שלה, מנשוואין קורמים, שהוא בן ארבע, לא היה בבית.

★ ★ ★ „רציתי שתתגעגע!"

בהתחלה לא חשבתי שזה משהו מיוחד. חשבתי בלב שלי: אולי נעימה הלכה אצל ההורים שלה, שגרים ברחוב 60. „הלכתי לשם. למה שאף פעם נעימה לא היתה הולכת מהבית מבלי להגיד לי.“

הילד נשאר אצל ההורים שלה. ואני הלכתי לישון אצל איבריהם סקסיק. חשבתי אולי נעימה תבוא, לא תמצא אותי, תתגעגע. למחרת, חזרתי הביתה וראיתי שנעימה

הזוג-שהיה מאושר

פתחי רג'אח אערידי ואישתו נעימה, בתמונה שצולמה מייד לאחר חתונת בני הזוג.

לא באה. התחלתי לדאוג והלכתי למשטרה. במשטרה פגשתי את הקצין כץ, ואמרתי לו שהאשה שלי נעלמה מהבית. כץ לקח ממני את הפרטים ואמר לי ללכת הביתה ומתי שהייה משהו חדש הוא כבר יגיד לי. הלכתי. בבית עשיתי חיפוש. ראיתי שנעימה לקחה את כל התכשיטים שלה, את הכסף

הגווייה שנעלמה

לו," סיפר האב, והוסיף: „ביום שלישי ב' בוקר באו אלינו שכנים והביאו את הילד של נעימה. בערב, פתחי בא אלינו. שוב דבר לא היה איכפת לו. ישב ושחק. הוא אפילו לא חשב לחפש בכלל את נעימה. „בחיים שלהם הוא היה תמיד מרביץ לה אני זוכר שפעם אחת באה אלינו הביתה נעימה, כשהיא בוכה נורא. היא סיפרה ש פתחי עושה לה הרבה צרות — בגלל מוחמד שניר, זה החבר שלו. היא לא רצתה ש שניר יבוא אליה הביתה, אז פתחי הרביץ לה ואמר: „אני בוחר לי את החברים של ואת תעשי כל מה שאני אגיד לך.“

סיפרה אחותה של נעימה, תמאם: „נעימה תמיד היתה באה אלי ומספרת לי על הצרות שפתחי עושה לה. יום אחד, מתי שנעימה היתה מספרת לי את זה, בא אלינו פתחי הוא ראה את נעימה ואותי מדברות. הוא הילך ניגש אל נעימה, חנק אותה חזק בגרון, ואמר: „את עוד תראי שאני ארצו אותך בגלל כל החוכמות שלך.“

לעומתה סיפרה אחותה הקטנה של נעימה אל-עם בת התשע: „ביום רביעי בבוקר שלחה אותי אמא לבית של נעימה לראות אם היא כבר חזרה. מתי שבאתי לשם — ראיתי שהדלת פתוחה. נכנסתי בפנים הבני ראיתי את פתחי, כשהוא עושה כביסה בגדים שלו. הוא רחץ חולצה כזו, כמ סוודר, ואת מכנסייה-דונגריז שלו. שאיתי הוא הלך לקולנוע, ביחד עם נעימה. „מתי שהוא ראה אותי שאני מסתכל עליו, איך הוא עושה כביסה, הוא צעק וע גירש אותי מהבית.“

אנשייה-משטרה, ששמעו את סיפורה אל-עם, לקחו את בגדיו ואת סנדליו ש פתחי לבדיקה. הם לא הצליחו לגלות בה סימנים המעידים על סימני דם. בינתיים יושב לו פתחי במעצר ומכר שהוא מקווה להשתחרר בשבוע הבא.

הדליק אותו. אני נגשתי אליו ואמרנו אחד לשני, לילה טוב.“

„בבוקר, מתי שבאתי לעבודה, סיפרתי את כל זה לבעל-הבית שלי סקסיק. אז הוא אמר לי שפתחי לא קיבל ממנו את הגיפ. רק מוחמד שניר קיבל אותו.“

★ ★ ★
הילד בא בוכה

לא רק עובדה זו הצטיירה בעינייה-חוקרים כשקר בולט. נתגלו גם שקרים נוספים אותם הצליחו לחשוף בחקירתם.

שכנתו של פתחי, אימט עבד, סיפרה: „ביום השלישי בבוקר מוקדם שמענו הרבה דפיקות על הדלת, מבפנים. נגשנו לפתוח אותה. היא לא היתה סגורה. ראינו בפנים את הילד של נעימה, כשהוא בוכה וכולו מלוכלך. הוא לא ידע איפה האמא והאבא שלו. ראינו גם שהבית היה נקי ו- מסודר, שאיש לא ישן בו.“

עובדה נוספת בשרשרת-ההצרות של פתחי, חי נתגלתה לשוטרים שרכבו את התיפוש כלא נכונה. הם מצאו את תעודת-הזהות של נעימה — אך ללא תמונה.

עובדות אלו שהוטחו בפניו של פתחי, לא דיברו אליו. הוא המשיך בסירובו לשתף פעולה עם חוקריו. משנתבקש להבדק ב- מכונת-אמת, אמר: „אני בכלל לא רוצה להיבדק במכונת-אמת. העורך-דין שלי, משה אלזני, אמר לי בפרוש שאין להאמין ל- מכונת-אמת. אז למה שיחשדו בי בחינם?“

★ ★ ★
איומים לרצח

בנימשפחתה של נעימה יודעים ל-ספר על חייהם המשותפים.

„פתחי היה בא אלינו הביתה תמיד כמו עבדאי, הוא גבוה — אולי 190 סנטימטרים. בריא כזה, רחב חזק. תמיד הוא היה צוחק, כאילו שום דבר בחיים לא איכפת

פתחי רג'אח אערידי ואישתו נעימה, בתמונה שצולמה מייד לאחר חתונת בני הזוג.

סרטים ממקום למקום

הבן האובד (ארמון דוד; תל-אביב; ישראל) לא צריך עלילה בסרט. אבל צריך שמה שקורה בנפשו של הגיבור יהיה די עשיר כדי לספק מתח ועניין במקומה. כבן האובד אין עלילה, ואין גיבור מעניין. באופן זמני נקמת אמו של הנער האובד לבית-החולים, אביו צריך לנסוע לי-סדום להרוחח כסף — והנער מסתובב מי-מקום למקום מבלי למצוא מקום. זה דבר זמני, ועליכן כבר מההחלה לא מאמינים למצבו הטראגי של הנער. אבל חוץ מזה, הנער עצמו לא מעניין. הוא עובד, בפנים קפואות, במסעדה שם השאיר אותו אביו. הוא בורח משם, בפנים קפוי-אות, לאחר שהאשימו אותו בגניבה. הוא חוזר, בפנים קפואות, לביתו הריק — ישן בין העצים של מקוה ישראל מסתובב בים — ונראה שאין קשר בינו לבין מה שעובר עליו.

פרצוף המריהבועה. אשם, קודם כל, המישחק הגרוע של הנער — שאינו מסוגל

ג'ולי כריסטי ב"פמוליה" שני צדדים לאכזריות

להשמיע בטבעיות את המשפט הפשוט ביותר שהוכנס לפיו; והמשפטים בסרט כהר-בים דוקא בעברית נעימה, מדוברת, שוטפת. אך לילד אין שום חן, שום דבר. הוא לא מסוגל להתזקק, בעזרת פרצופו הריק ו"הסר-ההבועה" את הקהל, במשך שעותיים.

הסרט מבוים יפה, הצילומים מצויינים, הסצינות נחתכות בזמן ומתחלפות בקצב מהיר. נינט דינר ויצחק שילה ממלאים באופן רגיש את תפקידי האבא והאמא. כל דמויות המישנה משכונות, הילדה הקטנה דורית שור היא ממש ילדת-פלא והבמאי הלך גם בדרך הנכונה, וניסה להראות את בדיווחו של הנער רק על-ידי זה שניצן לו ללכת ממקום למקום, לברוח ממקום למקום — ולחפש בכל מקום בית ולא למצוא אותו.

אלא שהנדידה הזאת לא הופכת דבר מוצעו: הן בגלל מישחקו של הגיבור, והן בגלל הרבה פרטים מלודרמטיים שנערמו עליה. נסיון לסחוט דמעות פה ושם, תמונות בנוסח סרטי-האמריקה האיסלקיים וכי. הכרט נשאר בין שני הסריגונות. הוא לא מעורר רצון לבכות בקהל שמתאים לזה ולא מוצעו את הקהל האחר.

המשוגעת והיפהפה

פמוליה (גת; תל-אביב; בריטניה) היא מקסימה. היא מטורפת. היא קאפריזית ו"מלאה רעיונות. היא מצלצלת בדרך אהובה בשלוש בלילה ודוחפת לו לתוך אוזניו טיובה ענקית. היא באה, היא נעלמת, היא משגעת אותו ואת הקהל. זוהי ג'ולי כריסטי, טי, בדמותה של אשה אנגליה — נשואה ליפהפה מיליונר — המחפשת אהבה והרפת"קת במקומות אחרים.

הוא עצוב. בודד. הוא עזב את חיי ה"נשואין" — כי הוא רצה אהבה ולא משפחה;

הסקנדל האחרון של הבמה הישראלית:

אנס ואוננות - מותר, להרוג ילד - אסור!

מייך אחרי מלחמת-ששת-הימים גאה גל של התחסדות המאיים להציף את הארץ, באיצטלה של שמירת-המידות ו"חזר רה לערכים הישנים". תרבות של גיטו חזר רה למוספים-לספרות-ואמנות של היומור-נים, וכתבים ממדרגה שלישית הפכו לסופי-רים מפורסמים בזכות הפורנוגרפיה המל"חמיתית ויחר יצירות-קרבות.

הבמאי ארלינג כהן, השקיע כסף, מרץ וזמן כדי להעלות הצ"ג, שתתן סטירת-לחי לתושבי צפון-תיא.

גרוע מכל אלה היה המשבר המחודש שעבר על הבמה הישראלית. בעוד שלפני שנתיים נזמה היה, כי משבר ארבעת הגדו-לים — הקאמרי, תיאטרון חיפה, הבימה ואהל — מביא לשיגשוג במות קטנות וניסיונות, הפכו גם רוב התיאטרונים הקט-נים, למחרת המלחמה, לממוסחרים, הציגו קישש מלחמתי — או נעלמו מעל הבמה.

אחר שחש בחופעה זו תוך כאב, היה הבמאי הצעיר (32) ארלינג כהן, איש רוח ממושקף ורציני, ילד קופנהאגן ש"למד בימיו בבית-ספר לאמנות הבמה ב"לונדון.

כדרכו, לא לחם ארלינג כהן בשקיעה התרבותית כמו רבים מחבריו, ב"הצהרות ובמאמרים חוצבי-להבות. תחת זאת הקים בשקט במה קטנה חדשה — תיאטרון קאליבאן — ורכש את הזכויות של מחזה בעייתי, פרי-עטו של המחזאי הצעיר הבריטי אדוארד בינד.

עוגב אחר האם דודו טופז ואסידידתו, רות גלר, נפגשים בחדר אחד, לפני צאת האם לבלות. דודו מנסה לפתות את האשה המבוגרת לשכב איתה, מנצל את בקשת רות שיתקן את החור שבגרב כדי לעגוב עליה.

רגשות ולא הרגלים. והוא לא מוצא עכשיו לא את זה ולא את זה.

ריקנות וקפם. ויש עוד אחד בסרט: הבמאי המבריק, ריצ'ארד לסטר, הוא מופיע שם בקונצ'ים ובלחצות, עם תמר-נות ציבועניות של דיסקוטקים הומים, ו"תמונות ציבועניות של קיבות הומיות; עם בתי-חולים לבנים ובתי-פאר ירוקים. ריצ'ארד לסטר, הקוסם הגדול, מופיע כאן שוב בכל התיאטרונות שלו — ה"מכסה, הפעם, באופן די ברור על ריקנות מחשבתית.

עוד פעם מופיעה האלימות על בד ה"טלוויזיה, ברחובות, בכל מקום. הנוצר הצעיר העוסק במין וריקודים, מול העולם החולה, המתדרדר. הכל כבר מוכר וידוע — אך נשאר עוד הקסם הניפלא של ג'ולי כריסטי, שהוא חמיד חוש, והמישחק של ג'ורג' סקוט שהוא ממש עצום.

מלחמות דון קישוט

הסתערות חייליהפרשים (הוד; תל-אביב; בריטניה) מביאים אל השחקן הענק ג'ון גילגוד, הממלא כאן תפקיד של מפקד מטומטם וסוילי, מרגל רוסי שיש בידו אינפורמציה חשובה על התוכניות הצבאיות של האויב. "מה? הבאתם אלי, לחזרי, מרגל?" שואל המפקד, "שאני אדבר עם מרגל" ואחר-כך הוא פונה לבחור הרוסי ושואל אותו בבוז מהול בעלבוין: "אתה לא מתבייש? מה היתה אומרת על זה ה"אמא שלך?"

ככל שבזים למפקד הזה ולחבריו השמי-רניים המנוחכים, המחוארים כאן בהימור-חריף ונפלא, כך אהבים אותם יותר — משום שהם היו היחידים שיכלו עוד למנוע את המלחמות האינטליגנטיות והיעילות ש"באו לאחרי-כך.

את הצעירים היפים והאינטליגנטים, לעו-מת זה, אהבים במשך כל הסרט. מקחים יחד עם הקצין דיוויד המינגס שיצליח ל"הילחם בטיפשות המשהעת של מפקדיו. אהבים אותו יחד עם תנסה רדגרייב. אשת-חברו, מעריצים אותו כשהוא משתלט על סוסים פראיים, וחולמים יחד איתו על עולם טוב יותר, ועל צבא טוב יותר, ואז שוכחים וזוכרים לסירוגין מהו העולם הזה שאליו הוא הביא אותנו.

יש בסרט נסיון לתת את החייהיים של חיליהפרשים הבריטי: ניקוי הסוסים, תר-גילים, נשפים; אבל כיוון שההיז הזה כשל-עצמו אינו מעניין אותנו כיום, הרי חלקים גדולים בסרט נמצאים על גבול השיעמום. קרב בגלל רשלנות. ברגע שנכנס ההווה לתוך העבר, וברגע בו מופיעה על הבד דמותו הנפלאה של ג'ון גילגוד, חד-לות התמונות להיות כלי-כך סתמיות, מת-מלאות הומור ומשמעות.

אבל הקטע הגדול ביותר שבזכותו ייכנס הסרט הזה להיסטוריה הוא תיאור הקרב הנורא, בו נשלח חיליהפרשים האנגלי ה"מפורסם להילחם עם רמחים בתותחי הצ"בא הרוסי — בגלל רשלנות, וחוסר-ידיע. ואחר-כך, באות התמונות שלאחר הקרב: סוס בודד מחפש את בעליו, וזמיות רכ"אים של חיילים מובסים עולות מתוך ה"ערפל והעשן, הזמן שהמפקדים מעבירים מהאחד לשני את האשמה באסון. חוץ מזה יש להסתכל בשבע עיניים על האנימציה של הקאריקטורות המתקופה, המלחמת-הסרט ומתוות יצירות-מופת נפרדת.

חדריך

אמנות

פרמונה (פאריז תל-אביב) שתי נשים, לבון, בנוף ימי חשוך, מתעללות האחת ב"שנייה. לכל אחת יש חיים מלאי שקרים וזיופים, הצגות אינסופיות המזייפות את הרגשות והופכות את בני-האדם למפסלצות. הגיבורה האחת — שחקנית מפורסמת — בורחת מחיי השקר בעזרת שקר נוסף, ניכ-נסת לשתיקה מתמדת. הגיבורה השנייה — המטפלת שלה — מוסה בתמימותה הילדור-תית להתגבר ולהילחם. אינגמאר ברגמן, שבדרך כלל הצד החוק שבו הוא כוחו הקולוועי, נותן בסרט הזה לפעול לצד החלש שלו: רעיונות ומילים ושיחות שאינן הופכות לאמנות, ונשארות בגדר הרצאות.

פעולה

הטוב, הרע והמבוטח (אופיר, תל-אביב).

התעלסות על הבמה

מבצעים, ללא מעצורים וללא בוששה מפני הקהל הנדהם, דודו טופז ותיקי זיין הלור

בשת רק קומבניזון לעורה. סצינת האהבים אמורה להתרחש זקות ספורות לאחר שהכירו זו את זו, במחזה. בסוף הסצינה פורמת תיקי את כפתורי מכנסיו של דודו — להנאת הקהל.

התינוק נרצח בביתת המדור הה

כמו בארצות מפותחות אחרות — משום שהמלחמה והגבולות הבלתי בטוחים מוסיפים תים את הרצון להרוג ולהרוג, מכוננים אותו כלפי הערבים שמעבר לגבול.

מרבן מאליו שתיאטרון קאליבאו הגיש עירעור על החלטת ועדת הצנזורה המצומצמת. ועד שמליאת הצנזורה, המורכבת ממתכנים, סקרי משרד החינוך והתרבות, משרד הפנים ועוד, יראו את ההצגה — ממשיך כהן להציג בבית המורה שבתל אביב.

צפון תל אביב אינו מכיר את השכור נות, הוא מסביר. "אני רוצה שיראו את העלול להתרחש, ממש על הבמה." שיראו וגם ישמעו: כי בתרגומה של רבקה משולח הסכו ביטויי קוקניי — ה" שכונה הלונדונית המפולפלת — לעברית פריברים. פנינים כמו "למספר", "מה יש לך בין הרגליים" וביטויים דומים סייעו לצנזורה למצוא תירוץ כדי לפסול ההצגה אמריצה, אמנותית ולוחמת.

נות בריטניה ובישראל — זוהי הרגמה מצויינת. לדעת כהן, אין האלימות גועשת בארץ

בניה, אותם היא שלחת למלחמה. אך ה" צנזורה הישראלית והאנגלית לא השכיחה להבין זאת. או אולי דהקא הבינה — ומשום כך סטלה.

אחר כך, במקום להתחיל מייד בתזרות, יצא ארלינג כהן לשכונת התקחה, לשכונת שפירא ולפז. הוא הסתובב בסימטאות, הקשיב לדבריהם הבטלים של העצלנים ה" רובצים ליד פיתחי בתי הקפה הקטנים, עקב אחר החתיכות המתחצפות. כי הצילום, המחזה מעורר השערוריה אתו רכש כהן ואותו הוא העלה, השבוע, על במת בית המורה בתל אביב, עוסק ב" נוערה השכונת. ואת דייק עוד יותר: ב"אלימות" הפריברים כסמל לכל הרע והמושחת שב" אדם ובחברה, "מן המלחמה ועד לרצה".

*** המתרוממת ש? השכונה

א לא שהמימסד של כל הארצות אינו אוהב מחזות שעושים בעיות. לכן נתקל המחזה בבעיות משלו — עם הצנזורה. בתחילה בבריטניה, אחר כך בארצות אחרות והשבוע — בישראל. כי לאחר שורה של הצגות הרצה, בהן השתתפו בהצלחה בולטת שחקנים צעירים כמו תיקי דיין (20), דודו טופז (22), וילי קריים (32) ואחרים — אסרה ועדת ביקורת מצומצמת מטעם המועצה לביקורת מחזות וקרטים את העלאתו של המחזה.

הטענות היו כפולות: קודם כל, סברו הצנזורים, מלא המחזה דברי גידוף וניבול פה. אך יותר מכל הרגיזה אותם הסצינה המרכזית של הצילום, המתארת רצח של תינוק בלתי חוקי — ממש על הבמה. זהו בנה של פם, "המתרוממת של השי כונה" כפי שמגדיר את הדמות אחד השחקנים הישראליים. הגערה, שהתעלסה עם כל נערי הפרבר, אינה יודעת בדיוק מיהו האב. אך כולם שונאים את הילד — מעין שיגאה עצמית. הם רואים בו סמל לידורדם, מת אכזרים לתינוק בעגלתו — ולבסוף רוצחים אותו, ברגע של התרגשות. סמל לחברה ההורסת את עצמה — ואת

*** באנגליה — זה עזר

ב אנגליה, מכל מקום, עורר האיסור גל של מחאות ציבוריות. השחקן הלאומי הגדול של בריטניה, לורנס רנס אוליבייה, טען בראיון פומבי, כי זהו המחזה הטוב ביותר שבריטניה ייצרה מאז הבט אחרונה בזעם. הוא גם ציטט את ברנארד שאו שטען: "כל פעם שהתיאטרון מציג אלימות כדבר גס ודוחה — מתקומם המיסד."

לחץ זה — והליבראליזאציה שחלה ל" אחרונה בחברה הבריטית — עזרו. המחזה — שהוצג תחילה ברויאל קורט תיאטר המפורסם, הורד למועדון חברים סגור — הוחזר לבמה ציבורית פתוחה, הוצג חודש שים רבים, בפני אולם גדוש, כשהקהל מריע לשחקנים ולבמאי. אבל בישראל קיים, כאמור, תהליך הפוך. לכן נתקלו הצגותיו הראשונות של הצילום — בקיבוצים ובערי השדה — בהרגשות וברגשות מעורבים. "בהתחלה רצתה הצנזורה לחכות, קימד" תה שנוריד את המחזה עוד לפני הצגת הבכורה", אמר הבמאי לאחד משחקניו. "כשראו שאנו בכל זאת מתכוונים להצגת הבכורה, ב"4 באוקטובר — אסרו את הצילום הצילום! באופן רשמי."

*** זה יכול לקרות באמת

ל א באנגליה ולא בישראל רוצחים " ל תינוקות בגנים הציבוריים", מעיר ה" במאי באירוניה, "אך ככדי להמחיש את האלימות המוכנת לפרוץ, בכל רגע, בשכור

רצח התינוק הוא הסיבה המרכזית בגללה נאסרה ההצגה בבריטניה וב" ישראל כאחת. הפירחחים מתעללים בתינוק השוכב בעגלה וסוקלים אותו, לבסוף, באבנים עד מותו. בבריטניה, הותר, מאוחר יותר, המחזה להצגה.

במדינה

חופש חינוכי. "כל מה שאני עושה בכיתתי הוא, עדיין, בגדר ניסוי" טוען הר מורה הנימרוץ והמרבה להג. רק בעוד חודשים אחדים אוכל לקבוע סופית, אם הצלחתי להסיר באמת חייץ בין מורה ל-תלמידיו.

בינתיים דואג הוא שלא יקלקלו לו את הניסוי, אם איוושהו אם תשמע על שיטר-תיו, הוא טוען, היא עוד עשויה להוציא את בנה מכיתתו.

"אין אני מלמד, מסביר המורה הביטניק, אני מעודד את כולם ללמוד וללמד גם יחד. הם שואלים ומתחכמים על החומר הנלמד עלידם בבתייהם. יתר הזמן הם רשאים להתערב, לאכול ארטיק או לעשות כאוות-נפשם."

כי המורה הביטניק מאמין בחופשה-חינוכי.

דרכי אדם

בעיטה חופשית מדי

השעה היתה שלוש לפנות בוקר, כשפצע בקעו זעקות רמות ברחוב נחום, רחוב צפון תל-אביבי שקט, הנימצא בקרבת רחוב בן-יהודה.

השכנים שנזעקו נחרדים גילו, להפתעתם, צעיר שרגלו הימנית נלכדה בתוך החלון הקטן, בדלת הקדמית של אחת המכוניות החונות. הוא ניסה לשחררה וצווח נואשות. "הוא רצה לגנוב את המכונית, הממור, צריך לשבור אותה!" אמר אחד האנשים — בעל המכונית, כפי שהתברר לאחר-מכן, אך היתר לא הסכימו איתו.

הם חילצו את הצעיר הנאנק מכאבים, העבירוהו לבית-החולים איכילוב.

לשם הוועקה גם המשטרה — אשר הציבה ליד מיטתו של הפצוע שוטר, לדעתם היתה זו פשוט תאונת עבודה:

"הוא רצה לפרוץ את המכונית דרך החלון הקטן, ונתפסה לו הרגל, התחייכו אנשי החוק."

"הייתי שיכור!" בפי הצעיר, אליהו גולומב (21) מבתיים, היה סיפור שונה: "הייתי בדיסקוטק פדרויקה והשתכרתי," סיפר. "התחלתי ללכת — אפילו לא יודע לאיפה."

"פיתאום תפסתי קרינה והכנסתי בעיטה לאיזה מכונית, נתפסה לי הרגל בפנים, ולא יכולתי לשחרר אותה. צעקתי כמו

(המשך מעמוד 18)

גם את הארץ לא אעזוב, עקב אכזבה זו. אני חי פה מזה שלוש שנים," מטעים האמן הזה, שאינו יהודי. "אני אוהב את האנשים פה, ובמיוחד את הילדים. זהו מקום היחיד בעולם בו אנשים דוחפים האחד את השני — אך אף אחד לא דורך עליך."

סקרים

הוד מעלתו

המשיב

בישראל קיים מכון למחקר חברתי-שימושי העורך סקרים רשמיים עבור הממשלה. אך למרבה הצער, עדיין לא קם מוסד ממלכתי שמטרתו לקבוע מה דעתו של ה-אזרח ומה רצונותיו — כדי שהממשלה תתחשב בתביעותיו של הוד מעלתו המשיב. רק בעיר אחת בישראל הונהג, לאחרונה, סקר מעין זה, וגם בבתיים, בה אפשר היה לענות על השאלות כגון "מה דעתך על תחבורה העירונית?" או "מה היית רוצה לשנות בתחבורה זו?" נערך הסקר רק ב-נושא אחד — תחבורה — והוא נערך על-ידי גורם פארטיזאני בהחלט: תלמידיו של מכון יעל לפקידות, שבבתיים. **קווים בשבת.** עם זאת, העלה הסקר הפארטיזאני שורה שלמה של נקודות מאלפות:

- תושביה הדתיים של בתיים אינם מתנגדים לתחבורה ציבורית בשבת — אם כי גם או לא ישתמשו בה, בעצמם.
- 69 אחוז מתושבי בתיים משתמשים בשניים מתוך תישעה קריאוטובוסים הי-עוברים בעיר: בקו 86 של אנד ובקו 18 של דן.

● "כדאי לצרף כרטיסן לכל אוטובוס — ולא לצאת לדרך לפני שכולם תפסו מישלט," היו הערותיהם החוזרות של הנש-אלים, בענייני-נוחיות באוטובוסים.

מהפכה בסטאטיסטיקה. הסקר הי-פרי נערך ביוזמתו של מנהל בית-הספר יעל, ד"ר משה זקס, שגם ניהל את ביצועו. זקס גרם בזמנו למהפכה חינוכית-פקידו-תית, כאשר הכניס, עוד ב-1961 את ענף הסטאטיסטיקה בין המיקצועות הנלמדים ב-בית-ספרו. עד אז למדו סטאטיסטיקה רק במסודות-חינוך גבוהים בארץ.

ייתכן שגם בביצוע סקרי-נוחיות בין-אזרחיים יכניס ד"ר זקס שינויים בהלכי-הרוח השוררים בארץ — על-ידי דוגמת-יעל.

חינוך

ילדי הפרחים

לא רק באילת פורחת תרבות הביטניקים. ילדי-הפרחים, כפי שמכנים אותם באמריקה, משקיעים שורשים, אט-אט, בשכבות רבות ובלתי-צפויים של החברה הישראלית. אחד המיקרים הבלתי-רגילים יותר מצוי בין כותלי בית-ספר תיכון תל-אביבי מכובד. שם יושב לו מורה צעיר ומרביץ תורה — לפי השקפת ילדי-הפרחים.

חיים כפולים. חיו הכפולים של המורה הביטניק התחילו, כאשר נסע ל-ארצות-הברית לכתוב את הדוקטוראט שלו. הצעיר (30 פלוס) הגיע לארצות-הברית, להתאהב בת-התרבות של ההיפים, חי עימם כשנתיים ימים, כשהוא משליך מעליו כל רסן חברתית מקובלת.

בתום לימודי-החיים הללו, שב ארצה, קיבל משרת-הוראה בבית-ספר תיכון, בהתאם לידיעותיו. אך גם כאן, בין כותלי בית-הספר, אין הוא שוכח את אשר עבר עליו.

המשמעת בכיתתו — רופפת ביותר. יין הוא מקפיד על-כך שהילדים יכינו את שיעורי-הבית העמוסים שמשרד-החינוך מצפה. לא פעם, יעץ לתלמיד ללכת לקולנוע או לקיים פגישה עם ידידה, במקום לעשות שיעורים חסרי-טעם.

"עליכם לנצל את העובדה שאתם חיים," הוא משנן בילדים ללא הרף, והם מחזירים לא אהבה, אימון, וחריצות.

• זהותו נשמרת במערכת, לפי בקשתו של המורה, כדי לא להפריע לקריירה ה-חינוכית שלו.

פרופ' זקס

הדתיים בעד קריסת

משוגע שיעזרו לי, בסוף באו השכנים ו-הכניסו אותי לתוך אמבולנס. הם לקחו אותי לבית-החולים."

אליהו ממש נעלב כשחושדים בו שרצה לגנוב את המכונית. "אני? מה פיתאום?" הוא זועם, "אפילו המשטרה מאשימה אותי רק בגרימת נזק, חוץ מזה — אני אף פעם עוד לא הסתכחתי עם החוק."

בינתיים הוא שוכב במחלקה האורטופדית, בבית-החולים איכילוב עם גיד קרוע ברגל ימין הנתונה בגבס. יהיה לו הרבה פנאי לחשוב כיצד צריך לבעוט במכונית מבלי שהרגל תלכד בה.

קנה חקלט טלוויזיה שיש לו-
יאהבא

ניצוב איכות שרות אחריות

של
Pilot

מסך פנורמי 110° 59 ס"מ • קונטרסט מצויין • רגישות גבוהה • תמונה יציבה • שולחן לכל מקלט • שרות וחקלי חילוף מובטחים ללא הגבלת זמן • ידע ונסיון בין-לאומי
Factories: U.S.A., England, Israel, South Africa, Ireland

49 שנות פילוט 35 שנה בישראל

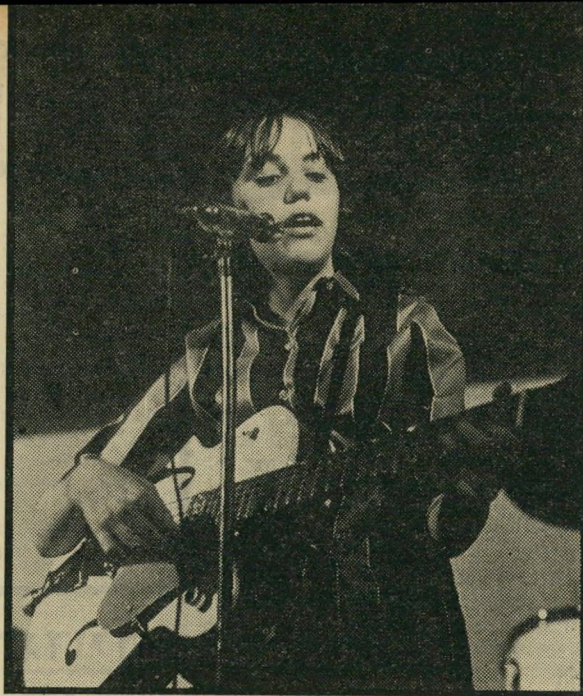
ROJA
PARIS
BRILLANTINE RICINÉE

ליופי ולבריאות שערותיך

למכירה בגלל פירוק אולם לתעשייה

300 מ-מיר על שטח של דונם
באזור-התעשייה בכביש פתח-תקוה

פרטים: טלפון 914343

נגנות קצב פלוצ'ק ומנצר מופעים אצל נשים

פרק בלתי ידוע בחייו של הרמטכ"ל לשעבר ומנהל רשות הנמלים בהווה, ובי אלוף חיים לפקוב, ייחשף השבוע בתוכנית הראדיו אנה חיי שבועית עמום אטינגר. לקראת התוכנית — ההופעה יותר ויותר פופולארית — ראיין אטינגר כ-400 איש הקשורים בעברו של לפקוב. מהם בחר כ-25 — כדי להפגיש עם לפקוב. בעת הקלטת התוכנית. בין השאר הפגיש עמוס את לפקוב עם בת מזכרת השכונה הימפאית חליסה, שם התגורר לפקוב לפני 30 שנה, ועם בן כיתה בבית הספר העממי, שהיה מחלק עם לפקוב את הסנדביצ'ים שהביא לבית הספר, כיוון ש- לפקוב בא מבית דל-אמצעים, היה הולך מביתו לבית הספר כשנעלו על גבו, כדי לא לקלקלן. אגב, באותה הזדמנות התוודה לפקוב, כי בילדותו היה מצבה החומרי של משפחתו כה חמור עד שנאלץ לעיתים לחשוב אוכל לחייתו. אולם הפגישה המפתיעה ביותר לגבי לפקוב נערכה עם אשה שהובאה במיוחד מלונדון למטרה זו: היתה זו יעל אלינגם ווייצמן, אחותו של אלוף עזר ווייצמן. הסתבר, כי בנעוריהל התנהלה בינה לבין לפקוב רומן רציני — עד שהוריה החליטו לשלחה לבריטניה כדי למנוע את נשואיה עם בן-העניים לפקוב. יעל נישאה בבריטניה לאורה בריטי. אולם אחיה, עזר, שיכנע את בתה ואת בנה, שהם עתה בגיל גיוס, לעלות לארץ ולהתגייס לצה"ל. אותם בעלי מכשירי טלוויזיה ישראלים. הנהיגם האזין לשירורי הטלוויזיה זיה של ירדן, יכלו לחוות השבוע בדמות ישראלית ידועה, על מסך הטלוויזיה השכנה. היה זה אייבי נתן טייס השלום הישראלי, שהופיע בראיון מצולם עם הקולונל אורג'וק, מושלה של ביאפרה. הראיון

הפסיק לראיין ופתח בית-קולנוע? שאל שיש כשהוא מתכוון, כמובן, לרן בן-אמון.

גמוז

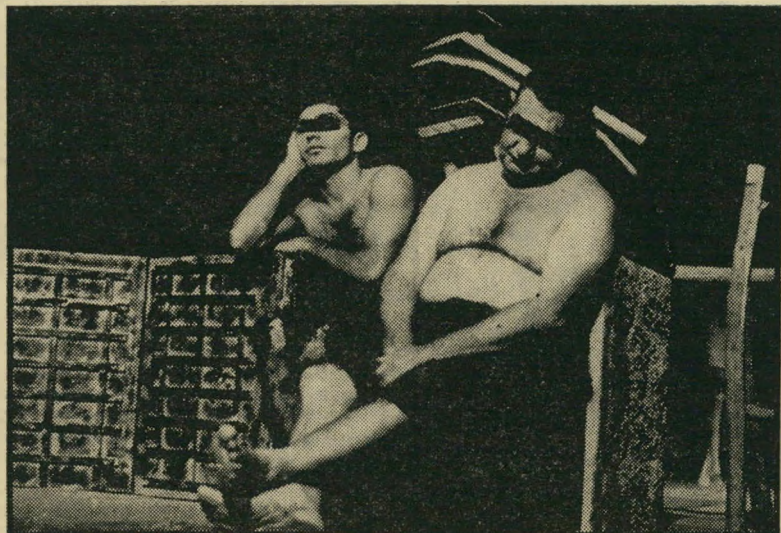
של המסעדות

מסיבה עליוה נערכה, השבוע, בסניף הירושלמי של מועדון מאנדיס. שלושת אנשי-הבהימה, הירושלמי-לשעבר שירדו לתל-אביב — עמוס קינן, דידי מנוסי ו-מקס פוגל, ערכו במקום הילולה רעשנית עד שחבר מועצת פועלי ירושלים אברהם מצליח, לא יכול היה להתאפק והעיר: "אני אציע לדידי קודק העעביר על חשבון העירייה את קינן ומנוסי לירושלים — אתם תחיו לנו את העירייה" באותה מסיבה מתח קינן, בעל הלשון העוקצנית, ביקורת על כמה מהנוכחים, אחד מהם מצא דרך לגמול לסטיירקו, שבצד הפיליטונים שלו נהג לאתרוגה לפרסם ביקורת על מסעדות: "הנה, הדר גמוז של המסעדות הגיעו" אמר. הגנה להקצב חושה המורכבת על טהרת המין הנשי, עומדת להופיע בארץ תחת השם מאנדיס מינס. הלהקה נקראה, כמובן, על שמה של מאנדי רייס דיביים שאוקי. השבוע נערכו במיני-מאנדיס המיבנים למועמדות. הסתבר, כי לא רק בנות טיפס עשרה מנגנות הציעו את מועמדותן ללהקה אלא גם נשים נשואות, שהופיעו למיבנים בלחיית בעליהן. אחת מהן היתה רבקה רזנפלד (25), ילידת-הארץ הנשואה ל-גיאלוג, שחזרה מארצות-הברית, שם למדה גנינה. לעומתה הציעה את מועמדותה ללהקה הקצב גם ליאורה סלוצ'ק, בת 13, הפורטת על גיטרה וחנה פנצ'ר היספאיה בת 18, פקידה בעיריית-לוד. תוך זמן קצר תוקם הלהקה המתעתת להוות תחרות ל-להקות הקצב הגבריות בארץ. מי תהוושב שלסטר-מערבונים המוצגים בבתי-הקולנוע תמר, מתמיד ודן הולכים רק פרחחים, עשוי היה להיחכך בטעותו ביום שני האחרון, בקולנוע תמר, בו הוצג המערבון דוקרב הצלפים, בלטה אשת החברה הגבוהה ריצה חבס, שיחד עם בעלה, ברוך חבס, נהגו תה בקולניות מופלגות וההרורים — לא פחות משאר הצופים. דליה לביא מצאה דרך מקורית כיצד לשכך את רגשות-הגעגועים של בעלה, ג'ון סוליבאן, ש-אחרי ביקור קצר בארץ נאלץ לחזור לפני שבוע ללונדון, מדי שבוע היא מעבירה לו סרט מוקלט, בו היא שולחת לו נשיקות. על אותו סרט מקליטה דליה גם את המילה היחידה שבנם בן השנה מסוגל להגות: אבא. האדם הגבוה ביותר במדינה הוא כיום, ללא ספק, השחקן גדעון זינגר — המופיע במחזה-לילדים גוליבר בארץ הנמדים בתפקיד גוליבר. באמצעות נעליים מיוחדות שהותקנו עבורו מתנשאת קומתו של זינגר עתה לגובה שניים וחצי מטר. זינגר עשה חשבון ומצא שמחיר זוג-הנעליים הענקיות שהותקנו לו שחה למחרים של 20 זוגות-נעליים איטל-קיות מהודות. שניים מחתיקי רקדני ענבל, שרה ואהרון שקרצ'י, החליטו באירופה. במסיבת החתונה הופיעו כמובן כל רקדני-הלהקה בתלבושות, הגישו קטעים מתוכנית-הלהקה, שכללו בין השאר גם את הקטע הקלאסי: חתונה בתימן.

מריציו הישראליים של אליל-הזמר הידוע, תום ג'ונס, עשויים לזכות לשמעו בקרוב ולא רק מעל גבי תקליטים. בעת הופעה של להקת הגשש החיוור בלונדון, נפגשו הגששים ישראל פוליאקוב, גברי בנאי ושיוקה לוי בלחיית אמרגנם אברהם (פשינד) דשא עם הזמר, התיידדו עימו, שיכנעו אותו להופיע בישראל בהזדמנות הראשונה. בדרך כלל מבקש תום ג'ונס 15 אלף דולר להופעה; ושום מופע באולם הישראלי לא היה בו כדי לכסות הוצאות כאלו. אולם הפעם ניאות ג'ונס

תום ג'ונס ויורדים בלונדון מופעים בלונדון

שני אסירים, אחי במצרים מופעים ב"מעשיהו"

צולם בכיאפרה ואיבי נראה יושב לצידו של המושל, מבלי שהירדנים יתייחסו לו זהותו. היחסים המתוחים בין מזכיר-המישנה של מוע"י, שמעון פרס, לבין מי שהיה בזמנו דובר-רפ"י וכיום דובר משרד-ההסברה, פנחס יורמן, באו לידי ביטוי, השבוע, בשיחת-רעים בבית-סוקולוב. כאשר נשאל יורמן מה דעתו על ספרו של יוסף עברון, הדן ביחסי ישראל-צרפת ויוצא, תוך כריכת בשבחיו של פרס, השיב: "כל אדם זוכה לביגראף שהוא ראוי לו."

תום ג'ונס בישראל

הצירת הישראלית רות שלום הופתעה, השבוע, לגלות עד כמה עלתה הפופולאריות שלה. לאחרונה הוציאה רות אלבום של רישומיה. סוחר ורין קנה מספר טפסים של האלבום, תלש את דפיו, מיסגר כל רפרו-דוקציה לחוד, והחל למכורן ברוח דיונגוה. אולם שימחתה של רות שלום לא נמשכה זמן רב — הסתבר לה כי הסוחר הזרז מוכר את הרפרודוקציות שלה כתמונות מקוריות, מוליך שולל את קהל-הקונים.

הבובב

פיתאום אדם נהיה כוכב וכל חייו מש- תנים. **חיים יבין** היה תמיד בחור יפה, אבל עד שלא קלט אותו מסך הטלוויזיה היה הופני הזה מיועד ליחידים בלבד. לפני שנה וחצי, כשהיה בן שלושים

מסתבר שרוב האהבות הן בנות 13-12. ככל שהן צעירות יותר כך אהבתן לוחסת יותר, ומלווה במיכתבי תשוקה המים. במת- נות ובהשתפכיות סוערות. "ביום החמישי האחרון" מספרת האשה, "הוא הופיע כעורך יומן החדשות. ביום שישי ובמשך כל השבת לא יכולנו לנשום בבית בכלל. הטלפון לא הפסיק לצלצל. החיים הופכים כך לגיהנום. זה נורא."

הלידה לא תוסרט

מישהו הפליט את זה בתור בדיחה, מישהו אחר שמע את זה ושאל: "מה, באמת?" וכך הפכה הבדיחה לסיפור מוסי- זון וכל הארץ כבר דיברה על כך שאורי ז'ורז' מתכוון להסריט סרט על לידה עם **דליה פרידלנדר**, העומדת ללדת בהודש הבא, בתפקיד ראשי.

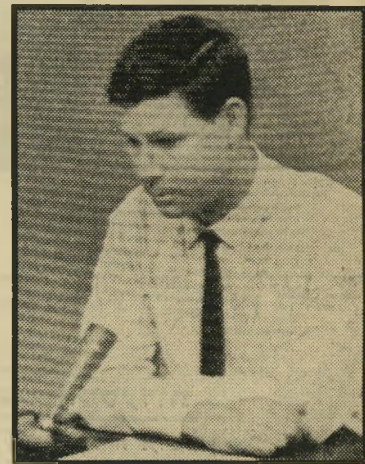
לסיפור שהתגלגל נוספו כמו כדור-שג עוד ועוד פרטים, כל פה שדרכו הוא עבר הוסיף לו עוד קישוט קטן. כשהגיע לשלבו הסופי כבר היתה שותפה בו **מרגוטה קלאוזנר**. התברר שמישא אשורוב, בעלה של דליה, פנה אליה והציע לה תס- ריט מפורט על לידת אשתו, ומרגוטה קלאוז- נר קיבלה את הרעיון, התלבה, וכי וכי. בינתיים יושבים הבעל ואשתו, הנמצאת בחודש השמיני להריון, ורוחחים מועם.

"מעולם לא שמעתי על הדבר האידיוטי הזה", מספר מישהו, "לפני יומיים התקשרה איתי איזו עיתונאית, לא שמעתי מעולם את שמה, ואני לא יודע באיזה עיתון היא עובדת, ושאלה אותי אם זה נכון שאשתי עומדת ללדת מול מצלמות הקולנוע של אורי זוהר. סגרתי לה את הטלפון בפרצוף."

הסולחה הגדולה

"אני אכה אותך", אמרה עליזה **עזיקרי** בבית-החוקים, כמה שעות לא- חר שילדה, "אם הוא רק יבוא לבקר אותי אני אעניף לו סטייה, אני אגרש אותו". כל זה היה מכוון ל**אריס סאן**, אבני ילדתה.

אבל כשאריס בא לבקר אותה, היא לא גירשה אותו. כשראה את התינוקת — השתגע מרוב שימחה והתרגשות. שפך עליה מתנות. רוקן את הכסף ש- בכיסו עליה. "זאת הנשמה שלי!" אמר. "היא דומה לי כמו שתי טיפות מים", הוא קרא, "היא נהדרת". הוא הודה אומנם שהאף שלה כבר מתחיל להיות דומה לאף שלו, "אבל בשש מאות לירות אפשר יהיה לתקן את זה."

יבין

וחמש, התחתן עם **יוספה קרונפנדר**, ש- היתה בעטר שנים צעירה ממנו, והכינה אז את הבא. שלה בכלכלה.

היא התפעלה מהפנים היפות שלו, כמו שעשו כל בנות מינה, אבל במיקרה שלה ההתפעלות נשאה פרי והשניים התחתנו. היא המשיכה ללמוד, והיום היא לומדת למא. בכלכלה; והוא המשיך לעבוד ב- קול ישראל, ולהכין את עצמו לטלוויזיה.

והנה פרצה הטלוויזיה לתוך חייהם הפר- טיים, והיום אין לזוג הזה חיים. לא יום ולא לילה, נערות קטנות בכל מקום, בפתח הדלת, בכניסה, בחדר המדרגות. מוצאים אותן במירפסת, ובעיקר באפרכסת הטלפון. הן מצלצלות בכל שעה. כשהיים מרים את הטלפון הן מנסות לשוחח איתו, לג- לות לו את אהבתן. כשאשתו עונה הן טורקות בפניה את השפופרת.

"אנחנו משתדלים להתעלם מזה", מספרת האשה, "כל אדם נורמאלי מתעלם מדברים כאלה. אבל זה קשה, כמובן, זה מטריד."

"אני לא מבין איך יכלו להמציא דבר כזה. נכון שפניתי למרגוטה קלאוזנר, אבל הצעתי לה תסריט, קומדיה מטורפת, בלי שום קשר ללידה."

ומה האמת מאחורי הלחישות והרמוזים? האמת היא שקופת-חולים הומינה סרט בן חצי שעה על הריון ולידה. דליה כבר צולמה בכמה סצינות, אך אח צילום הלידה עצמה יבצעו על יולדת אלמונית.

בדעתם והחליטו לגלות את הסוד לאבידן: הלילה, בליל כל יודי, מתקיימת אורגיה לא נורמאלית עם סמים וילדות.

"אפשר לקבל את הכתובת?" הימחם אבידן שוב. שוב התייעצות ושוב מוסרים לו הש-

עוד באותו יום נשכרה לילדה מטפ- לת, ליום שלם. והעיקר: הוא מוכן לק- חת את הילדה הביתה. "אשתי מוכנה לקחת אותה". אבל עליזה החליטה שהבת תישאר אצלה.

אורגיה ביום כיפור

"וחתיכות?" שאל היריד. "יהיו שבע", הבטיח איקא, "ואנחנו רק ארבעה. נצטרך למצוא עוד מישהו". אורגיה הבחינו השניים כיצד זוקף אבידן את אוזניו וכולו דורך להתלחשויותיהם. "אתה יודע מה", הוסיף איקא ואמר, "אני בעד זה לגשת מייד לעניין — להיכנס, להוריד את הבגדים, לתלות אותם על הקולב ולהת- חיל מייד באורגיה."

כאן לא יכול היה אבידן להתאסק עוד. קירב את כיסאו אל השניים והימחם כדרכו ברוב חשיבות-עצמית: "אפשר לדעת כמה המזכיר?" התייעצו השניים ארוכות, עד שנמלכו

צום ותענית קשים מאוד נגזרו על המי שורר דויד **אבידן** ביום הכיפורים ה- אחרון. לא מצדו, כמובן. הוא פשוט נפל קרבן לתעלול שהניחו לו ידידיו. ומעשה שהיה כך היה.

ישב לו אבידן ערב יום-הכיפורים באחד מבתי-הקפה בדיונוף, כשהוא מתחבט איך יעבור עליו היום הנורא. ליד שולחן סמוך ישב הצייר **איקא** **ישראל** בחברת ידיו, ומעיניו שניהם לא נעלמו דאגותיו הגדולות של אבידן. החליטו השניים לסייע לו.

"אתה מבאי איתך את החומר הערבי?" כן, השיב איקא, "אבל רק חומר יבש. הפעם לא אביא זריקות."

אבידן

ניים את הכתובת. קם אבידן והלך להת- כונן לכפידה המפסקת.

את המסמר האחרון בארון המתיחה ש- הכינו לאבידן תקע המשורר **יוסי בן-גל**. פגש בו איקא וסיפר על המתיחה שמתחו את אבידן. אחרי-כך נתקל בן-גל באבידן ושאל אותו לתמונו: "מה התוכניות שלך להערב?"

"יש לי משהו", הימחם אבידן ברוב חשי- בות."

"אה", אמר בן-גל, "האורגיה של איקא — אני לא הולך לדברים כאלה ביום- כיפור". עכשיו היה אבידן בטוח שנכונה לו תוכנית לא-נורמאלית ליום הנורא.

בערב נאלץ אבידן ללכת ברזל כל הדרך מביתו שברחוב השופטים עד לשוק באול בתל-אביב, שם ומסרה לו כתובת של **בחזו** רח, המכתנת כניסכוהנת אצל פרדריקה. כשהוא נושם ונושף צילצל אבידן בדלת. הדלת נפתחה ובעלת הדירה עמדה בפתח. "מה אורני רוצה?" שאלה.

"הוזמנתי לכאן למסיבה", הסביר אבידן. "מסיבה?" תמהה האשה.

"זה בסדר", אמר אבידן, "מכירים אותי". בעלת הדירה כימעת השתבצה. אבידן היה בטוח שמסרבים להניח לו להיכנס לאור- גיה, וכי הוא מחמיץ את החחייה של חייו. לבסוף נאלץ להסתלק בצער ובבושת- פנים. את הדרך עד ביתו שוב עשה ברזל.

"אין דבר", אמרו ידידיו, "לפחות הכי רחננו אותו להתענות פעם כמו שצריך ב- יום-כיפור."

סליחה, טעות במספר

רים כדי להפחיד אותי. "אני לא יודעת למה כל זה בא אלי", מסיימת רוני בבכי קל. "כי בחיים שלי לא היו לי שום עניינים עם מחלות-מין או דב- רים כאלה." ואם האמת ניתנת להיאמר — אפילו לא עם בוסים.

ובלי

"זו היתה הפעם האחרונה שראיתי אותו. אבל לא את נעמי. יומיים לאחר מכן שוב הופיעה בדיסקוטק של ינוקא, התיישב בה ליד **יוסי בנאי** ואילי, וראתה איך נכנסת למקום אחרה, הרוגזת.

זה היה הברב האחרון שראתה, במשך זמן-מה. איך שההיא תפסה אותי, מספרת רוני בהתרגשות גדולה, "תפסה אותי גם חולשה ולא ידעתי מה קורה איתי. אני רק זוכרת שחטפתי בקבוק על הראש. אחרי-כך הייתי בשוק."

רונית, שהיא בת לעדה התימנית, ולכן שחרחרת ונאה, ונוסף לכך עובדת כפקידה באחד ממוסדות-ההסתדרות, לא הרגישה אפילו איך גוררים אותה החוצה. איך מני- קים לה את הפצעים. איך שמים משהו לח וקר על החבורות שעל הגולגולת, ואחר- כך לחצו על זה בעזרת מטבע של חצי לירה.

אבל היא מרגישה, עד היום, את כל גור- פה. וגם הסובבים מרגישים, משום שהוא מכוסה בסימנים.

כשהתאוששה במיקצת, חזרה לבית-השי- מוש, לשם הלכה נעמי להשליך את הפיאה הנוכרית של רוני לאסלה. היא שלתה את הפיאה מן המים של בית-השימוש, ושמה אותה לייבוש.

"עכשיו, בלילות, יש לי סיוטים", היא מספרת. "אני פוחדת שהיא פיתאום תבוא ותברין לי. וברחוב כולם רצים אחרי וצו- חקים לי. הנה נעמי, הנה נעמי! הם אומ-

רונית עם

רונית שמוש קיבלה מכות, לפני שבוע, מ**נעמי אדווה** (העולם הזה 1623). זה כבר קרה להמון בחורות. אבל הצרה היא שרוני קיבלה מכות — בטעות.

זה היה ככה: "ישבנו יום אחד בדיס- קוטק, **מארקו תורג'מן**, **אידי גורי** **ליצקי** ועוד שתי בחורות", היא מספרת. "אני באתי לבדי, אני באה תמיד לבד — וגם הולכת לבד."

"בוסים בא, התיישב לצדי, הוא כימעת לא שם לב אלי. אמר כמה מילים נימוסיות ואחרי-כך לקח שתי בחורות, ואת מארקי-

המכה נפלה. ועדת-החקירה שמונתה כדי לברר את מחוליה של חברת-הפיתוח של באר-שבע (העולם הזה 1621) החליטה: יש לפרק את חברת-הפיתוח.

דו"ח על כך הוגש, כמתנת ראש-השנה, לראש עיריית באר-שבע, אליהו נאווי. ה"דו"ח כלל שורה שלמה של האשמות, מחד-לים, ופגמים אסתטיים.

רק פרט אחד היה חסר בדו"ח זה: העובדה שחברי מועצת-המונהלים של החברה הכושלת אינם אלא — חברי מועצת-העיר באר-שבע, כלומר — אותם האנשים שיצטוו כן לדון בדו"ח. ואליהו נאווי בראשם, כי נאווי מכהן גם כיו"ר חברת-הפיתוח.

הקבלן קיבל יותר. עיקר הכישרון נות של החברה. מסתבר על-פי הדו"ח, נוב

ראש-העיר נאווי האמת במעומו

עם מניהולם הכושל של חברי מועצת העיר באר-שבע הכבודים:

● הם גבו, בקושי, 80 אחוז מן המגיע לקופת-העירייה, עבור ניכסיה-עירייה — והחברה — בעיר.

● ב-10 במאי 1965 אושרה עלידם הקמתו של השוק הבדואי, שתוכנן עם השקעה של 300 אלף לירות. למעשה, התעלמו חברי-המועצה מהתקציב, קיבלו ב-30 ב-ספטמבר 1965 הצעתו של קבלן פרטי ש-קבע את תקציב-השוק בשיעור של 566.950 לירות.

● אך זה לא הכל: הבדיקה בספרי-החברה העלתה, שלסוף הוצאו עבור הקמתו של השוק הבדואי — לא פחות מ-654.924 לירות.

● השקעה זו אינה כוללת את ערך ה"קרקעות עליהן ניצב השוק — ואשר ערכן שנוי במחלוקת בין החברה העירונית לבין מקרקעי-ישראל הממשלתי. העירייה טוענת: השטח שווה 15 אלף לירות לדונאם. ה"ממשלה בשלה: הוא שווה 20 אלף.

● פי עשר שטח. גם לגבי עצם השטח קיימת מחלוקת. העירייה מייחסת לשוק שטח של 10 דונאם בלבד; מקרקעי-ישראל טוענת שיש שם 1,2 דונאם בלבד. אבל שיא הגיחוך מעוררת העובדה, שמיבניו של השוק הבדואי היקר ובעל ה"טרנזאקציות המזורות — עומדים ריקים מאדם ומסוחרים.

אין זה השוק היחיד בו נמכר כבודה של העירייה. אחרי שנים רבות של תלאה, הוקם בעיר סוף-סוף שוק ירקות ופירות, במקום השוק המזוהם שבעיר העתיקה. בתחילת שנת 1967 סוכם ששוק זה יעלה 2,5 מיליון לירות. ב-1 ליוני 1968 כבר היה ברור שהוא ייעלה — לפחות — מיליון ושלוש מאות אלף לירות מעל ל-תקציב המאושר.

פרט מאלף: בבניית-השוק משתתף הקבלן מ. בנדיקט מאנגליה. 60 אחוז ממניות-השוק שייכות לירות. כסף ממש לא עבר דיים. עיקרי בפרוייקט.

השקעת-ההון-זר זו בוצעה בצורה מקורית למדי: בנדיקט נתן ערבות בנקאית על רבע מיליון לירות. כסף ממש לא עבר דיים. נוסף לכך — אסור לגעת בערבות ה"המשך (בעמוד 30)

מכה חדשה:

מדינת ישראל בחי' הנלילה

את אביגדור — כשלא עלה בדעתו שאיש כמוהו, דווקא, יופיע בדמות משיח-כשרות. כשהתזמורת משמיעה מוסיקה עליוזה ב"רקע החל אביגדור מפליא מכותיו בחילול, חובט בו בכל כוחו. ומי שמכיר את אביגי דור יודע שאילו היכהו רק באפס כוחו, היה זה תחליף מוכר לצו אישפוז.

אבל וילי לא הלך להתלונן במשטרה. ה"משטרה הולכת. אביגדור יכול לחזור. או למה להסתבך איתו? בפעם הבאה כבר יידעו להגיש לו סטייק כשר למהורין.

★ ★ ★

סכין בין שמדות מינוי

טרם נרגעו לקחות פרדריקה מסצ'י נתיאלימות של אביגדור, וכבר נכונה להם התמודדות חרשה. ערב אחד לא השתחו ביניהם שניים מאורח-הדיסקוטק בדעתם על אחת הנערות. פה מילה ושם מילה, פה מכה ושם מכה — ובידי האחד מהם, צעיר מיוצאי מארוקו, ניצנצה סכין.

חברו למריבה, צעיר מכרם-התימנים ש"אמרו כי הוא שפתח במריבה, ניסה להת"גונן. אבל הסכין נשלחה אל פניו, חתכה חתך עמוק בצחצורו.

במהומה הכללית, בעוד הנערות לבושות מימיני צורחות בבהלה, ניגש אחד המלצרים והוסיף בעיטה הגונה בפניו של הפצוע ה"שרוע על הארץ. לקחו אותו במהירות ל"בית-חולים. התוקף נעלם כלעומת שבא. ואילו השתלטו מייד על המקום כמה מה"גברתנים הממונים על שמירת-הסדר בלילות — היה פורץ שם מרחץ-דמים.

הערב ההוא עוד עבר איכשהו בשקט. רק למחרת, כשעמדו לפתוח את הדיסקוטק, הסתבר כי הוא נתון במצור. צעירי כרם התימנים, גרעשים ומוזעזעים על אשר אי רע במקום לחברם, צרו על הפתח ובפיהם תביעה אחת: "הוציאו אותם אלינו!" הם פשוט דרשו שיסגירו לידיהם את תוקפי חב"רם ולא — לא ייכנס איש לדיסקוטק. אמרו ועשו: חסמו את הכניסה ולא נתנו

יום לא צריך ללכת יותר למערבורים או לסרטי גאנגסטרים כדי להיות שותף לאלומות. היום אפשר לנגוש אותה עם כוס ויסקי ביד ועם מוסיקת-קצב ב"רקע — בדיסקוטקים של תל-אביב. פרדי, מאנדיס וינוקא, מקומות הבילוי הליליים השוקקים של החברה התל-אביבית, הפכו בשבועות האחרונים לזירות-קרב, בהן ה"חוללו סצינות ששום סרט-אלימות לא היה מתבייש בהן.

כי כמו שפרפר-לילה נמשכים אל ה"פנסים, החלו לאחרונה להיטפל ולהתאנות ציפורי-הלילה המפוקפקים של תל-אביב ל"מרכיב-החברה — מייד לאחר שהמשטרה נואשה ממלחמת מישר-השקט שלה.

★ ★ ★

סטייק לצדדי תזמורת

מאז הכניסו דב ופרדי סגל תז"מ מורת-קצב כושיה לדיסקוטק שלהם, החלו בריונים לגלות התעניינות ערה במ"קום. ערב אחד נכנס לפרדריקה טיפוס קשוח בצורה יוצאת מהכלל, בריון-קשקשים מטיל-אימה, העונה לשם אביגדור. ישב אביגדור הענק על כיסא קטן שבקושי הספיק למח"ציתו, לגם בנחת ויסקי, הסתכל על התתי-כות המקפצות סביבו — עד שנחה דעתו ועלה תיאבוננו ובקול פקודה ציחה להגיש לו סטייק.

הביאו את הסטייק לאביגדור והוא נעץ בו את סכיניו וחתך כאילו היה זה נתח המאה. תוך דקות ספורות כילה אביגדור את הסטייק, מבלי שיתן את דעתו במיוחד על תוכן-הצלחת. רק כשנעלם הבשר ולא נודע כי בא אל קירבו, עלה חשד נורא בראשו של אביגדור. מה שיגידו עליו יגידו — אבל דבר אחד אי-אפשר לומר עליו שאין הוא מקפיד בדיני-כשרות. והנה, ה"גנג אל ליבו החשד כי הסטייק שבלע לא היה דחקא נתח של בהמה טהורה. החל אביגדור לצעוק ולהשתולל. ניסו

שאוּלִי לא שואל

שני האחים שאולי, טדי ורפי, מנהלי הדיסקוטקים מאנדיס ומיני-מאנדיס, נאלצים להשתמש באגדור פיהם כדי למנוע מבריונים להיכנס למועדונייהם. רפי שאולי, מגן במריוויו על השקט בעסקיו.

לאיש להיכנס פנימה, במשך שעות ארוכות. רק אחרי הרבה מילים מנומסות ושינועוים גיאותו צעירי-הכרם להסיר את המצור. אבל כשהסתלקו היתה בפייהם הבטחה: זה עוד לא הסוף. יום הנקם עוד יגיע! נעמי אדווה החיפאית אינה בעלת המונ"י פול הארצי על שבירת-בבקובים על רא-

המלצרים להפיס את דעתו — ולא נתרצה להם אביגדור עד שהביאו את מנהל-המקום עצמו — וילי, שותפו של דב סגל בעסקים. "מה נתת לי לאכול?" זעק אביגדור. "סטייק, כמו שביקשת!" השיב וילי. "איזה סטייק?" הוסיף אביגדור לצרחה. "סטייק חוזר, מאה אחוז!" הרגיע וילי

המדונה והמדון

סימה שיר (מימין) בל (מימין) מ"י שהיתה "המדונה של הצירציליים" וחלק מנוף-הדיסקוטקים של תל-אביב — עמדה לאחרונה במרכז שתי שערוריות אלימות.

שימ ותלישת פיאות בדיסקוטקים — כשם ש"עשתה לפני שבוע אצל ינוקא. כל באות-הדיסקוטקים למדו שכאשר היא מופיעה ב"סטה, הן צריכות להעלם מקירבתו של בוסני בעלה לשעבר של אדווה — אם אין ברצונן לחטוף בקבוק בראש.

אך עכשיו הופיעה דמות נשית נוספת שיש להישמר מפניה — זאת היא סימה שובל, הבלוגנית היפה שזכתה בכינוי "המא"דונה של הצירציליים" על הופעתה הצמודה ללהקת-קצב זו.

סימה הייתה דמות-שלקבע בדיסקוטקים של דרום העיר — אך איש לא העז להיטפל אליה. היא הייתה חברתו של עמי טרייביש, איש להקת הצירציליים. עכשיו היא כבר לא אבל אורחי דיסקוטק המטסכה למדו זאת ב"דרך המסוכנת.

★ ★ ★

בקבוק מועף ע"י אשה

יום אחד פרצה מריבה בין סימה לבין עמי. עמי החטיף לה סטירה וסימה, בלי להסס הרבה, נטלה בקבוק והשליכה אותו ישר אל ראשו של עמי. מחוסר אימונים קבועים היא לא דייקה כל-כך בקליעה — והבקבוק החטיא את ראשו של עמי בסנטי-מטרים ספורים, התנפץ על הקיר, מבלי שיפגע, בדרך נס, באיש.

אבל בכך עדיין לא תמו עלילותיה של המאדונה סימה — שלפי כל הסימנים עוד ידובר בה רבות. בעיקבות הסיכסוך ה"רומאנטי היא ברחת מהבית, העתיקה את אינור-הפעילות שלה לצפון תל-אביב, שם גילתה את משה ינוקא.

ערב אחד, כשסגר ינוקא את הדיסקוטק שלו והלך לבלות במאנדיס עם סימה, גילתה לפתע שהנערה נעלמה. "היתה לי חברה, מי (המשך בעמוד 26)

(המשך מעמוד 25)

ראה אותה? צעק ינוקא, מבלי שאיש יוכל להשיב לו. רק מאוחר יותר חזרה סימה כשכולה מתנשפת וכפתורי-שימלתה מרוטים.

מיד הסתבר סיפור העלמה. יום אחד השאילה סימה שימלה חגיגית לחברתה. קמה החברה ונסעה לאילת עם השימלה. בערה המתה של סימה להשחית. לפתע, בהיותה במאנדיים הגיעה לאוניה השמועה שהחברה חזרה ומרקות בדיסקוטק סאני. מצאה סימה גבר שיטע אותה לשם, ניכנסה לדיסקוטק וראתה את מי שחשבה את עצמה עדיין לחברה שלה.

"חתיכת מלזכת, איפה השימלה שלי?" התעסקה סימה והכיחה לנוכחים את כוחה בסטירות ובמריטת שערות. כשהפרידו בין השתיים, התנחמה סימה: "מזל שהיא לא לבשה היום את השימלה שלי, הייתי תולשת אותה מעליה יחד עם העור!"

מהלומות בפתח, "מאנדיים"

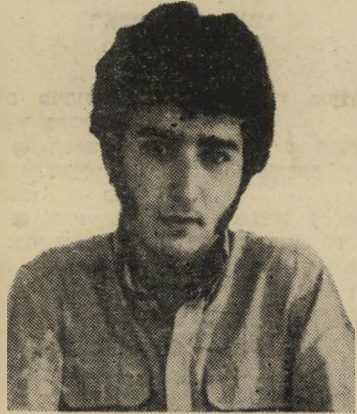
ה אחים רפי ורפי שאולי מנהלים היום שני דיסקוטקים בתל-אביב, את מאנדיים ואת מיני-מאנדיים לבני הנעורים. אבל מי שסבור כי להיות בעל דיסקוטק מספיק רק חוש-לעסקים, היה צריך להיות השבוע עד לדראמה שהתחוללה בפתח מאנדיים.

שלושה גברתנים מהטיפוסים עושי ה- צרות הגיעו לפתח, שם נחטכו על-ידי שומר-הסף. זה הבחין עם מי יש לו עסק — ומנע בעדם להיכנס: "הכניסה היא רק לחברים" טען.

התעקשו השלושה להיות גם כן חברים ולהיכנס. הוציק השומר את רפי שאולי, בעלה של מאנדי, שהוא בחור מוצק שהיה מרויך ספורט בצה"ל — אבל עם זאת, אינו עושה רושם של גברתן.

"מה העניינים?" שאל רפי. "רוצים להיכנס?" "נס!" השיבו השלושה. "לא יכולים להיכנס!" הסביר להם רפי.

הנימוק לא שיכנע את השלושה, שנראה

בטבוק בראש

זהו עמי מרייביש, הי' מתופף של להקת הצ'רצ'ילים, מי שהיה חברה הקבוע של סימה שובל. בעיקבות טיכטוך העיפה סימה בטבוק לעבור ראשו.

להם כי בכמה דחיפות יפנו את רפי יחד עם שומר-הראש מעל דרכם.

אחד מהשלושה, טיפוס אלים וחצוף במיוחד, העלה את הטונים של קולו. "למה לך לריב, ניסה רפי לשכנע אותו, למה לך לקבל מכות. אתה כפריע לי כאן ב- פרנסה. תתפוס אותי מחר בדינג'ו ותרכיב לי."

אבל הבחור התעקש לגמור את החשבון בו במקום. מיד הנחית רפי מכה בצדו והשכיב אותו על הארץ. משם גרר אותו אל חדר המדרגות של בניין השופר-סל, כשעשרות אנשים צופים במחזה. שומר-הסף ניצב על כיסא וביוו מקל, כדי להרחיק מתערבים בלתי-רצויים. מימון הידוע, בעל המנופים, שבר בטבוק על הקיר ובקצותיו איים על חבריו של האלים החצוף לחוש לעזרתו. ואילו רפי הוכיח לאותו בחור שהוא בעל דיסקוטק חזק מאוד — הרבה יותר מכה שאפשר לנחש.

במשך חמש דקות רצופות היכה רפי בגברתו, שרצה להצטרף אל חברי מועדון מאנדיים, עד שזה ילל כחתול ובכה על נפשו. אורחי מאנדיים, שלא הבחינו במתחולל בחוץ, ראו את רפי חוזר כשדם על אגרו- פיו, ידעו שהציל אותם מקטטה לא נעימה. שלושת הגברתנים החליטו להצטרף, כנראה, למועדון אחר — שבעליו חלש יותר.

רק אתמול נולדה

תכנית ביטוח בריאות לזוגות צעירים

זוגות צעירים יזכו 50% מעתה בשנת הביטוח הראשונה להנחה של מס החבר כולל בשיעור של 9.20 ל"י לחודש).

בקופת חולים מרכזית פטורה גם אשה עובדת מכל תשלום מס נוסף ומבוטחת בזכות המס שמשלם בעלה.

קופת חולים מרכזית מעמידה לרשות המבוטחים גם מרפאות משוכללות ומצוידות וגם רשימה רחבה של מומחים ורופאים פרטיים, לבחירתם, שהם יכולים לבקר בביתם בכל עת. כל זאת נוסף על סידורי אישפוז מלאים.

בקופת חולים מרכזית אין כל הגבלות לגבי מחלות ומומים מלידה לגבי ילדים הנולדים לחברי הקופה.

קופת חולים מרכזית משלמת למבוטחיה דמי אישפוז בסך - 25 ל"י ליום בעת אישפוז בבית חולים (עד 100 ימים בשנה) ודמי החלמה ל- 7 ימים לאחר אישפוז.

קופת חולים מרכזית היא מוסד רפואי שאינו קשור בהסתדרות או במפלגה כלשהי ושום תוספת אינה צמודה לדמי הביטוח הרפואי.

בקשו פרטים מלאים בכל סניפי קופת חולים מרכזית או במרכז

קופת חולים מרכזית

דחוב שפרינצק 15 תל-אביב / טלפון 273111

פרטים: א. גלבזום

משור העבודה אורט ישראל

המכון להשתלמות מקצועית משולבת

ישראל אורט

יטודות הטלוויזיה

קורס מס. 3 - 1968

יפתח ביום א' 17.11.68

ההרשמה במשרדי המכון שד' דוד המלך 39, טל. 248162, ת"א

SCHAUB LORENZ

TELEVISION

הטובה ביותר בעולם

המנוי - קיבלת חשבונך, נא פרע אותו בהקדם.

JEWISH LAD CLAIMS HE WAS KING DAVID

Will you live again... 2

Mr. David Davatz, Research Associate and Mrs. Ray Turner, President, California Parapsychology Foundation, sit with the data processing section of the International of Parapsychology, University of California.

I have yet to meet a man who speaks it as freely and honestly as the subject does. Who is he anyway?
"My son," Dr. Morris said, "I am looking into a matter of your life."
"When you feel best," Dr. Morris said, "I will take you to the laboratory and we will try to find out if you are really what you claim to be."
"Here, drink this. You are not nervous are you?"

IS HE KING DAVID?

Dr. Morris said he had retained Professor Myraim Auerbach, a prominent psychologist, and Dr. Zvi Herzog to observe his son's behavior over a protracted period of time. The scientists found the boy behaved normally, like a child of his age, when the windows of the house were closed.

...of BE-faith playing a... of cases... and it is... cases are... where poe...-circulation.

...atmosphere... creates a... outlook for... incidents from... Such an out...-lined in a... that as an...-strange... art, similarly... ability to re...-conceivable... does not accep...-is reported from... its reincarna...-on in 1972. A... where the...-DAVID

„דוד, מלך ישראל, חי וקיים!“ שרים כדי בקות מזה דורות מאמינים וחופשיים באחד. החודש התגלתה תגלית סנסאציונית: דוד, מלך ישראל, באמת חי וקיים. לא ממש, אומי נם. הוא לא קם לתחייה מקיברו. אבל נשמתו, כך מסתבר, התגלגלה בגופו של ילד יהודי ירושלמי בן שש, בשם דוד מוריס, בנו של רופא השיניים שמואל (הם) מוריס. עוד לפני שלוש שנים, כהיות הילד בן שלוש, הוא החל לדבר בעברית עתיקה, אותה לא יכול היה לשמוע כיום, ולטעון כי הוא המלך דוד אשר מלך על ישראל לפני כ-3000 שנה.

פסיכולוגיה, בארגוני, על גילגול נשמתו של דוד המלך, בי גופו של ילד יהודי מירושלים. התמונה משמאל היא תמונתם של הילד דוד ואביו — רופא השיניים שמואל מוריס.

ההוכחה המדעית כותרת הענק שחת פרסמה בעיתון "הדודי" בשפה האנגלית בלין, בה מכרזו הפרופסור לפארא

כאשר היו החלונות פתוחים הוא נכנס לטראנס מזור. הדבר אירע ביחוד כשהרוח נושבת בחוזקה. בבודק את זרמי האוויר על גבי מפה, הגיעו השניים למסקנה, שביתו של הדודי מוריס ברחביה שוכן מדרום מערב לחר המוריה, עליו ניצב בזמנו המיקוש. אנשי המדע אספו את העובדות — אולם לא הסיקו מהן כל מסקנות. „תשמע שמואל“, אמר לבסוף הרמן לר"ר מוריס, „אם נפרסם את כל העניין, יתחוללו שלושה דברים: אתה ואני נטחו כטיפשים — ואולי אף יכלאו אותנו לשם בדיקה פסיכיאטרית; את הבן שלך יקחו למוסד לילדים מפגרים; ואשתך תותקף דיכאון נפשי.“

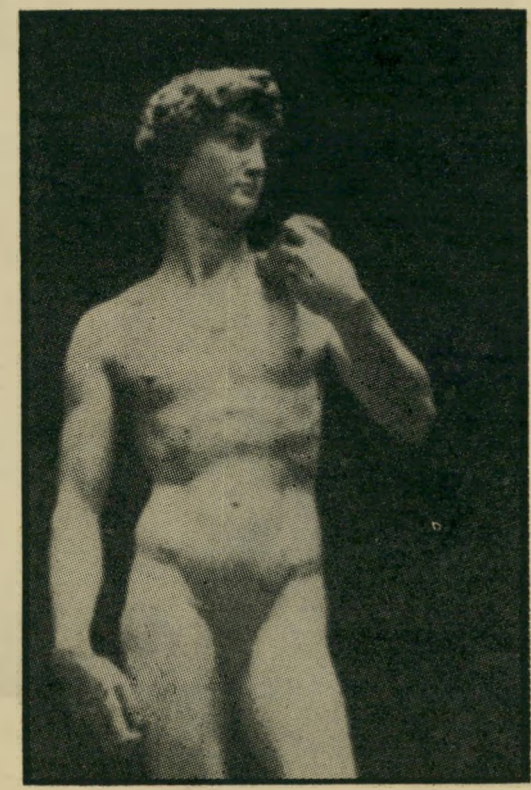
דוד המלך התגלה בהולדתו

לדברי הפרופסור בארגוני סיברו חוגי היהדות הדתיים לקבוע עמדה ברורה המזוהה. הרב ידידיה כהן, בן ה-67, מבית הדין הרבני העליון אמר: „איננו יכולים לקבוע דבר. האמונה היהודית מבוססת על התיאוריה שדוד המלך הוא המשיח. כשיחזור אלינו — תיכון מלכות שדי. אבל אם דודי מוריס אינו המשיח הוא גם אינו יכול להיות המלך דודי — אלא אם כן מאמין מישהו בתחיית המתים.“

לדברי הפרופסור בארגוני סיברו חוגי היהדות הדתיים לקבוע עמדה ברורה המזוהה. הרב ידידיה כהן, בן ה-67, מבית הדין הרבני העליון אמר: „איננו יכולים לקבוע דבר. האמונה היהודית מבוססת על התיאוריה שדוד המלך הוא המשיח. כשיחזור אלינו — תיכון מלכות שדי. אבל אם דודי מוריס אינו המשיח הוא גם אינו יכול להיות המלך דודי — אלא אם כן מאמין מישהו בתחיית המתים.“

קנדי — חבר לפרסם את הגילוי המרעיש דחקא בעיתון ההודי בשפה האנגלית, בלין, המופיע בבומביי. **„הסיפור התחיל כך“**, מספר הפרופסור בארגוני. „הדודי שמואל מוריס עבד במרפאתו הירושלמית כש יום אחד הופיעה שם אשתו, עדנה, כשבפיה בקשה לקבוע ראיון עם פסיכולוג המטפל בילדים. „אני מודאגת מבנו, דודי“, אמרה עדנה לבעלה. „הילד אינו מדבר עוד בצורה נורמאלית. הוא נכנס לטראנס וממל מל מילים חסרות-מובן. הוא מדבר בצורה נורמאלית עם ילדים אחרים ואף איתך, כשאתה חוזר הביתה. לכן אני סבורה שהוא עושה זאת כדי להקטיני. הוא ניקח אותו למומחה, לפני שיהיה לנו בן מופרע.“

כאשר נשאל הפרופסור אורבך לאמיתות הסיפור ולקשר שלו אל אדם בשם מוריס השיב: „לא חזיתי; לא ראיתי; לא שמעתי ולא חלמתי. זה נשמע לי מוזר.“

כשחזר הביתה גילה הדודי מוריס את בנו בן השלוש בונה על הרציפה מיבנה מקוביות אבן ועץ. המיבנה נראה מוכר למוריס: זו הייתה תבנית מוקטנת של בית המיקוש, האב ראה ציור של דגם זה, שצייר עלידי ארכיאולוגים, בעת ביקורו במוזיאון ישראל. אבל בנו דודי לא ראה מעולם את הציור. רופא השיניים רכן אל בנו ושאלו: „מה אתה בונה כאן? תחנת רכבת?“

דוד של מיכאל אנג'לו

יפה הקלפת את זה? שאל הרמן את מוריס, שלא גילה לו עדיין שהקול שייך לבנו. „זה נשמע כקול של שחקן מיקצועי, העורך חזרה לקראת מחנה. הרברים הם דברי המלך דודי כנגד אלה שהתנגדו לבניין המיקוש בירושלים. זה באמת נושא טוב למחזה. אבל לא היה לי מושג שמישהו בארץ מסוגל לכתוב בעברית כה קדומה.“

עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

חוששני שאת שוב נכ" נסת לאחת התקופות ה מצערות, בהן את תוק סת את הסובבים אותך ללא גבול וללא סיבה, ר נוסה לרדות דחקא ב" אלה הקרובים אליך. אל תנצח את נכונותם להיות טולרנטים כל- פיך. אבל הפעם את עשויה להיתקל בהשפעה גברית חזקה, ש תכלום אותך. וזה עשוי לגרום לך לצער ולמבוכה ואף לניתוקיחסים עם אישיות ח שובה. נסי, אפוא, לשחק את האשה הקט גה והצייתנית, או לתת לתסכוליך להת בטא בתחום אחר. בשטח היצירה, למשל.

לא בדיוק השבוע המתאים לקבלת החלטות. לעומת זאת - קדימה לבלויים! אם את יכולה למצוא שעשועים בלתי מחייבים, אד רבאו אין שום רע ב פרסה עליזה ומהנה. אך אם את חושבת עליו ב רצינות, מוטב שתדחי את ההחלטות - ואת המעשים - למועד מאו חר יותר. ככלות הכל, מה את עלולה להפסיד? יש הרבה דגים בים. לבשי שחור, או זהב, והזהרי מצננת. בחודש

קשת
21 נובמבר -
20 בדצמבר

שעבר לא הקדשת תשומת-לב רבה למולך, איש הקשת, ונפגעת קשה. ההזדמנות הזו קיימת גם השבוע. אל תחמיץ אותה הפעם. הסימן הטוב ביותר להצלחתך תהיה הופעת קרוב משפחה שייה מעוניין בעסקים איתך.

האמביציה המטרופת שלך עוד תוריד אותך ביגון שאולה. יש גבול למה שאפי שר לכפות על אנשים בשם החברות, או בשם הקאפריזות הרגעיות. אך מכיוון ש ביסודו של דבר האופי שלך הוא טוב וחלב שלך - טוב עוד יותר, אתה עשוי להירתע מצעדים מזיזים באמת, ולו גם רק ברגע האחרון. כוח-החרגל יוביל אוי תך, השבוע, לסיטור אציה בה אתה חוזר על מעשים מן העבר. נסה לחינתק מזה. מוטב שתיווד דברים חדשים ובעלי עתיד.

גדי
21 בדצמבר -
19 בינואר

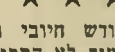
אוינים שלך אומר לך: "זהו גם ביזבוז של זמן." נסי לישון מספיק ולא לאכול יותר עצמך במיקצת בידיים! השכר סופו לבוא.

לא, אין מה לדבר: זוהי לא התקופה המתאימה ביותר להיכנס לסיכסוכים או למריבות עם בן או בת הזוג שלך. המתח הגובר בבית הרה"א סון ומוטב לך, אפוא, להסתלק לכמה שעות בזמן שהסערה מאיי מת. מלבד זאת, אתה נוטה להיכנס לדיכאון תחת השפעתם של מיכשולים לא-צפויים.

אריה
21 ביולי -
21 באוגוסט

אבל הכנסה כספית נאה ובלתי-צפויה מאזנת במיקצת את המצב. אל תסתנוור.

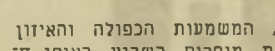

בסך-הכל זהו חודש חיובי ושבוע נהדר. אתה מלא מרץ; עוד לא התרגלת לניכזויות הקטנות של אלה הסובבים אותך כעת; אינך חושב על הצרות הבאות אלא אך ורק על היתרונות הנובעים ממצבך החדש. משום כך איך גם טעם לתכנן יותר מדי שחה עם הזרם, סמוך על בני מזל טלה ואריה, ואתה יכול ל הרשות לעצמך לפנק את עצמך - אבל נסה לא לחשוב רק על עצמך, באותו זמן. זוהי תקופה של הצ לחות מסוייגות ואגירת כוח לעתיד הקרוב.

בתולה
21 באוגוסט -
22 בספטמבר

שייחמישקל, המשמעות הכפולה והאיזון לו את שואפת, מופרים, השבוע, באופן חי מור על-ידי שני גורמים החודרים לחיך ב צורה ברזנטאלית. אם יש הזדמנויות בחיים בהן אשה צריכה לתת לעצי מה דין-וחשבון על מעי שיה - השבוע הוא ה זמן הנכון. אבל ספק אם תוכלי להתגבר על גלי הפחד וההתלהבות האוחזים בך. ככלות ה אחת נוטה כלפי מטה

— השנייה מתרוממת בחזקה. לבשי ירוק או אפור, או ירוד. אם אתה איש-עסקים - אתה עלול להפסיד הרבה, לא בזמן הכספי, בעקבות החלטה שרירותית שנקסת בחיפזון.

האזניים
22 בספטמבר -
22 באוקטובר

מה שמרגיז אותך הוא שכל אשר יקרה לך הי שבוע כבר אירע - פחות או יותר - בהד דמויות קודמות. זוהי אכזבה בשביל אישיות רומאנטית שכמותך, בי יחוד לאור העובדה ש חוש-העסקים הבריא הי מסתתר מתחת לחוסרי

שור
21 באפריל -
20 במאי

בה תצטרך להתאפק יו תר מכל היא דווקא ב ימים רביעי, חמישי רי שישי. אחר-כך מוטב ש תתפש במיקצת, תצ לטיול או תיקח חופשה כלשהי - רצוי בחברה חדשה. ליל-שבת ושבת הם ימים טובים לרומאני טיקה ולפגישות עם אנ שים חדשים לגמרי. עשי ספורט עם ידייך, ואל תחמיצי הזדמנות המושטת לך חנים.

אל תאמיני לו! הוא סתם מבלבל את המוח. ההבטחות המושמעות באוזניך, בעד יום שישי, לא שוות את האוויר ש אליהן הן יוצאות. בכלל, מעין תרדמה אופפת אותך בימים אלה. דומה, שכלל שי את משתדלת לצאת מן הבצה הסמיכה הי זאת, כן את שוקעת יותר באפס-מעשה ו בשיממון. רק עצתו הנבונה של אדם מבוגר עשויה לעזור. והזמן, כמובן, ער שח את שלו. בכל אופן, אין להתיאש.

תאומים
21 במאי -
20 ביוני

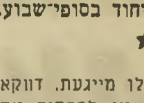
עשה הכל במרידך. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו הי תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

טבת
21 ביוני -
20 ביולי

יום ד' יביא בעייה אחת גדולה נוספת - אבל אתה בין כה וכה נימצא במתח, כך שהדבר לא ישנה הרבה את המצב. בכל זאת - השתדל לקבל את ההחלטות ולהכריע בכל העניינים היותר חשובים ל אחר מכן. כושר-השי פוט שלך הולך ומשת פח, עד סוף השבוע. אשר לחוויים מיסח ריים או להסכמים: מוטב שתבדוק את ה כל עם אנשי-חוק ו מומחים - אך את ההחלטה הסופית יהיה עליך לקבל בעצמך, בהתאם לי אינטואיציה שלך. אל תסמוך על הזולת.

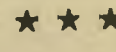
דרך אגב, את נקלעת לאחת הסיטואציות הכפולות והלא-פשוטות, להן את מומחית. הם יכעסו עליך, אולי, אך כוח אישיותך וקסי מייך האישיים יטייעו ב עדך לצאת גם מהסבך הזה. אם אתה לא רו צה להסתבך בעסקים, מוטב שתתייעץ הפעם עם רואה-החשבון שלך או עורך-הדין שלך. ו תשים קצת יותר לב ל מחלתי-פנים: כליות, כי בד וכדומה. בתדלי - היהורי מנטיעות תכופות יתר על המידה, ביחוד בסופי-שבוע.

דלי
20 בינואר -
18 בפברואר

זוהי תקופה משעממת, אפילו מייגעת. דווקא משום כך אסור לך לנותר או להפקיר את האינטרסים שלך. שמור בשבע עיניים על רכושך, כספך - וידידותיך. יש כאלה המעוניינים בכך לט, ואלה הימים בהם הם גם מסוגלים לקחת את כל הדברים היקרים האלה מידיך. אל תסמוך גם על ידידים, ואפילו לא על קרובי משפחה.

עשה הכל במרידך. כן מראה מזלך השבוע, בן-דגים, כי אין זו הי תקופה הנכונה לבקש טובות או עזרה.

יום ד' יביא בעייה אחת גדולה נוספת - אבל אתה בין כה וכה נימצא במתח, כך שהדבר לא ישנה הרבה את המצב. בכל זאת - השתדל לקבל את ההחלטות ולהכריע בכל העניינים היותר חשובים ל אחר מכן. כושר-השי פוט שלך הולך ומשת פח, עד סוף השבוע. אשר לחוויים מיסח ריים או להסכמים: מוטב שתבדוק את ה כל עם אנשי-חוק ו מומחים - אך את ההחלטה הסופית יהיה עליך לקבל בעצמך, בהתאם לי אינטואיציה שלך. אל תסמוך על הזולת.

טלה
21 במרץ -
20 באפריל

מה שמרגיז אותך הוא שכל אשר יקרה לך הי שבוע כבר אירע - פחות או יותר - בהד דמויות קודמות. זוהי אכזבה בשביל אישיות רומאנטית שכמותך, בי יחוד לאור העובדה ש חוש-העסקים הבריא הי מסתתר מתחת לחוסרי

שוב הדיכאון הזה! אבל יש לך סיבות טו בות ורבות לכך. הכישלונות והנסיגות הי ללו, אם כי הם לא חשובים ביותר, לכאורה, בהם כדי להעכיר את רוחך. התקופה

sabrina

השנה - דגליך נראות יותר ב- פנימי הזו

העולם הבא

בעריכת לילי גילוי

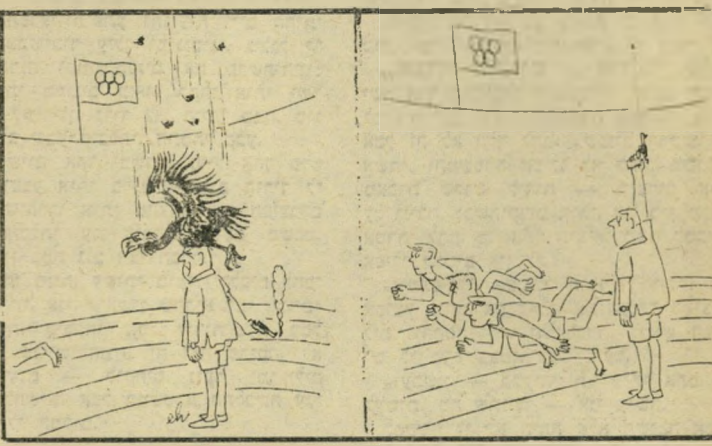
מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר למדור זה יזכה בפרס של 25 ל"י. הזוכה בפרס השבוע: נמרוד מנדלוביץ משער-הגולן.

אגדות במדים
ערב חג הסוכות דאגה הרבנות הראשית לשלוח לכל יחידות צה"ל ומשמר הגבול אתרוגים ולולבים, כדי שיוכלו לקדש את החג כראוי. כן הגיעו לולב ואתרוג גם ליחידה המורכבת כולה משוטרים דרוזים וצ'רקסים. לפני כניסת החג הופיע המפקד היהודי ביחידה הדרוית צ'רקסית. עמדו אנשי הכומתות הירוקות במסדר חגיגי כשלאפניהם, בתוך ריבוע קרקע עגור, נעוץ הלולב. "זה השתיל ששלחתם לנו", הסביר הסמל הדרוזי, "שתלנו אותו באדמה. אבל עם הלימון ששלחתם — לא ידענו מה לעשות."

הלפיד האולימפי בדרך

היום בו מת הנשר המכסיקאי

הקריינית ציפי באטרפליי משודרת

ציפי: בוקר טוב, מאזינים ומאזינות, נות, כאן ציפי באטרפליי. מה שלומכם? מצב הרוח שלי לא כל כך נדמה לי שלא ישנתי מספיק הלילה, (מגהקת) סליחה. היום נובל לשמוע... (מגהקת) סליחה. ועכשיו נשמע את החיפושיות. (מונולוג של חנה רובינא מתוך "הדיבוק") ובכן, זו היתה, כפי שישמע, חנה רובינא ולא החיפושיות. וסליחה על הטעות. (מצחקקת) אני רק בן אדם. (מגהקת) סליחה. (בקול הרצל, אולי הביא לי כוס קפה? אל תהיה. אתה רואה שאני משדרת! (למיקרופון) ועכשיו, מאזינים, נשמע סוף סוף את החיפושיות. (דומיה ארוכה) מצטערת, שברתי את התקליט. ננסה משהו אחר. (דומיה ארוכה, מצחקקת) לא. אני רואה ששברתי גם את הפטיפון. אין דבר. (בקול הרצל, אתה רוצה לשריץ **ציפי:** אני מתבייש. **ציפי:** הרצל, הפטיפון שבור, אל תעשה עניינים! **הרצל:** אבל אני לא יודע לשריץ! **ציפי:** אז חתקלם משהו. **הרצל:** אני פה רק סטנאלי! **ציפי:** אבל הפטיפון!

לידה ללא נאבים

קראנו בגאווה עילאית, שהכנסת דנה שוב בבעיית הגברת הילודה. הבעייה נידונה בנויכות מבריק שאין אני יכולים להביא בקיצור אלא חלק ממנו. כך, נקווה, נדביק את קוראינו באמוני תנו הצרופה בחיכים הנכבדים שלנו. את הוויכוח פתח ו. ויינשטיין ממע"י, שהציע את הקמתה של המועצה הלאומית למניעת מניעות. המועצה תפתח במסע הסברה ציבורי ותדפיס, בין השאר, כרזות המפיצות את הסיסמה: "זהירות אינה גבורה!" בהמשך הוויכוח נאמה החיכ יענטה רחל יענארוחח (87, מפד"ל). היא טענה שזוהי בעייה השייכת במישרין לסמכותו של משרד החקלאות: לדעתה, אין דרך קלה יותר לעודד את הילודה מאשר להרבות בזריעה כרוב ובגידול חסידות. מובן מאליו שגם הקו הקשוח של נח"ל לא היה חסר בוויכוח. הציג אותו מנחם גדותיים. בנאמו — החרף קצת מעל למותר, לדעתנו — השמיע צרי חות חדות ונופף בזרועותיו בהתלהבות: "ברית מילה" זק, "ברית מילה" יש להרבות בברית מילה! כל אדם נשוי המעביר שנה מבלי שיוולד לו ילד — יש לבצע בו, פעם נוספת, את סקס ברית המילה!"

כי רק כך — טען החיכ הנכבד — ילמדו בני ישראל את "ערכי המוסר העילאיים: מולדת ויהדות. הרוצה ב" שלום — נאמר לו שלום. הרוצה ב" מלחמה — נגיב בברית מילה שערה!" הישיבה נסתיימה בהודעתו של יענקל דודל יאנקלביץ (137, מע"י) שפנה ב" קריאה נוגעת ללב לכל חברי הבית: "אין אנחנו יכולים לתבוע קורבנות מן העם מבלי להראות את הדרך בעצמנו". קרא, "זהו קורבן ניכר לכולנו, שכבר עברנו את תקופת הנעורים הראשונית שלנו. "אולם הדבר ניתן לביצוע. למרות גילכם — עשו את המאמץ!" ואז, בהתנגשות נהדרת ומשותפת, קם כל הבית על רגליו וצעד קדימה — מי יודע לאן? — כשהחכים משמיעים במקלה את הסיסמה: "הזורעים בדימ" עה, ברינה יקצורו!"

לפני שנה העמיד לוי אשכול את ישראל על סף התהום. השנה הוא עשה צעד אחד קדימה. נמרוד מנדלוביץ, קיבוץ שער-הגולן

לכבוד לשכת הגיוס
אני עומד להיות אב בעוד ארבעה חודשים ומישהו סיפר לי כי זה יעזור לי לקבל פסור מגיוס. אם לא קשה לכם אנא הודיעו לי אם הדבר נכון, כי אם התינוק לא יציל אותי מגיוס — אני לא מתכוון לשאת את הנערה לאשה. לכבוד רב דויד דקל, הנביאים 31, תל אביב יוסף יאיר

"אידיונו! אתה לא רואה שהתוכנית הפוכה?"

במדינה

(המשך מעמוד 25)

בנקאית, לפי שעה. כי סעיף משונה קובע, כי בכספו של בנדיקט תשתמש חברת הפיתוח של באר-שבע רק שעה שלא תמכור בינתיים ולא יהיה הון-חוזר מגביות בשוק. **זכויות תמורת לא-כלום.** כל זה היה די עגום ואפולולי, כשלעצמו. אולם יש גם לפרשה הזאת תוספת. ב-26 ביולי 1967 וב-15 בפברואר 1968 שלח הממונה על מחוז הדרום, לפי בקשת חברת-הפיתוח של באר-שבע, מכתבים לבנק הערב בהם קובע: "...המשקיע לא חידש את תקופת-הערבבות הנקאית שהוא היה חייב... משום כך רשאית החברה לפיתוח באר-שבע בע"מ לתבוע מכם סכום הערבות... אני מאשר את סכום הפרת ההסכם האמור...".

במילים אחרות: ההשקעה הפיקטיבית בלאו הכי לא מומשה, ולא זיכתה את ה-עירייה בשום טובת-הנאה. תמורת פעמים שום דבר קיבל הקבלן-המשקיע 60 אחוז מהשוק — והאפשרות להשתתף בבנייתו. אגב: הרו"ח מתעלם מפרטים רבים ו-חשובים. כמו למשל, מן העובדה שמלבד בנדיקט יש עוד שותף בבניית-השוק: איש-העסקים הבאר-שבעי אברהם הלמן. המחזיק ב-20 אחוז מהמניות.

או למשל: את זהותו של המוסד הבנקאי שנתן את הערבות של בנדיקט.

ברור לכל אדם בעל עיניים שכאן מסתתרת שערורייה. בייחוד אם לוקחים בחשבון שמחיר ההשקעה למטר מרובע של שוק ירקות נאמד ב-475, 450 לירות: אך האומדן הרשמי של השקעה — פיקטיבית בחלקה — זו הוא אלף לירות.

העיר אחד מחבריה-מועצה: "זהו בהחלט דו"ח אלגנטי. הוא מוציא לגמרי את אליהו נאחי מן התמונה. כאילו ולא היה מעולם ראש-עיר וראש מועצת-מנהלי-החברה גם יחד — האיש שנושא באחריות הסופית ל-קאטאסטרופה הזאת."

דרכי-חיים יהודים במינור

אלוה עמנואל, 81. חיפשה מישכן בו תוכל לבלות בשקט את שארית ימיה. אבל

תמורת חדר בבית-אבות דרשו — 10,000 לירות. היא נזכרה במינור הגרמני סנט צירלס, על שם קרלו ברומאוס, בירושלים המערבית. היה זה במינור אשר בין כתליו נהגה לבלות את חופשותיה מזה 15 שנה. גזירות הסכימו לקבלה כאורחת קבועה, תמורת תשלום חודשי צנוע. עתה מבלה שם הטבחית לשעבר, ולדבריה "אני מרגישה נהדר, הזמן עובר בנעימים וההשגחה מצו-יגת. זהו מקום לאנשים שרוצים חום ו-אהבה!"

לאלוה — הנמצאת בארץ מזה 30 שנה ועדיין אינה דוברת עברית — שתי בנות: אחת מהן, פסיכולוגית במוסד ציבורי, החרי-מה את אמה עקב צעדה זה. **הנזירות למדו עברית.** פרט לאלוה נמצאים במקום עוד כמה זקנים יהודים. ה-נזירות המנהלות את המקום למדו עברית באולפן, מכירות הטב את מינהגי האורחים האלה, ומזכות אותם ביחס הולם: תפוח-עידבש בראש השנה, סעודה מפסקת ב-ערב כיפור, ונרות חנוכה בחג-האורות. במקום אין משיחין על דת, אבל מעל לדלת של כל חדר תלוי צלב קטן.

פשעים

זעם בוער

בלילה שבין ה-18 וה-19 בספטמבר נשרף כליל משרדו של שלמה לוי — האחראי לענייני-סעד במועצת-פעולי הרחובות. הכב-אים הצליחו, אומנם, לאתר את האש ל-משרד בלבד — אולם המקום נשרף עד היסוד, על כל מה שהיה בו.

לעיני החוקרים של משטרת הרחובות בראשותו של המפקח שטרנברג, נתגלה מחזה אופייני של הצתה: שביל של נזירות שפוזרו במתכוון אל עבר התיקיה.

החשד נפל על קלמן לאלוש (46), קליינט ותיק של משטרת הרחובות, המסוכסך באופן כרוני עם שילטונות העירייה, מועצת-ה-פועלים והעזרה הסוציאלית. אבל החקירה לא הצליחה לשבור את לאלוש — שהוכיח כי באותה עת היה מאושפז בנהה.

רמי אבנים ברחובות. השבוע היע מערכת העולם הזה קלמן לאלוש. זה

שורף קלמן
מה לעשות?

הגיע לי עד פה, הצהיר בפני הכתב-ה-תורן, בהצביעו על צווארו. "אני שרפתי את המשרד של לוי ברחובות."

בעגה גרונית, מעורבת במילים צרפתיות, תוך התפרצויות-פתע ותנועות-ידיים החות-כות קצב-דיבור עילג ומונוטוני, גילגל ה-גבר הרזה וקמט-הפנים את פרשת-חיי: "עליתי מתונים ב-48. לקחו אותי ישר לצבא, לשיריון, גודד 52. הייתי טבח. סוג א', שלב שבע קיבלתי. חתמתי קבע."

עד שיום אחד, בשדה, חייל אחד פלט כדור ופצע אותי ברגל — וגם הוריד לי אשך. שיחררו אותי מהצבא. את הפיצויים שלי קיבלתי עם עורך-דין ועם משפט. עורך-דין בטח גנב חצי הכסף."

"קניתי חנות. עשיתי מועדון-קלפים לחב-רה. אדוני, אני הראשון שהביא רמי אבנים לרחובות. קיבלתי שתי לירות-שעה מכל שולחן. 16 שולחנות. זה היה פרנסה. לא כמו היום — לוקחים נוער ומרגילים אותם לחשיש. אבל המשטרה התלבשה עלי וסגרו לי המקום."

• מישחק-קלפים אותו משחקים בלוחיות.

"צריך אישפוז חזק!" עבדתי אצל חבקיך ואהר"ך בגריל, עליד הקולנוע. אני גרילמן ומלצר סוג אלק-אלף. אפילו ב-סן-מרטין, המסעדה של מכוון וייצמן, הציעו לי עבודה."

אבל המשטרה לא נותנת לחיות. פתחו לי 120 תיקים. אף פעם אין הוכחות. אף פעם לא מביאים לשופט. כל מה שקורה — חשיש, גניבות, זונות — באים, עוצרים אותי. אף פעם לא לשופט. ופעם, ב-49, אני הרבצתי לטוטר והקצין גרייבר הרביץ לי. יש לי על זה הרשעה."

אני נשוי עם חמישה ילדים ואשתי בהריון. אני רוצה בית גדול ופרנסה. ושי-המשטרה תעזוב ממני. או הלכתי לשלמה לוי מהסתדרות. הוא מסדר הכל. כימעט הלביש עלי בית לזוג צעיר.

"השתוללתי. רציתי לקפוץ מהחלון. הוא תפס אותי וחנק אותי. לא רציתי להרביץ. ידעתי שהמשטרה יעשו לי סוף. הכניסו אותי לנוה מרגלית."

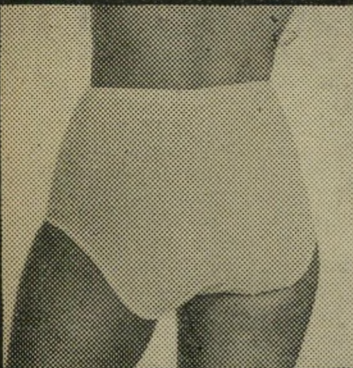
"ראיתי ששם עושים מהבן-אדם משוגע. ברחתי. יש לי חתימות משלושה רופאים שאני צריך אישפוז חזק. הכניסו אותי לנהה. ביום רביעי, ה-18 לספטמבר — ברחתי.

החלשתי: נעשה חשבון עם שלמה לוי. ב-11 וחצי בלילה, קצת לפני סוף הצגה שנייה, נכנסתי למשרד שלו. לקחתי הניירות. כל התוכניות שלו. עשיתי שורה — והדלקתי. היה יופי. אחרי-כך באמת הרגשתי יותר טוב. אפילו הכאב בטן שיש לי עבר לי."

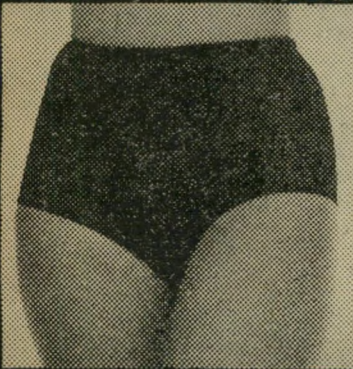
"אפילו שיניים — אין!" "הלכתי ישר דרך הרחובות למגן-דוד ומשם חזרתי לבית-חולים. באו המשטרה לחקור אותי, אבל זה לא הלך להם. שכנים הרביצו ל-אשתי, והמשטרה אפילו לא באה. משוגעת מאבדת שלוש לירות — עוצרים אותי על גניבה. וכשחוקרים אותי, אין בלי מכות אמרתי להם, מה אתם תוציאו ממני במכות? אפילו שיניים אין לי."

"נימאס לי. יש לי תוכנית גדולה. אני אפוצץ אותם. את כולם. את העזרה הסוציאלית. לית, וההסתדרות, והמשטרה, וראש העיר. יש לי כעס בבטן. כעס בוער. ועכשיו — בבקשה תנידו לי אתם מה לעשות. מה שתגידו — אני עושה."

לבקשה זו לא היתה אלא תשובה אפשרית אחת. לפי עצת-הכתב קם לאלוש קלמן — ושכ למוסד בו היה מאושפז.

"נילדה" ב-10 צבעים עם פטנט

"רישתונית" החחחונים האורזיים

"מנדי" בטוה מכותה

רוטקס תמיד קרוב אליך

"מיני-קיני" לצעידה ברוח

"גליה" של רוטקס עשוי מחוטי הלנקה גומי טוב יותר. מתיחה לשני כיוונים טובה יותר. מידה אחת לכולן. בדוגמא רגילה ובקיני בשלל צבעים.

חוטי הלנקה מיוצרים בישראל בלעדית ע"י מפעלי הברלון בע"מ, בנרשומה של חברת הברלון

M. Farag שחף לינסון אילון

אמנות

תיאטרון

חג בתיאטרון

איש חסיד היה (תיאטרון) בימות; ליקוט החומר: שמואל הכהן אבידור; עיבוד — דן אלמגור; תיאור: דני קרוון; מוסיקה: יוחנן זראי; בימוי: יוסי יורעאלי; הוא מופע העושה ליהדות שרות טוב יותר מתריסר מסעי-התעוררות של הרב גורן, יותר מחמישה מקומות קדושים חדשים של הרב כהנא, ואפילו יותר ממסעי ענידת הפילין של צעירי-חביד.

קשה לשהג מופע כזה בין הגדרות-התיאטרון. אין זו הצגה דרמאטית; גם לא מיוסקל, במובנו הרגיל. זה לא רבין וגם לא תוכנית-בידור. זה משהו שאינו דומה לשום דבר אחר. בקיצור — חגיגה; חגיגה מרנינה, עליונה, מפעימה, משמחת-לב-ונשמה.

עולים על הבמה חצי תריסר צעירים ישראליים של שנות השישים, לבושים בגינס וסודרים סגורים, ועל רקע מוסיקת ג'אז מודרנית מספרים אגדות חסידיות ומזמרים זמירות וניגונים חסידיים. ללא אמצעי-עזר תיאטרוניים מקובלים, ללא שום הצטעצעות מיותרת, הם מגישים את החומר בצורה בלתי-אמצעית, מדליקים מיד את הקהל והופכים אותו ושותף לחווייה ריגשית ואס-

ברש ורומ ב, איש חסיד היה
ביטיניקים בגילגול חסידי

תטית נפלאה כל-כך — שכמוה לא זכה מזה זמן רב בתיאטרון ישראלי. חסידים מ, השומר הצעיר. אין שום דבר המקשר בין הסיפורים החסידיים המסופרים מעל הבמה לבין הזמירות שבין סיפור לסיפור. שום דבר — מלבד אותם היסודות עליהם מושתתת החסידות: אהבת האדם, השימחה, התעלות הנשמה והתמימות.

גם לצופה האתאיסט, הקיצוני ביותר, מתגלה לפתע היהדות כפירושה החסידי כמשהו שונה לחלוטין מן הדת אותה מייצגים גימ רבני-ישראל. סיפוריהם של הבעל-שם טוב, הרבי דוב בר ממזריטש, של הרבי שניאור זלמן ורב נחמן מברסלב — המור גשים בגילגולם המקורי, ולא מכלי שני ולו המוכשר ביותר — עשויים להפוך אפילו קיבוציניקים של „השומר-הצעיר“ לחסידים נלהבים.

הבמאי הצעיר, יוסי יורעאלי, עשה בעוד רת החומר עבודת-ספאר בימתית. גדולתו אינה דוקא בהעמדה. להיפך: ניכר שיורעאלי נשמר שלא להפריז בלהט-העמדה-והתנועה מיותרים, כדי לא להעסיק את העין במקום לעניין את האוזן ואת הלב. בפשטות ובחן, הצליח יורעאלי ליצור אצל שחקניו תחושת הודות עם החומר ולהגיש הצגה שוטפת, מסוגנת ומרהיבה.

למרות שאיש מהם לא נוקט למיבצע דרמאטי של ממש, היו דוקא אנשי הצוות של תיאטרון בימות את הפתעת-ההצגה. רק בהצגתה הקודמת של בימות, גיבעת ספון ריב, הם היו עדיין טירונים, חסרי-ביטחון עצמי ונעדרי ליטוש. והנה, תוך הצגה אחת, הפכו לצוות מגובש, בו כל אחד הוא שחקן מהוקצע שאינו נגרר להגזמה ולהבלטת עצמו על פני החומר והמיסגרת.

כך הוטת הצגת איש חסיד היה מחגיגה לחג בתיאטרון הישראלי.

ועכשיו - נא להכיר:

להקת הזרים

הם קיימים כבר שנה שלימה כלהקת-קצב. הם עובדים קשה מאוד: ביום חזרות בלי-סוף, בלילה הופעות בדיסקוטקים „מסכה“, „גלית“, „ארטור 70“. נוסף לכל הם עורכים הופעות ברחבי-הארץ ומכינים בימים אלה תקליט. את המוסיקה והטכסט, בעברית ובאנגלית, הם הכינו בעצמם. בעבודת צוות. ואלה הם, לפי סדר ההופעה מימין לשמאל: ראובן לבוב (21) גיטרה בס, הרצל לוי (18) מתופף, יוסי כרמלי (20) אורגניסט, ניסים סרוסי (21) זמר גיטאריסט, ורוני דמון (20) גיטרה סולו.

הם הוצעו על-ידי קוראים ומעריצים להשתתף בתחרות לבחירת להקת-הקצב הטובה ביותר בארץ מערכת העולם הזה מזמינה גם אותך להשתתף במיצע של הדור הצעיר

פסטיבל הקצב הישראלי!

בו תיבחר תזמורת-הקצב הטובה ביותר ויוענק לה שרביט הזהב

מלא את השאלון הזה ושלח אותו למערכת „העולם הזה“ ת.ד. 136 תל-אביב עבור פסטיבל הקצב

מתוך התזמורות הפופולאריות ביותר שיוצעו על ידך יבחרו עשר תזמורות שישתתפו בפסטיבל הקצב

מלא את השאלון הזה ושלח אותו למערכת „העולם הזה“ ת.ד. 136 תל-אביב עבור פסטיבל הקצב

אני חושב שלהקת.....

היא תזמורת הקצב הטובה ביותר — בארץ

שמי.....

כתובתי.....

הארץ כבר רוגשת לקראת בואם של „הטרמולוס“ ו„המרמליוס“. אבל את הרעש עושים בינתיים הלהקות שלנו. מי הטובה בהן? מישאל הפופולריות של „העולם הזה“ קובע: במקום ראשון „האריות“ (למרות שכבר נסעו), במקום שני „השמנים והרוזים“, במקום שלישי „פעמוני סוני“. מה יהיו התוצאות בשבוע הבא?

העולמות הזה

נודיזם
בחוף
תל-אביב

